

Có Một Thứ Cảm Xúc Không Lý Giải Được

Contents

Có Một Thứ Cảm Xúc Không Lý Giải Được	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Lần Đầu Chạm Mặt	4
3. Chương 3: Chớm Nở	7
4. Chương 4: Hồi ức Và Hiện Thực	9
5. Chương 5: Hiểu Lầm	12
6. Chương 6: Hiểu Ý	15
7. Chương 7: Cảm Giác	18
8. Chương 8: Tiếng Gọi Con Tim 01	23
9. Chương 9: Tiếng Gọi Con Tim 02	26
10. Chương 10: Ra Đi	28
11. Chương 11: Trở Lại	31
12. Chương 12: Tình Cảm Thật Sự 01	33
13. Chương 13: Tình Cảm Thật Sự 02	35
14. Chương 14: Số Phận Đã An Bài	38
15. Chương 15: Lời Kết Cho Một Tình Yêu	42

Có Một Thứ Cảm Xúc Không Lý Giải Được

Giới thiệu

Thành đạt có sự nghiệp nhưng lại chưa có người yêu! Cô năm nay đã hai mươi bảy tuổi, ngoại hình d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thu-cam-xuc-khong-ly-giai-duo>

1. Chương 1: Mở Đầu

Một cô gái 27 tuổi, ngoại hình tuy không thể gọi là mỹ nhân nhưng cũng ưa nhìn, sự nghiệp trong 2 năm nay gần đây thì ổn định, lương tháng so với mặt bằng chung của thời buổi kinh tế khó khăn hiện nay có thể

nói là đủ ăn xài mà không phải suy nghĩ nhiều. Gia đình thì gia giáo, ba mẹ đều là công chức nhà nước về hưu và có một nông trại nhỏ ở quê, không cần cô phải bận tâm. Hiện cô đang thuê 1 căn hộ chung cư nhỏ nằm ở gần công ty, cuộc sống của Dương Lâm Lâm cũng có thể gọi là khá hoàn hảo, chỉ duy nhất có một điều là tới giờ cô vẫn chưa có bạn trai.

Mọi người xung quanh đều lấy làm lạ, có người cho rằng cô không thích đàn ông, có người cho rằng cô đã lấy chồng ở quê mà không báo....Có rất nhiều lời bàn tán xung quanh cuộc sống của Lâm Lâm, nhưng Lâm Lâm không cảm thấy phiền vì cô là người không bao giờ quan tâm lời người khác nghĩ về mình, việc cô thích làm thì dù ai nói gì cô cũng bỏ ngoài tai.

Chẳng hạn như, năm cô học lớp 6, trong khi các bạn nữ đều thích mặc váy đến trường, thì cô lại diện quần dài như nam sinh. Hoặc như ngày khai giảng năm học lớp 10, trong khi cô hiệu trưởng đang đọc diễn văn trên sân khấu, cô đi ngang qua trước toàn thể học sinh để tìm lớp của mình vì đến muộn, bỏ mặc mọi ánh nhìn hướng về phía cô. Gần nhất là khoảng 3 tháng trước, ngày sếp mới của công ty cô mời tất cả nhân viên đi ăn mừng ngày đầu làm việc thì cô lại từ chối với lý do phải mang con chó cô vừa nuôi đi khám bệnh.

Với cá tính này, Lâm Lâm khó được lòng sếp, nhưng vì cô luôn làm tròn các công việc được giao nên cũng không ai có thể làm gì được cô. Phương châm sống của Lâm Lâm là: “Mình cứ làm những gì mình thấy đúng, ai nói gì mặc kệ”. Điều đó cũng khiến cho đứa bạn thân của cô là Trần Tuệ nhiều lúc cũng cảm thấy bất lực với cô. Lâm Lâm và Tuệ cùng học chung cấp 3 với nhau, sau khi tốt nghiệp mỗi đứa theo một ngành, Lâm Lâm học về tài chính và đang làm việc tại một công ty khá nổi tiếng R&R, Tuệ theo đuổi giấc mơ thiết kế thời trang.

Tuệ đã có bạn trai, có mỗi Lâm Lâm là tới giờ vẫn chưa có một mối tình nào đúng nghĩa. Nói là đúng nghĩa, bởi cô cũng từng có cảm giác, cũng từng thử tìm hiểu một vài anh chàng, nhưng vẫn chưa có người nào khiến cô cảm thấy thoải mái khi bên cạnh.

.....

Tiếng chuông báo thức trong điện thoại reo lên, từ trong chăn, Lâm Lâm thò tay ra chụp lấy cái điện thoại trên bàn cạnh giường, quờ quạng tắt tiếng đi. Người từ từ dựng dậy, hai mắt vẫn nhắm tịt lại, bước xuống giường đi vào phòng tắm, mò mò bàn chải đánh răng, chà qua chà lại. Khoảng 30 phút sau, Lâm Lâm đã hoàn thành xong các công đoạn để có thể đi làm. Soi mình trong gương, cảm thấy tóc tai, mặt mũi, quần áo đều ổn, Lâm Lâm chộp lấy túi xách trên giường và đi ra khỏi nhà.

Ánh nắng buổi sáng soi rọi qua mái tóc dài màu nâu đỏ của cô khiến làn da của cô trở nên sáng hơn. Giờ đi làm, nên có rất nhiều người xếp hàng chờ xe buýt, Lâm Lâm đứng vào hàng, lấy điện thoại ra và lên mạng đọc vài tin tức lá cải giải trí trong lúc chờ xe tới.

Đang chăm chú nhìn điện thoại, bỗng phía sau lưng cô phát ra tiếng cãi vã, vài người đi đường tò mò vây xung quanh xem chuyện gì đang diễn ra, Lâm Lâm ngược đầu nhìn thoáng một cái rồi tiếp tục tập trung vào màn hình điện thoại, không quan tâm đám đông. Tiếng cãi vã phát ra là do một cặp tình nhân gây ra.

“Mọi việc không như em nghĩ đâu, anh và cô ta không có gì cả, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.” Chàng chai ra sức giải thích.

“Anh buông tay ra, giữa chúng ta đã chấm dứt rồi, tôi không ngờ anh lại dễ tiện như vậy”. Cô gái gạt tay chàng trai và đi xuyên qua đám đông.

Đúng lúc đó, xe buýt cũng vừa tới, Lâm Lâm bước lên xe và ngồi vào hàng ghế gần cuối phía trong cửa sổ. Cô gái cãi nhau khi này cũng lên xe và ngồi xuống bên cạnh Lâm Lâm. Chàng trai cũng lên theo nhưng vừa đúng lúc xe buýt hết chỗ, anh ta đành đi xuống đứng nhìn chiếc xe buýt chở cô gái chạy đi. Lâm Lâm vẫn chú tâm vào chiếc điện thoại, cô gái ngồi kế bên chột thút thít và bắt đầu khóc, lúc này Lâm Lâm mới rời mắt khỏi điện thoại nhìn cô gái.

“Tôi tốt với anh ta như vậy, mỗi ngày đều sang nhà anh ta dọn dẹp, nấu cơm. Tiền kiếm được không dám ăn xài nhiều, tiết kiệm để sau này có thể đám cưới, vậy mà sau lưng tôi, anh ta lại quen người con gái khác.” Cô càng nói càng xúc động và rơi nước mắt. Mọi người trên xe buýt cũng nhìn cô bàn tán.

Lâm Lâm không hiểu sao cô gái lại kể với mình, cô cũng không biết phải ứng xử sao trong tình huống này. Cô lấy trong giỏ ra gói khăn giấy đưa về phía cô gái.

“Sớm nhận ra được bộ mặt thật của tên đó thì thời gian cô bị lừa dối càng ngắn, đó cũng không phải là một điều tồi tệ lắm. Làm phụ nữ không nên tin tưởng và lệ thuộc quá nhiều vào đàn ông, cũng nên dành thời gian cho bản thân.” Không biết lời an ủi của cô có tác dụng gì không mà nghe xong cô gái càng khóc to hơn và gục đầu vào hai tay.

Diễn biến tình hình ngày càng tệ khiến cô lúng túng. Cô biết mình không nên nói thêm nữa, im lặng để cho cô gái đó tiếp tục khóc.

Cuối cùng xe buýt cũng dừng ở trạm xe trước công ty, Lâm Lâm nhanh chân bước xuống xe, tâm trạng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Điện thoại đang cầm trên tay reo lên, cô nhìn vào màn hình thì ra là Trần Tuệ.

“Alo, mày không thể tưởng tượng được đâu, khi nãy có một chuyện rất là nhảm nhí xảy ra.” Lâm thao thao bất tuyệt vừa ghé cửa hàng gần đó mua 1 miếng sandwich vừa kể cho Tuệ nghe chuyện cô gái trên xe buýt, mãi lo nói chuyện, Lâm Lâm không để ý mình đã dẫm chân lên tập hồ sơ đang rơi dưới đất.

“Tao sắp vào thang máy rồi, có gì trưa nay ăn trưa nói tiếp nha”. Lâm tắt điện thoại.

Có một cô gái bước tới bên cạnh cô và đứng chờ thang, tay cầm sắp hồ sơ. Lâm ngó sang thì thấy trên mặt hồ sơ là tờ sơ yếu lý lịch.

“Sao lại có dấu giày trên nó nhỉ, người này đi xin việc mà cầu thả như vậy, thế thì làm sao mà được nhận nhưng dù sao cũng không liên quan đến mình, mặc kệ vậy.”

“Cho hỏi công ty R&R ở lầu 5 phải không ạ?”

“Ừ, đúng rồi.” Nghĩ một lúc, cô thấy vẫn nên nhắc một tiếng, cô quay sang nhìn cô gái. “Cô đến xin việc làm à?”

Cô gái gật đầu. Lâm nói tiếp.

“Chắc đây là lần đầu cô xin việc, tôi cũng không có ý nhiều chuyện nhưng mà hồ sơ cô bản như vậy sẽ gây ấn tượng xấu với nhà tuyển dụng, cô nên chú ý chút”. Thang máy mở ra, Lâm bước vào thang máy, do thang máy đầy người nên cô gái kia phải chờ chuyến sau.

Tới tầng 5 là văn phòng làm việc của công ty cô, Lâm đi vào ngồi xuống bàn làm việc của mình.

“Lâm Lâm, Giám đốc nói khi nào cô tới thì vào phòng gặp ông ta.” Tiểu Vân, người ngồi bàn làm việc kế bên cô lên tiếng.

“Mới sáng sớm à, Vân có biết chuyện gì không?”

Tiểu Vân nhún vai, Lâm Lâm đặt miếng sandwich đang định đưa vào miệng xuống bàn và gõ cửa đi vào phòng sếp.

“Nghe nói ông gọi tôi.”

“Lâm Lâm, cô ngồi xuống trước đi.” Giọng ông sếp hơi lạ.

Có tiếng gõ cửa, một cô gái bước vào, tay mang tập hồ sơ cũng chính là cô gái khi nãy đứng chờ thang máy cùng với cô, cô gái đặt hồ sơ xuống trước mặt Giám đốc.

“À, Tiểu Thanh, con tới rồi à, ngồi xuống đi.”

Chợt trong lòng Lâm có một cảm giác ngờ ngợ và kì lạ. Ánh mắt ông Giám đốc hướng về phía cô, ông ta lấy trong hộp bàn ra một phong bì đặt trước mặt cô.

“Đây là 3 tháng lương, cô thu dọn đồ đạc trong sáng nay đi.”

Lâm Lâm tròn mắt nhìn ông Giám đốc. “Tại sao lại đuổi việc tôi.” Lâm chợt nhìn cô gái. “Cô ta thay thế tôi à, vì sao chứ?”

“Tôi không thể làm gì khác, cô gái này là cháu của Tổng giám đốc, tôi chỉ làm theo chỉ thị của cấp trên, Tiểu Thanh, con cầm hồ sơ này đến phòng nhân sự làm thủ tục nha, ngày mai có thể bắt đầu đi làm”

“Dạ, con cảm ơn chú.” Trước khi đi, cô ta quay nhìn Lâm. “Hồ sơ có thể quan trọng, nhưng mà có vài thứ còn quan trọng hơn.” Cô cười mỉa mai Lâm.

Lâm Lâm cầm phong bì, tức tối quay trở lại bàn làm việc: “Có quan hệ rộng thì hay lắm sao, không làm chỗ này thì làm chỗ khác...” lấy một thùng giấy nhỏ, cất hết những thứ cá nhân vào trong hộp. Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc, vây lại hỏi thăm Lâm.

Ôm hộp giấy bước ra khỏi tòa nhà công ty, Lâm ngồi xuống thêm bên bồn phun nước phía trước tòa nhà, trong lòng cảm thấy rất ấm ức. Cô lấy điện thoại ra gọi ngay cho Tuệ.

“Alo, tao đang họp, lát tao gọi lại ày.” Tuệ nói xong rồi cúp máy, Lâm chưa kịp mở lời nào.

Không biết nên làm gì nữa, hôm nay cô gặp toàn chuyện nhảm nhí và xúi quẩy, và cũng nghiệm ra hai việc: “Một là làm phụ nữ không nên ỷ lại vào đàn ông, hai là ở cái xã hội này, mối quan hệ cũng rất quan trọng”. Lâm thở dài, lấy miếng sandwich lúc này chưa kịp ăn ra.

“Trước tiên hãy làm no cái bụng đã rồi tính tiếp vậy.”

Đang ngồi thơ thẩn thì mẹ cô gọi.

“Con đang làm gì thế, cuối tuần này con có rãnh không, về quê một chuyến đi.”

“Có chuyện gì gấp hả mẹ?”

“Bộ có chuyện thì mẹ mới được quyền gọi con gái mình về thăm mình à.”

“Ý con không phải vậy, lần nào mẹ gọi con về cũng toàn là đi coi mắt, con đã nói mẹ bao nhiêu lần, con ghét nhất cái kiểu coi mắt, con muốn mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên thôi.”

“Mẹ đã cho con bao nhiêu năm chờ cái tự nhiên đó rồi, còn không thấy những đứa bằng tuổi con xung quanh giờ đã lấy chồng sinh con hết rồi à, mấy người bạn của mẹ giờ có cháu hết trơn rồi.”

Mẹ cô lại bắt đầu một bài thuyết giảng, và từ trước đến giờ cô nghe thấy thì đều phải nhượng bộ.

“Lần này mẹ lại chấm trúng con trai nhà nào đấy.” Cô hạ giọng.

“Cuối tuần con cứ về đi đã, lần này chắc chắn con sẽ hài lòng lắm, ba con cũng chấm chàng trai này.”

“Con biết rồi, cuối tuần con sẽ về, bye mẹ.”

Lâm Lâm dậm dậm hai chân xuống đất. “Hôm nay là ngày gì vậy trời, sao toàn chuyện bực mình không vậy.”

2. Chương 2: Lần Đầu Chạm Mặt

Sau khi mang chú chó sang nhờ Tuệ chăm sóc, Lâm lên xe khách và đi về quê. Quê của Lâm nằm ở vùng ngoại thành, nơi có biển có núi, phong cảnh cũng rất tuyệt. Bước chân từ trên xe khách xuống, Lâm hít một hơi dài.

“Đi đâu thì đi, quê nhà mình vẫn là tuyệt nhất.” Không để ý xung quanh, Lâm giang rộng hai cánh tay để cảm nhận không khí trong lành. Nhưng cánh tay cô vô tình đã đập vào trong mặt của một người đang đi từ phía sau.

“Úi.” Là một chàng thanh niên, dáng người cao ráo, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi caro xanh trắng chiếc quần tây đen, rất lịch sự.

“Sorry, tôi không biết là anh ở phía sau.” Lâm rút tay lại ngay, và hơi cúi đầu.

“Con gái mà không ý tứ gì hết.” Anh ta vừa xoa xoa mặt vừa nói.

“Tôi sai, tôi đã xin lỗi, còn chuyện tôi có ý tứ không thì hình như không liên quan đến anh. Xi.” Lâm Lâm lè lưỡi rồi quay người bỏ đi.

Chàng trai ngơ ngác trước thái độ của cô. “Loại người gì đây.”

Lâm Lâm về đến nhà.

“Ba, mẹ, con về tới rồi đây.”

“Ôi, Lâm Lâm, con gái của mẹ.” Mẹ cô chạy từ trong bếp ra, ôm chầm lấy cô. Mẹ nhớ con lắm.”

“Mẹ có làm quá không, con nhớ 2 tuần trước mẹ vừa lên thành phố thăm con mà.”

“Đúng là sinh cục đá còn hơn là sinh ra con, không có quan tâm cảm giác người khác gì hết, hèn gì đến giờ con vẫn cô đơn.”

Lâm Lâm ngồi xuống ghế. “Mẹ không cần khiêu khích con.”

“Lần này con về mấy ngày?”

Lâm Lâm nói ra việc mình bị đuổi thì mẹ cô sẽ lo: “Con có nhiều ngày phép nên lần này sẵn về nghỉ dài hạn luôn, ba đâu mẹ?”

“Ba con đang ở bên nhà hàng xóm đánh cờ.”

“Con cũng không thấy mệt, con cất đồ xong thì con đi dạo xung quanh một tí.”

“Ừ, nhớ về trước giờ cơm.”

Lâm Lâm cất đồ lên phòng rồi đi ra bờ sông mà lúc nhỏ cô hay tới. Trước đây, do bận việc nên 1 năm cô cũng chỉ về 1,2 lần, thường vào dịp lễ Tết, năm vừa rồi do Tết cô phải đi công tác xa nên cũng không về được. Lần này, đúng lúc vừa bị đuổi việc, trở về quê nghỉ ngơi một thời gian cũng là một chuyện tốt.

Ngồi xuống một tảng đá to, Lâm ngâm chân xuống, làn nước mát làm tâm trạng cô cũng thoải mái, nhẹ nhõm, quan sát thấy gần đó có mấy đứa trẻ đang tắm sông, giống như cô hồi nhỏ. Chợt...

“Cứu...Cứu với...” ở giữa sông, có một cậu bé đang trôi lên thụp xuống mặt nước.

Lâm hốt hải đứng dậy, sững người một lúc, rồi cởi áo khoác ra định nhảy xuống cứu thì từ phía sau cô, có một bóng người bay tới, bơi nhanh ra kéo đứa bé vào bờ. Người dân xung quanh cũng nhanh chóng chạy đến xem đứa bé, may mà đứa bé ngộp nước không lâu nên không sao.

“Cám ơn cậu nhiều lắm.” Người nhà đứa bé vô cùng cảm kích anh ta, xong bồng đứa bé đi.

Anh ta đứng dậy, vắt sơ nước trên áo, nhìn quanh tìm cái túi mà lúc nãy quăng một bên để nhảy xuống sông cứu đứa bé. Lâm Lâm bước tới đưa anh cái túi cô nhặt được.

“Của anh phải không?”

“À, đúng rồi, cám ơn cô.” Anh ta nở nụ cười tươi rói. Thân hình rắn chắc đằng sau bộ quần áo ướt, cộng thêm nụ cười này, khiến anh ta trở nên hoàn hảo.

Lâm Lâm trước giờ cũng có chút phản ứng đối với những người đẹp trai, nên mắt cô dừng lại trên người anh ta hơi lâu, quên mất là mình đang cầm cái túi, không nhớ buông tay ra.

“À, cám ơn, cái túi.” Anh chàng thấy Lâm như đứng hình nên nhắc lại.

Lâm chợt tỉnh, buông tay ra khỏi cái túi.

“Cô hình như không phải người ở đây nhỉ, tôi ở đây cũng mấy tháng, chưa gặp cô bao giờ?”

“À, tôi lớn lên ở đây, nhưng mấy năm nay lên thành phố làm việc, anh không biết tôi cũng phải, anh là con của nhà nào nhỉ, tôi cũng thấy anh lạ...”

“Tôi là...” Anh ta chưa kịp trả lời thì ba của Lâm Lâm bước tới.

“Lâm Lâm, con đã gặp Thiên Tứ rồi à.” Ông Lâm cười, nụ cười có ẩn ý.

“Chào bác Dương, đây là Lâm Lâm à? Bao nhiêu năm không gặp rồi, quả thật không nhận ra cô mà.”

Lâm Lâm cũng ngạc nhiên nhìn anh ta: “Thiên Tứ, là tên gây nhom hồi nhỏ lúc nào cũng xục xị mũi, chạy theo sau mình đây hả?”

Vương Thiên Tứ là bạn thời thơ ấu của Lâm Lâm, hơn cô 2 tuổi, tính cách cô lúc nhỏ rất giống con trai, lại khá mạnh mẽ, Thiên Tứ thì ngược lại, hồi nhỏ ốm yếu lại hay bệnh, lúc nào cũng chạy theo đằng sau Lâm Lâm. Khoảng 10 tuổi, ba mẹ anh ly dị, mẹ anh lấy chồng khác, anh cùng mẹ di dân sang Mỹ. Từ đó cô không còn gặp lại Tứ nữa, sau bao năm, anh ta đã thay đổi, trở thành một thanh niên ưu tú rồi và cũng là người mà ba mẹ Lâm đang muốn cô coi mắt.

Sau màn chào hỏi giới thiệu thì tất nhiên là tới màn cùng nhau ăn cơm trưa để trò chuyện thêm.

“Thiên Tứ nó giỏi lắm đó, học ở nước ngoài về, sắp tới cũng lên thành phố làm việc đó.” Mẹ cô nhiệt tình giới thiệu.

“Anh làm ở công ty nào?”

“À...Tôi cũng chưa biết, tôi đang suy nghĩ giữa 2 chỗ, chưa đưa ra quyết định. Còn cô, cô đang làm ở đâu?”

Câu hỏi của anh ta bất giác khiến Lâm giật mình, cô vẫn chưa nói với ba mẹ là cô đã bị đuổi việc, chuyện tế nhị này có lẽ nên nói riêng, không nên để trở thành chủ đề trong bàn ăn được, đặc biệt là lại nói trước mặt người con trai mà cô đang coi mắt, dù cô có thích hay không.

“À, tôi làm nhân viên của công ty R&R”

“Tôi biết công ty đó, nó cũng là một công ty tốt và khá nổi tiếng.”

Lâm Lâm chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

.....

Tối hôm đó, cô đang ngồi ở hiên nhà thì mẹ cô đi ra.

“Con thấy Thiên Tứ thế nào, có phải là rất tuyệt không? Đẹp trai, lại có tài, hai đứa lại quen từ nhỏ, mẹ rất muốn cậu ta trở thành con rể nhà mình đó.”

“Tụi con chỉ mới gặp lại và nói chuyện với nhau có một lúc, bao nhiêu năm rồi, con người thay đổi thế nào, sao mình biết được mà mẹ hỏi. Với lại người như thế, không chừng đã có bạn gái rồi, mẹ đừng làm quá, không khéo mất mặt con gái mẹ.”

“Chuyện đó con yên tâm, mẹ đã điều tra rồi, cậu ta chưa có vợ cũng chưa có bạn gái, lần này ông nội cậu ta mất, nên cậu ta về, với lại dự tính sẽ sống và làm việc ở đây luôn, không về Mỹ nữa. Nên mẹ mới gọi con về ngay đó, con gái mẹ ngoại hình, công việc cũng không thua kém ai...” Mẹ cô thao thao nói.

Lâm nhìn mẹ mình mà bái phục khả năng bắt sóng và phát thanh của bà.

“Con bị đuổi việc rồi.” Lâm nói ngắt ngang lời mẹ, cô chợt cảm thấy đến lúc nói chuyện này ra rồi, có dấu cũng không được lâu chi bằng nói sớm.

Bà Dương đang cao hứng, nghe xong thì im bặt, ngơ ngác nhìn con gái mình.

“Sao...lại thế?”

“Thì cạnh tranh thương trường khốc liệt ý mà, không có mối quan hệ với những người có quyền thì bị đá ngay thôi. Mà mẹ yên tâm, con nghĩ ngơi một thời gian thì sẽ xin việc khác, con không tin là mình không tìm được việc tốt hơn.”

“Con đã 27 tuổi, chồng con không, sự nghiệp cũng không...” Bà Dương nhìn Lâm Lâm tặc tử dài.

“Mẹ làm vậy là sao, kì thị con gái mình à...”

“Trước đây con lấy công việc để mà lơ chuyện kết hôn, giờ con bị đuổi rồi thì lo mà tập trung vào việc tìm con rể ẹ, giữ chặt lấy Thiên Tứ đó, nó là vị cứu tinh cho cuộc đời con...Lần này mẹ không nhượng bộ cho con nữa đâu, nhớ lấy.” Bà Dương đi vào trong nhà.

“Thôi rồi, lần này mẹ làm thật rồi.” Đây cũng không phải lần đầu cô coi mắt theo ý mẹ, nhưng quả thật, mấy người trước không so sánh được với Thiên Tứ. Ấn tượng đầu tiên của anh ta trong mắt cô cũng không tệ, đáng suy nghĩ.

Trước giờ, tuy cô không có mẫu hình lý tưởng riêng, thường thì gặp ai tỏ tình mà cô thấy thuận mắt thì đều thử tìm hiểu, chỉ là sau khi tìm hiểu thì không thấy hợp nhau nên đành chia tay.

3. Chương 3: Chớm Nở

Sáng hôm sau, Lâm Lâm ngủ một giấc đến trưa trời trưa trệt mới chịu lò mò thức dậy đi ra sau bếp. Bà Dương đang nấu cơm, thấy con gái mình đang gãi gãi đầu bước tới.

“Con gái như thế, sao mà kiếm được chồng.”

Lâm Lâm nghe câu này ngửi ngay được mùi kì lạ, mẹ cô chắc là lại sắp chơi một trò bài diễn văn bao năm nay về người con gái hiền thực, nét na, đảm đang việc nhà nữa rồi. Cô quay đầu bỏ chạy ngay ra sân trước, thì thấy ba cô đang chăm sóc mấy cây bon sai, cô cũng đi lại ngó. Đúng lúc đó thì Thiên Tứ đi cùng với một người bạn bước vào cổng nhà cô.

“Chào bác Dương, hôm nay cháu dẫn thêm người bạn sang ăn nhờ được không ạ.” Thiên Tứ tươi cười chào. “Tuấn Kiệt, đây là bác Dương và con gái bác, Lâm Lâm.”

Nụ cười đầy nắng của anh khiến Lâm một chốc hoa mắt, cho đến khi anh né người sang một bên để cho người bạn của mình bước lên thì Lâm mới tỉnh người.

“Chào bác Dương.” Anh chàng nói và ánh mắt dừng lại ở Lâm.

“Sao lại là anh.” Lâm có vẻ không vui.

Hai người đều nhận ra là đã gặp nhau ở bến xe sáng ngày hôm qua.

“Hai người quen nhau à.” Tứ ngạc nhiên. “Sao có thể thế được nhỉ, hôm qua mà vừa tới mà.”

“À, chính là do mới vừa tới hôm qua nên mới có dịp đụng mặt cô gái hồn nhiên vô tư như cô Dương đây.”

Lâm biết là anh ta cố tình mỉa mai mình, cô cũng không phải hiền lành gì, lườm anh một cái rồi đáp ngay.

“Tôi cũng rất may mắn khi biết được người con trai vô cùng lịch sự như ai kia.”

Thiên Tứ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, anh nhìn cả hai một lúc rồi nói sang vấn đề khác.

“Lâm Lâm, sáng ngày mai tụi anh định đi leo núi, chỗ mà hồi nhỏ tụi mình hay đi đó, em có muốn đi cùng không?”

“Leo núi á, em thì...” Ở thành thị, làm việc xong thì ăn rồi ngủ, lâu lâu cũng bị Tuệ kéo đi tập gym, nhưng cũng không thường xuyên mấy, rảnh rồi con người cũng trở nên ù lỳ, nghe tới leo núi, Lâm cảm thấy ngán ngẩm lắm.

“Đi chứ, Lâm nhà bác nó khoái leo núi lắm.” Bà Dương đi từ trong nhà ra. “Dù sao con cũng đâu có gì làm, theo Thiên Tứ đi chơi đi.”

Hiểu ý mẹ mình, cô cũng không biết lấy lý do gì để từ chối, đành cười nhẹ gật đầu.

.....

Sáng hôm sau, bị mẹ đánh thức ngay từ sớm, Lâm tỏ vẻ khó chịu.

“Đi leo núi thôi mà mẹ, chứ có phải đi dự tiệc đâu, mẹ đâu cần phải bắt con dậy sớm chuẩn bị như vậy chứ.”

“Con phải dậy chuẩn bị thật đàng hoàng để Thiên Tứ có ấn tượng tốt với con chứ. “

“Chẳng lẽ mẹ muốn con mặc váy đi leo núi thì mới thu hút chắc, mẹ càng làm quá vấn đề lên thì nó càng không theo ý mẹ muốn đâu, con gái mẹ không ế tới mức phải bày nhiều trò vậy.” Lâm chọn ngay một cái áo thun ngắn tay với quần short, là style mà cô thích nhất vì cảm thấy rất thoải mái, lấy một vài dụng cụ cần thiết bỏ vào ba lô nhỏ.

Thiên tứ và Tuấn Kiệt đến trước cổng nhà đợi Lâm, sau khi chuẩn bị xong thì cả ba khởi hành. Trong suốt đoạn đường, Lâm và Tứ trò chuyện cũng khá nhiều, Kiệt thì đi ở phía sau, nói chuyện điện thoại suốt.

“Anh bạn của anh coi bộ cũng bận rộn quá, cứ 5 phút là thấy anh ta nói điện thoại.”

“Nó là người mê công việc, dù cho có ngày nghỉ, nó cũng ôm cái điện thoại, tôi phải ép lắm nó mới chịu đi leo núi á.”

“Anh ta làm nghề gì?”

“À...Nó làm...”

“Coi bộ cô cũng quan tâm tôi lắm nhỉ...?” Kiệt thành linh xuất hiện bên cạnh khiến Lâm giật cả mình.

“Anh bị mắc hội chứng ảo tưởng về bản thân quá nhỉ. Không phải có ngoại hình chút thì con gái trên đời đều chú ý tới anh đâu.”

“Ồ, câu này của cô ý là khen tôi đẹp trai đó à, cảm ơn nha.”

“Nếu anh muốn coi nó là lời khen thì tôi cũng không chấp.” Biết mình lỡ miệng, Lâm không nói tiếp mà quay mình bước đi.

Thiên Tứ nhìn Kiệt, cười. “Mày có vẻ thích trêu chọc cô ấy nhỉ, chẳng lẽ mày thích cô ta à.”

“Không, tự cô ta gây chuyện trước mà có phải tại tao đâu. Còn chuyện thích thì mày nghĩ hơi nhiều rồi đó.”

“Tốt, tao hỏi thế, là để nói mày biết, tao chấm cô ta rồi, mày đừng có giành với tao.”

“Không phải phương châm của mày trước giờ không quen gái gần sợ sẽ để lại hậu quả à, gia đình mày còn quen biết với gia đình cô ấy, lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao.”

“Dù sao cũng là mối tình đầu của tao, mười mấy năm không gặp, đẹp ra nhiều, với lại phải thử mới biết được coi cảm giác lúc nhỏ có còn không, biết đâu cô ta có thể giúp con chim không chân như tao phải đậu lại thì sao.” Thiên Tứ nháy mắt một cái rồi đi nhanh tới bên cạnh Lâm Lâm.

Đi được khoảng 20 phút thì Lâm Lâm cảm thấy mệt cả người, cô ngồi xuống tảng đá.

“Chắc là em mệt lắm rồi, chúng ta nghỉ một tí.” Tứ lấy chai nước trong ba lô ra đưa cho Lâm. “Em uống nước không?”

“Cảm ơn anh.” Lâm giơ tay đón lấy chai nước.

“Không biết cái thác nước mà hồi nhỏ chúng ta từng tới chơi là hướng nào nhỉ?”

Tứ đi lên phía trước một tí để nhìn đường.

“Không nhớ nổi, lâu quá rồi.” Lâm đứng dậy tính đi tiếp thì cảm thấy đầu óc quay vòng, chân đứng không vững, Kiệt đứng gần đó thấy có gì không ổn, người Lâm ngã về phía trước, Kiệt nhanh chân bước tới đỡ lấy cô.

Tứ đang ngó quanh tìm đường thì chạy lại.

“Mặt cô ấy nóng quá.” Anh giơ tay lên chạm lên trán của Lâm rồi lấy điện thoại ra định gọi người giúp nhưng không bắt được sóng. “Phải đưa cô ấy về thôi...Tội mình lại không đi xe, phải gọi người đến dưới chân núi đón thôi...Mày lo cho cô ấy tao chạy xuống gần tí để coi có sóng để gọi được người giúp không?”

Kiệt nhanh chóng đặt Lâm xuống chỗ có thể dựa người vào và có bóng râm. Chờ một lúc Kiệt không thấy Tứ quay lại, thấy tình hình có vẻ không ổn, mặt Lâm mồ hôi chảy ra ngày càng nhiều, anh quay người kéo hai tay cô qua vai mình để đỡ cô trên lưng. Mắt Lâm mơ màng, cô chỉ cảm giác được mình đang dựa vào lưng của ai đó, khá lớn và ấm áp, còn mơ hồ nhìn thấy phía sau một vết sạm lấp ló dưới cổ áo.

Kiệt công Lâm xuống gần tới chân núi thì thấy Tứ và đội y tế của thị trấn chạy tới.

“Đưa cô ấy ỳnh.” Tứ đón Lâm từ trên lưng Kiệt và bồng cô ấy đặt lên cán cứu thương.

Hai chân Kiệt giờ mới thấy như hết sức lực, anh chống tay vào cành cây ven đường thở dốc. “Mày đi trước đi, tao theo sau ngay.”

.....

Tại trung tâm y tế của thị trấn, Lâm lơ mơ tỉnh dậy, thấy Tứ đang đứng bên cạnh giường nói chuyện với bác sĩ.

“Cô ta ngất chỉ vì do leo núi mất sức, say nắng nên cảm thấy choáng tí thôi. Không có gì đáng lo.”

“Cám ơn bác sĩ.” Tứ quay nhìn thì thấy Lâm đã tỉnh dậy. Anh ngồi xuống nắm lấy tay Lâm. “Em tỉnh rồi à, may mà em không sao?”

Đôi mắt với hàng mi dài đầy mê hoặc đang nhìn cô, bàn tay to ấm áp đang nắm chặt tay cô. Kiệt cùng với ông bà Dương đang bước vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng tay trong tay này, bà Dương hai mắt sáng rỡ, bà kéo tay ông Dương và cả tay Kiệt ra ngoài.

“Sao bà không cho tôi vào thăm con gái.”

“Ông không thấy nó với thằng Tứ đang tình cảm à, ông muốn phá đám con gái mình, không muốn nó lấy chồng sao, nhìn nó vậy chắc không có gì nguy hiểm, chờ tí rồi vô.”

“Bà thiệt tình, con gái mình đang bệnh mà bà còn lo tính mấy chuyện đó, thiệt hết nói nổi.” Mặc kệ ông Dương lâu bầu, bà Dương kéo ông đi xa để ông khỏi phá đám.

Kiệt nhìn xuyên qua cửa căn phòng thấy Tứ và Lâm, đang trò chuyện vui vẻ, vẻ mặt Lâm hồng hào trở lại và đang cười rất tươi, có vẻ như hai người đó đã bước sang một mối quan hệ thân mật hơn rồi. Tim Kiệt hơi nhói, hai chân bước lùi lại và quay đầu đi.

4. Chương 4: Hồi Ức Và Hiện Thực

Nửa năm trước, tại bồn phun nước trước cửa một khách sạn. Kiệt vừa bàn xong vụ làm ăn với khách hàng và đang đi ra xe. Anh nhìn thấy một cô gái có vẻ hơi say đang ngã nghiêng ngã ngửa, đó chính là Lâm Lâm. Bình thường Kiệt cũng không thích xen vào chuyện người khác, nên anh ngó qua rồi mở cửa xe bước vào. Đang khởi động máy xe thì cửa xe phía sau mở, cô gái say xin bước nhanh vào, đóng sập cửa xe lại.

“Chung cư Thế kỷ...”

“Đây không phải taxi, cô xuống ngay cho tôi.” Kiệt quay mặt ra phía sau, Lâm đã nằm dài ra ghế, không có ý định leo xuống.

Anh xuống xe, mở cửa băng ghế sau, chồm người xuống nắm hai tay Lâm kéo cô ngồi dậy.

“Ra khỏi xe tôi ngay.” Bất chợt, Lâm chồm người tới hôn vào môi của Kiệt, hai mắt cô vẫn nhắm tịt, khiến anh bất động, nhìn cô chằm chằm, vài giây sau cô mới thả Kiệt ra.

“Rocky à, chị nhớ em lắm.”

“Rocky? Sao nghe giống tên con chó vậy?”

“Nóng quá, sao hôm nay trời nóng thế này.” Lâm vẫn nhắm tịt mắt nhưng tay lại đang chuẩn bị tháo nút áo chiếc sơ mi cô đang mặc. Kiệt tròn xoe mắt, cô đã tháo tới hột nút thứ 2, anh giật mình, chụp lấy tay cô.

“Cô điên à, đây không phải nhà cô, ngồi dậy và ra khỏi xe tôi ngay.” Kiệt lại tiếp tục cố kéo Lâm dậy thì điện thoại cô reo lên, Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nghe máy.

“Alo, Lâm Lâm, mày đang ở đâu?”

“Alo...”

“Alo...Anh là ai, điện thoại này của bạn tôi sao anh lại nghe máy, bạn tôi đâu?” Giọng Tuệ hét lên từ đầu dây bên kia.

“Cô ấy đang say nằm dài trên xe tôi nè, cô mau đến đón bạn của cô đi.”

Một lúc sau, Tuệ chạy đến chỗ của Kiệt, anh giúp gọi xe taxi và đỡ Lâm lên xe.

“Cám ơn anh nhiều, do hôm nay con chó mà nó nuôi vừa mất, nên nó buồn mà uống nhiều vậy. Tôi vừa đi tính tiền xong quay qua thì nó đã chạy ra đây.” Tuệ nói xong thì leo lên xe.

Kiệt đứng chờ người nhìn chiếc xe một lát, nhớ lại nụ hôn khi nãy. “Lâm Lâm? Rocky? Cô ta coi mình là con chó sao...?”

Đây cũng chính là lần đầu tiên gặp mặt và là nụ hôn đầu tiên của Kiệt và Lâm Lâm. Không ai biết được, cũng từ lúc này mà Lâm đã vô tình hiện diện trong tâm trí Kiệt.

.....

Hiện thực một tháng sau, tại thành phố. Lâm Lâm vừa đi xuống xe buýt vừa nghe điện thoại.

“Đây là công ty thứ 3 rồi. Nếu em phỏng vấn thành công, em sẽ mời anh ăn tối và lúc đó em sẽ cho anh biết em phỏng vấn công ty nào? Hai lần trước đã không thành công rồi nên lần này thì bí mật.”

“Ok, em thật là lém lỏi, cả việc anh nói sẽ đưa em đi em cũng không chịu, nếu không được thì có thể về công ty bên anh, chúng ta có thể sáng tối gặp nhau.”

“Thôi đi, làm chung một công ty với bạn trai mình là một trong những điều cấm kỵ đó.”

“Vậy à, anh không biết, vậy anh chúc em sẽ tìm được việc làm nhé...”

“Ok, chào anh.”

Kể từ sau hôm bị ngắt, Tứ và Lâm đã bắt đầu quen nhau, tình cảm cũng đang phát triển. Tứ đã vào làm một công ty quảng cáo BB khá có tiếng, Lâm thì sau khi nghỉ ngơi đủ cũng trở lại thành phố và bắt đầu xin việc làm. Hôm nay cô được một công ty gọi đến phỏng vấn, vì không tự tin lắm khi đã 2 công ty từ chối nên Lâm chưa nói cho Tứ biết.

Văn phòng công ty nằm ở tầng 10 của tòa nhà sang trọng, Lâm bước theo sau người tiếp tân để vào một phòng họp nhỏ, trong đó đã có vài người đang ngồi chờ đến lượt phỏng vấn. Lâm ngồi xuống một góc quan sát, ai ai cũng cầm tài liệu và đang lẩm bẩm gì đó.

Mở cửa phòng bước vào trong để phỏng vấn, Lâm không khỏi ngạc nhiên khi ngồi chính giữa ba vị giám khảo lại là Tuấn Kiệt. Cô tròn xoe mắt, đứng bất động cho đến khi tên bị gọi những 3 lần thì cô mới giật mình, cúi chào giám khảo và ngồi xuống chiếc ghế đặt giữa phòng. Hai mắt cô vẫn không rời Tuấn Kiệt, Kiệt nhận thấy được vẻ kinh ngạc của cô nhưng anh không quan tâm, tiếp tục đọc sơ yếu lý lịch của trong tay anh. Chẳng có chút hứng thú nào với việc ngồi phỏng vấn tuyển dụng, nhưng do yêu cầu của cấp trên, Kiệt phải làm cái công việc nhàm chán này, trước đó anh không đọc qua hồ sơ của những thí sinh hôm nay đến phỏng vấn nên việc gặp Lâm Lâm khiến anh cũng hơi giật mình, nhưng vẫn kiểm soát được cảm xúc của mình.

Dương Lâm Lâm, 27 tuổi, trong 5 năm từng làm qua 3 công ty, có kinh nghiệm 4 năm trong ngành kế toán. Sở thích: lướt web, nghe nhạc, xem phim, đi du lịch...

“Không ngờ trong sơ yếu lý lịch bây giờ còn bắt ghi mấy cái linh tinh này.” Kiệt chột cười.

“Anh Lý, anh có câu hỏi nào cho cô Dương không?” Một vị giám khảo quay sang hỏi Kiệt.

“À...Tôi thấy cô ghi từng làm qua 3 công ty trong vòng 5 năm, tại sao cô lại nhảy nhiều chỗ như vậy, cô không đủ kiên trì hay tính khí cô thất thường?”

Câu hỏi đầy mỉa mai của Kiệt khiến Lâm khá là bức bối nhưng mà vì đang phỏng vấn xin việc nên cô không muốn gây nhau với anh, nếu là ở bên ngoài thì chắc cô cũng đáp lại bằng vài viên đạn rồi.

“Là do cấp trên không được tốt, công ty đầu tiên tôi làm sau khi ra trường thì giám đốc là một bà cô chưa chồng, bà ta có vẻ ghét phụ nữ trẻ, nên rất hay đì cấp dưới.”

“Chỉ vì chịu không nổi áp lực mà cô đã xin nghỉ à.” Kiệt chen vào.

“Không, tôi thì vẫn kiên trì làm được, cho đến khoảng 1 năm, do bà ta thích một anh chàng mà anh ta lại thích tôi nên tôi bị cho thôi việc.” Lâm kể lại lí do mà gương mặt vẫn rất bình thản.

Hai vị giám khảo kia nghe xong bật cười lớn, thái độ tỏ vẻ như không tin vào lời của Lâm.

“Còn công ty thứ 2.” Kiệt không tỏ thái độ gì hỏi tiếp.

“Công ty thứ 2 thì tôi làm cũng được 2 năm, nhưng sau đó do ông chủ thua lỗ chứng khoán mà bị giải thể. Tiếp đó tôi làm ở công ty R&R, tháng trước vừa bị cho nghỉ do chỗ của tôi phải nhường cho bà con họ hàng của sếp lớn. Anh còn gì muốn hỏi không?” Lâm nheo mắt nhìn Kiệt.

Sự thật thà quá mức của Lâm khiến hai vị giám khảo cảm thấy thú vị, họ cười suốt, Kiệt thì vẫn không nở nụ cười.

Lâm bước ra khỏi phòng phỏng vấn, ngồi xuống chờ kết quả: “Lần này chắc mình lại rớt nữa, tên ôn thần đó chắc chắn sẽ không ỉnh qua, hẳn có vẻ thù ghét mình, toàn bắt bẻ.” Vài người xung quanh cũng đang ngồi chờ kết quả thấy Lâm đi ra cũng hỏi han vài câu.

Một lúc sau khi ban giám khảo hội ý thì một cô gái đi ra đứng trước mặt các thí sinh.

“Cô Dương Lâm Lâm, cô đã trúng tuyển, tuần sau cô có thể đến phòng nhân sự làm thủ tục. Các vị khác nếu công ty có nhu cầu sẽ liên lạc sau. Mọi người có thể về.”

Lâm Lâm nghe mình trúng tuyển cũng cảm thấy kỳ lạ, vì cô nghĩ Kiệt sẽ nói xấu mình với hai vị giám khảo kia, nhưng chợt cô có suy nghĩ: “Có khi nào do anh Tứ nói giúp không nhỉ? Để mình gọi hỏi.”

Lâm Lâm lấy điện thoại ra gọi cho Tứ, anh phủ nhận việc nói giúp với Kiệt vì căn bản anh không biết Lâm nộp đơn vào đúng công ty của Kiệt nhưng Lâm có vẻ không tin, cô nghĩ là anh dấu vì sợ cô tự ái.

Ba vị giám khảo đi vào thang máy để lên tầng trên, cũng là văn phòng của công ty.

“Hiếm thấy anh Lý lại chú ý tới mấy cô gái như vậy, cô ta không biết là thật thà hay ngu ngốc, mấy câu trả lời của cô ta giải trí thì được nhưng để nhận vào làm thì có vẻ không thích hợp lắm.”

“Nếu không phải vì vị trí này làm trợ lý cho anh và anh lại đồng ý thì chúng tôi cũng không nhận cô ta rồi. Người quá đơn thuần, không nghĩ kỹ khi nói chuyện thì làm việc hơi khó khăn đây.”

Kiệt cũng không biết mình nhận Lâm Lâm vào làm có phải vì tình cảm cá nhân không, biết Lâm Lâm là bạn gái của bạn thân mình, anh cũng không có suy nghĩ lệch lạc nào, chỉ là nhìn thấy cô, lòng anh có chút xao động.

.....

Ngày đầu tiên đi làm, Tứ lái xe chở Lâm tới dưới tòa nhà.

“Trưa nay anh có hẹn với khách hàng không thể ăn cơm với em, hẹn em tối nay nha.”

“Ok anh, em đi đây.” Lâm mở cửa xe bước xuống.

“Này cô bé hậu đậu, em định đi tay không đi làm à.” Tứ lấy cái túi xách để ở ghế sau đưa ra khỏi cửa sổ.

“Á, em quên mất.” Lâm quay người chạy lại phía xe. “Cám ơn anh.”

“Cám ơn ở đây nè.” Tứ đặt hai ngón tay lên má mình tỏ ý.

Lâm nghiêng đầu hôn nhẹ lên má Tứ, rồi cô quay lại thì thấy Kiệt đang đứng phía sau:

“Nhìn mặt sáng sủa mà hay làm chuyện lén lút, thật thò vậy.” Lâm chau mày.

“Hình như người đang làm chuyện lén lút là cô thì phải.” Kiệt mĩa mai rồi nhìn Tứ.

“Nhớ đừng bắt nạt bạn gái tao nha mày.” Tứ cười.

“Bạn bè là bạn bè, nhưng bạn gái mày làm không được việc thì tao cũng không nể nang gì đâu.”

“Xi, tôi sẽ dùng năng lực của mình chứng minh cho anh thấy, anh không cần nói xiên nói xỏ, em đi làm đây, gặp anh sau.” Lâm Lâm chào Tứ, đi ngang qua đập vào chân Kiệt, lè lưỡi rồi bỏ đi.

“Á...Bạn gái mày...”

“Mày trông chừng cô ấy dùm tao, đừng để ai bắt nạt nhá. Kể cả mày.”

“Tao không hứa và tao cũng nói trước rồi. Thôi, gặp mày sau, lát tao còn có cuộc họp.”

5. Chương 5: Hiểu Lâm

Lâm đi vào trước nhưng do cô vụng về làm giỏ xách vướng vào cửa nên phải đứng một lúc để gỡ nó ra, Kiệt đi ngang qua cô lắc đầu vì sự hậu đậu. Đến lúc gỡ xong thì Lâm phải chạy nhanh để vào kịp thang máy.

“May mà kịp.” Cô thở phào, nhưng vận đen nó vẫn cứ ám mãi, thang máy kêu títt títt vì vượt quá số người cho phép. Lâm đành bước ra khỏi cửa, nhìn về mặt của Kiệt, Lâm tức anh ách trong lòng.

Sau khi làm thủ tục ở phòng nhân sự, Lâm được một cô gái dẫn đến trước phòng của Kiệt.

“Cô đừng nói cho tôi biết là tôi làm trợ lý anh ta nha.” Lâm như không tin vào mắt mình, băng tên treo trước phòng ghi: “Giám đốc kinh doanh, Lý Tuấn Kiệt.”

“Đúng rồi, Giám đốc và mấy người khác đang họp trong phòng, cô ngồi ở bàn này chờ khi nào xong sẽ gọi cô.”

Cô gái nói xong thì để Lâm một mình lại cái bàn trước phòng Kiệt, Lâm đặt túi xách vào hộc rồi nằm dài ra bàn. “Không phải xui như vậy chứ, công ty có bao nhiêu giám đốc, sao vị trí trợ lý giám đốc này lại là trợ lý cho anh ta chứ, ông trời thiệt biết trêu mình.”

Cuộc họp kết thúc, mọi người đi ra từ phòng họp. Lâm Lâm đứng dậy khỏi ghế. “Hôm nay, cô Dương Lâm Lâm sẽ chính thức thử việc ở phòng chúng ta, mọi người tự giới thiệu đi.” Nói xong Kiệt đi ngang Lâm rồi đi vào phòng.

Mọi người trong phòng ai cũng khá là cởi mở, đều cười giới thiệu mình với Lâm Lâm. Sau khi làm quen hết mọi người, ai nấy đều trở về vị trí để làm việc. Lâm Lâm bị Kiệt gọi vào phòng, khi cô đến trước mặt anh thì anh đang vui đùa vào đồng hồ sơ trên bàn. Kiệt mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng cộng với nét mặt tập trung khiến anh trông rất thu hút: “Nếu tính cách anh ta không quá tệ như vậy thì anh ta cũng là một người đẹp trai, quyến rũ đó chứ.” Lâm nghĩ thầm.

Lâm Lâm ngồi xuống ghế trước mặt Kiệt. “Có phải anh cố tình tuyển tôi làm trợ lý của anh để có cơ hội trêu chọc tôi không?”

Nghe Lâm nói như vậy, Kiệt vẫn không ngược nhìn cô, vừa lật lật hồ sơ vừa nói. “Tôi không làm mấy chuyện trẻ con như vậy đâu, chỉ có những người đầu óc ấu trĩ mới nghĩ thế.”

“Anh nói ai ấu trĩ?” Lâm cau có.

Kiệt không quan tâm Lâm đang bực tức, anh cầm một xấp tài liệu quăng xuống trước mặt Lâm. “Đánh hết số tài liệu này, trước 5 giờ chiều nay gửi file vô mail của tôi.”

Lâm tuy không ưa thái độ cư xử của Kiệt nhưng với kinh nghiệm làm việc ở nhiều công ty, việc nhân viên mới vô phải làm mấy việc lật vật như vậy là chuyện thường tình xảy ra nên cô không chống đối. Cô ôm đồng hồ sơ ra bàn làm việc của mình, nhìn quanh thấy mọi người đều bận rộn, Lâm bắt đầu gõ. Không

phải là một người có năng lực làm việc yếu, nên việc gõ hết đồng hồ sơ này trước 5 giờ với cô thì không có gì khó khăn.

Đánh một lúc thì tới giờ ăn trưa, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, Lâm cũng muốn cùng đồng nghiệp ăn chung để hiểu nhau thêm, nhưng nhìn quanh thấy mọi người đều bận rộn và có vẻ như không có ý định ăn, cô đứng dậy.

“Này mọi người, tới giờ ăn trưa rồi, chúng ta cùng ăn nha.”

Mọi người dừng tay một lúc ngó lên nhìn Lâm.

“Cô Dương, phiền cô gọi tất cả mọi người tập trung vào phòng họp gấp.” Giọng Kiệt phát ra từ điện thoại ở bàn Lâm. “Vớ lại, cô đi mua cơm hộp và thức uống ọi người luôn, hôm nay vừa họp vừa ăn trưa, mua giùm tôi một ly cà phê.”

Mọi người nghe thấy đều lật đật lấy hồ sơ di chuyển vào phòng họp. Lâm thở dài rồi đi ra ngoài mua thức ăn.

Một lúc sau, hai tay cô đã xách đầy túi, cô đi đến phòng họp, nhưng không còn tay để mở cửa. Cô định dùng người để đẩy cửa nhưng đột nhiên cánh cửa mở ra, cô mất trớn ngã nhào vào mình của người phía trước. Ngơ ngác ngó lên thì nhìn thấy gương mặt của Kiệt, cô bật người ra.

“Cô đang làm cái trò gì vậy, đầu óc cô có vấn đề à. Mọi người đang đói lắm rồi, cô mang vào mau đi.” Lâm đặt mấy túi đồ ăn lên bàn. “Mọi người ăn mau trong vòng 5 phút, rồi sau đó ra làm việc mà tôi vừa giao.” Nói xong Kiệt lấy một ly cà phê trên bàn, đi ra ngang qua cô trở về phòng mình.

“Cám ơn Lâm Lâm nhé.” Mọi người chia nhau thức ăn. Lâm Lâm cũng lấy một phần và ngồi xuống ghế.

“Anh ta đi đâu vậy?”

“Cô nói Giám đốc Lý đó hả, anh ấy đi nghe điện thoại từ hội sở của chúng ta ở Singapore.”

“Anh ta tính cách có vẻ tệ, cả ăn trưa cũng không cho nhân viên mình ra ngoài ăn, còn bắt ăn cơm hộp trong vòng 5 phút, không lo mọi người bị đau bao tử à.”

“Thật ra anh ấy cũng không có gì khó đâu, chỉ là lúc làm việc hơi nghiêm túc thôi.” Cô gái vừa lên tiếng là Vân Nghi, lúc này cô có nghe từ một đồng nghiệp thì cô ta trước đây là trợ lý của Kiệt, sau chuyển công tác làm nhân viên kinh doanh.”

“Nghiêm túc, tôi thấy anh ta độc tài thì có.” Lâm Lâm bĩu môi.

Nhấn nút gửi file vô mail của Kiệt, Lâm vươn vai một cái, cô đưa mắt nhìn vào đồng hồ trên màn hình điện thoại.

“5 giờ kém 15, sắp tan sở rồi.”

Đang chăm chú xem thì một xấp hồ sơ nữa lại quăng trước mặt Lâm, khiến cô hơi giật mình. “Đánh tiếp xấp này, đánh xong hãy về. Những người khác xong việc của mình có thể ra về.” Kiệt nói xong quay trở lại phòng, đóng cửa lại, Lâm hậm hực cầm xấp hồ sơ, định đi vào phòng Kiệt nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại ngồi trở lại, cầm điện thoại nhắn cho Tứ: “Công ty có việc, em phải làm thêm, hôm nay không biết mấy giờ xong, không thể ăn cơm với anh được rồi.” .

Vài giây sau, tin nhắn trả lời của Tứ hiện lên: “Khi nào xong việc thì gọi anh đến đón.”

Nhờ tin nhắn của Tứ mà tâm trạng Lâm đỡ xấu hơn tí. Khoảng 6g hơn thì những người khác cũng đều ra về hết, giờ trong phòng chỉ còn mỗi cô và Kiệt.

“Anh ta sợ mình sẽ trốn về hay sao mà ở lại canh chừng, thiệt là cố tình phá mình. Mình sẽ không dễ dàng cho anh ta có để bắt bẻ mình. Anh muốn chơi thì tôi chơi tới cùng.”

7 giờ, mùi đồ ăn bay vào mũi của Lâm, cô nhìn lên thì thấy Tứ trên tay cầm một túi thức ăn đi tới chỗ cô.

“Sao anh lại ở đây?” Gương mặt Lâm vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

“Bạn gái anh lo làm việc không thể ăn tối, sao anh có thể ăn một mình được, anh mua thức ăn tối ăn cùng em đây. Nghỉ tay tí đi.” Tứ lại nở một nụ cười đầy quyến rũ, Lâm nghĩ ban đầu cũng vì nụ cười này mà cô bắt đầu thích anh đây. “Thằng Kiệt còn trong phòng à, để anh vô trong vắng nó, sao mới ngày đầu tiên mà đã bắt bạn gái anh làm nhiều vậy.”

Lâm cản Tứ lại. “Thôi, em không muốn anh ta coi thường em, em sẽ cho anh ta thấy em làm được không cần nhờ quan hệ.”

Tứ giơ tay xoa nhẹ đầu của Lâm. “Vậy thì em ăn đi rồi có sức làm tiếp.” Tứ lấy một miếng sandwich đưa cho Lâm.

Một lúc sau, Kiệt đi ra khỏi phòng thấy Tứ và Lâm đang ngồi ăn cùng nhau. “Mày tới khi nào vậy?”

“Cũng một lúc rồi, bạn gái tao phải tăng ca, nên mua đồ ăn mang đến, mày ăn gì chưa, ăn cùng không?” Tứ cười.

“Không cần đâu, hồ sơ đánh máy xong chưa?” Giọng Kiệt đầy nghiêm nghị.

“Còn vài trang nữa, 15 phút nữa sẽ gửi anh.” Lâm nheo mắt lườm, tỏ ý không phục.

“Gửi tôi file cô đã đánh, đưa hồ sơ cho tôi rồi về đi.”

“Nhưng tôi đánh chưa xong mà.”

“Tôi không muốn bị thằng Tứ nó đánh đâu, phần còn lại cô không cần lo nữa.” Kiệt lấy hồ sơ trên bàn Lâm rồi quay nhìn Tứ. “Mày đưa bạn gái mày về đi, đừng nói tao không nể tình anh em.”

“Ok sếp, thế mới là anh em chứ, về thôi.” Tứ nắm tay Lâm kéo cô khỏi ghế, Lâm nhấn nút gửi file rồi cùng Tứ đi ra khỏi.

Trên đường về, Lâm vì cả ngày đều cúi mắt vào màn hình nên cảm thấy khá là mệt, cô ngủ thiếp đi trên xe của Tứ. Xe đậu lại dưới chung cư Thế Kỷ, nơi ở của Lâm. Tứ quay nhìn bạn gái mình, thấy cô ngủ say, anh giơ tay vén mái tóc đang rơi trước trán của cô sang một bên. Ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn cô, Lâm mơ màng tỉnh giấc.

“Tối rồi à, sao anh không gọi em dậy.”

“Nhìn em ngủ say quá, anh không nỡ, mệt lắm hả?” Tứ giơ tay chạm nhẹ lên mặt của Lâm, Lâm cầm lấy tay Tứ.

“Em thấy buồn ngủ, em lên nhà ngủ đây. Anh không cần đưa em lên đâu, anh về cẩn thận.” Lâm chồm tới hôn nhẹ lên má Tứ rồi xuống xe.

Tứ đứng một lúc nhìn thấy Lâm vào bên trong chung cư rồi anh mới lái xe đi về nhà.

.....

Sáng hôm sau, Lâm vừa tới công ty thì thấy mọi người đều đang tất bật làm việc từ sớm, cô đi tới chỗ của Thiện - một đồng nghiệp nam, lên tiếng hỏi.

“Sao mới sáng sớm mà mọi người làm việc hăng say quá vậy?” Cô đảo mắt 1 vòng quanh phòng làm việc.

“Lát có 1 buổi họp với lãnh đạo cấp cao bên Singapore, cô không biết à?” Lâm Lâm lắc đầu. “À quên, cô mới vào hôm qua, cả tuần nay mọi người đều tăng ca đến 9,10h tối để làm xong báo cáo, tài liệu hôm qua giám đốc giao cô đánh máy là do hôm trước, hệ thống máy tính của công ty bị sự cố, mất một số tài liệu nên phải đánh máy lại, hôm qua sếp ọi người về sớm nói để dưỡng sức lấy tinh thần hôm nay họp.”

Lâm nghe vậy trầm nghĩ: “Thì ra không phải anh ta cố tình ép mình làm, vậy đồng hồ sơ hôm qua mình chưa đánh xong, làm sao đây.” Lâm chạy ngay về bàn làm việc. “Hình như hôm qua anh ta có cầm nó, chẳng lẽ anh ta tự làm, không thể nào, anh ta làm Giám đốc mà.”

Đang mãi suy nghĩ thì Kiệt đi tới trước mặt cô, đặt một xấp tài liệu xuống bàn. “Cô photo ra rồi người một bản, bản chính lát đưa cho sếp lớn coi cho rõ, đừng để sai sót.”

Lâm cầm lấy xấp tài liệu không có chống dỗi lại mà đi đến máy photo ngay. Trong lúc đang photo, Lâm có điện thoại của Tuệ, cô vừa nghe máy vừa đảo mặt giấy, vô tình photo thiếu mấy trang của xấp hồ sơ.

Một lúc sau, mọi người tập trung ở phòng họp, sếp lớn cũng đã tới, ông ngồi vào chiếc ghế chính giữa bàn, đối diện với màn hình máy chiếu, Kiệt ngồi bên phải, Lâm photo tài liệu xong thì đem phát ọi người.

Kiệt bắt đầu báo cáo tình hình trên màn hình máy chiếu, đến đoạn số liệu tổng hợp không có trên slide mà chỉ nằm trong tài liệu, mọi người lật đến trang đó thì không thấy, vẻ mặt ai cũng hoảng hốt vì tài liệu bị thiếu mất mấy trang, Lâm ngơ ngác thấy phản ứng của mọi người, cô ngó lại tài liệu. “Chết rồi, thiếu mất mấy trang rồi, tính sao đây.”

Cô ngược lên nhìn Kiệt với ánh mắt đầy ăn năn, Kiệt đóng tập hồ sơ lại, hít một hơi dài, rồi tiếp tục thuyết trình. Mọi người ai cũng kinh ngạc và khâm phục với phản ứng nhanh nhạy của Kiệt, anh có thể nhớ hết số liệu trong mấy trang hồ sơ đó. Cuộc họp báo cáo tình hình đã diễn ra thành công, sếp lớn tỏ ý rất hài lòng với báo cáo, ông đứng dậy bắt tay Kiệt trước khi ra về.

Mọi người trong phòng đến bây giờ mới có thể hít thở bình thường, họ nhìn Lâm vừa có chút trách móc nhưng lại vừa có chút đáng thương vì ánh mắt Kiệt đang nhìn cô rất là cay cú. Kiệt đập mạnh hồ sơ lên bàn, tiếng động phát ra lớn đến mức ai cũng giật mình, rồi lặng lẽ đứng lên đi ra khỏi phòng họp để Lâm ở lại với Kiệt.

Lâm cũng biết lần này là lỗi của mình, cô cúi mặt nhìn xấp tài liệu lằm bằm: “Xin lỗi, tôi nhớ là mình đã photo hết, không ngờ lại thiếu mất mấy trang.”

“Nếu cô không phục và không muốn làm mấy việc này thì cô có thể xin nghỉ, cô không phải lần đầu đi làm, tôi thật không hiểu 5 năm kinh nghiệm của cô là làm gì, cả một việc nhỏ như vậy cũng không làm được thì làm sao cô làm việc lớn.”

Lâm ngược lên nhìn Kiệt. “5 năm nhưng đâu phải tôi chỉ làm mỗi việc photo...” Lâm định đáp lại bằng câu này nhưng thấy lỗi của mình phải biết thừa nhận, cô im lặng.

“Tôi không vì cô là ai mà thiên vị đâu, bất cứ ai làm việc cũng không được sai sót.” Kiệt quay mặt bỏ ra khỏi phòng. Lâm ầm ức vì câu nói của anh, anh nghĩ cô vì là bạn gái của Tứ, nên làm việc không tập trung hay sao chứ, cô chưa bao giờ có 1 ý nghĩ gì như vậy. Với bản tính nghĩ gì nói đó, Lâm quyết định đi tới phòng làm việc của Kiệt để tranh luận cái vấn đề thiên vị này, nhưng đến trước cửa cô đã bị một đồng nghiệp nữ chặn lại.

“Cô đừng có làm phiền sếp, cả tuần nay không biết anh ấy ngủ được mất tiếng.” Lâm nhìn theo hướng Hân chỉ, xuyên qua khe cửa kiếng ngó vào bên trong phòng, Kiệt ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, hai tay chắp lên trán, vẻ mặt mệt mỏi. “Thật ra sếp mình cũng không có gì đâu, chỉ là anh ấy làm việc rất có trách nhiệm và yêu cầu cao quá thôi, từ từ cô sẽ quen.”

Lâm ngồi xuống ghế, lén quay nhìn vô phòng Kiệt lần nữa, vẻ mặt buồn bã. “Lần này mình gây ra lỗi lớn rồi nhỉ, nhưng anh ta quả thật tài giỏi, có thể nhớ hết mấy trang tài liệu đó, khâm phục thật. Tuy anh nghĩ xấu cho tôi nhưng tôi cũng có lỗi, coi như huề, lần này tạm tha cho anh đó.”

6. Chương 6: Hiểu Ý

Dần dần thì Lâm cũng thích nghi được môi trường làm việc mới, ba tháng rồi, mọi việc diễn ra yên ổn, cô cũng được nhận vô làm chính thức. Hôm nay, Lâm mời mọi người trong phòng đi quán bar ăn mừng, Kiệt cũng tham dự.

“Hiếm thấy ghê, từ lúc sếp tới làm đến giờ chưa bao giờ tham gia mấy vụ ăn chơi này. Lần này không biết vì lý do gì đây?” Mọi người bàn tán khi thấy sự có mặt của Kiệt.

“Chúng ta chơi trò chơi đi.” Một người trong nhóm nói và lấy một chai bia rỗng đặt lên bàn. “Giờ xoay, đầu chai chỉ về hướng người nào thì người đó phải làm theo yêu cầu của người ngồi bên phải mình, ok không?”

Mọi người đều hào hứng, Kiệt không quan tâm, anh dựa người vào lưng ghế, cầm một chai bia lên uống. Chai bia trên bàn bắt đầu xoay, mọi người chơi đều rất tuân thủ khi bị phạt, nào là hát 1 bài, nào là uống 1 chai hay ăn 1 quả ớt. Đến lượt Lâm Lâm bị phạt, cô gái ngồi bên cạnh cô đưa ra lời đề nghị khiến mọi người la ầm lên. Lâm ngượng ngùng nhìn Kiệt, lắc đầu không chấp nhận hình phạt này và yêu cầu mọi người đổi.

“Sao lại đổi được, có sức chơi có sức chịu đựng, mau hôn đi, hôn đi, chỉ là hôn má thôi mà, sắp Kiệt chắc không để tâm đâu nhỉ.” Cô gái cương quyết dốc vào.

Mọi người cùng đồng thanh ép Lâm phải thực hiện lời đề nghị này: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi...” Kiệt tuy không thể hiện gì ra mặt nhưng quả thật trong lòng anh có một cảm giác hơi là lạ. Lâm bị mọi người đẩy, ép về phía Kiệt. “Thôi được rồi, hôn má thôi mà.” Lâm quay sang Kiệt, bĩu môi: “Tôi chỉ bị ép thôi đó.” Nói xong cô chồm tới nhắm tịt hai mắt lại, môi cô chạm vào má Kiệt, giây phút đó, như có luồng điện chạy khắp người anh. Lâm nhanh chóng rời môi khỏi mặt anh, mặt cô hơi đỏ vì ngượng, mọi người xung quanh đều la làng, vỗ tay ầm ĩ.

Mọi người chơi đến khuya, có vài người đi cùng hướng thì bắt taxi đi chung về, chỉ còn Lâm và Kiệt.

“Hôm nay, Tứ nó vẫn còn đi công tác ở tỉnh, nó có gọi nhờ tôi đưa cô về, xe tôi đậu ở con đường đằng kia.” Kiệt lên tiếng.

“Tôi có nói anh là tôi có thể tự về, nhưng anh nói phải đi với anh thì mới yên tâm, chứ tôi cũng không có muốn ngồi xe anh lắm đâu.”

“Vậy cô có thể tự về, tôi sẽ không nói với nó đâu, chào nhé.” Kiệt nói với giọng lạnh lùng rồi quay lưng bỏ đi không để Lâm kịp phản ứng.

Lâm cũng không quá bất ngờ với thái độ của Kiệt, trước giờ trong mắt cô, Kiệt là một người thô lỗ và không có phong thái đàn ông, cô tự đón taxi đi về nhà.

Khi xe đến gần khúc cua quẹo vô chung cư nhà Lâm thì bị chết máy, cô thấy còn một đoạn không xa sẽ về đến nhà nên đã xuống và đi bộ. Con đường đi ngang công viên dưới nhà khá là tối, Lâm chợt cảm thấy rợn trong người, cô cố gắng bước thật nhanh qua. Bất ngờ có một tên nhảy bổ ra trước mặt Lâm, tay cầm dao chìa về phía cô.

“Mau đưa hết tiền ra đây.”

Lâm hoảng hốt muốn la nhưng con dao đã hướng gần người cô, cô đành nghe theo lời của tên đó, móc túi lấy ví ra đưa về phía hắn. Hắn giơ tay còn lại để lấy nhưng chưa kịp nắm lấy chiếc ví thì đã bị bẻ ngược tay ra sau. Lâm nhìn thấy Kiệt bất thành linh xuất hiện, trong lòng vừa cảm thấy bất ngờ vừa cảm thấy vui mừng.

Tên cướp cầm dao quơ về phía Kiệt, cả hai giằng co một lúc. Lâm lúc này la toáng lên để gọi người giúp, tên cướp thấy thế đổi hướng dao tấn công Lâm, Kiệt vì muốn cứu cô đã giơ tay ra đỡ, tay anh bị dao xước ngang, người dân xung quanh nghe thấy tiếng kêu cứu chạy lại giúp, tên cướp thấy đông người đã cố bỏ chạy vào bóng tối, mọi người đuổi theo nhưng không bắt được. Lâm chạy tới chỗ Kiệt, nhìn vào vết thương đang rỉ máu trên cánh tay và cảm thấy có lỗi.

“Anh không sao chứ, tôi đưa anh đến bệnh viện.” Mặt Lâm đầy vẻ lo lắng.

“Hai người không sao chứ, có cần gọi xe cứu thương không?” Người dân vây quanh hai người.

“Không cần đâu, chúng tôi không sao, cảm ơn.” Kiệt vừa nói vừa gật nhẹ đầu như lời cảm ơn.

Lâm đưa Kiệt lên nhà mình, lấy hộp cứu thương ra băng bó vết thương cho anh. Nét mặt ân cần khi sơ cứu vết thương của Lâm khiến tim Kiệt đập loạn nhịp, anh ngẩn ngơ nhìn cô cho đến khi cô lên tiếng thì anh mới hoàn hồn trở lại.

“Xong rồi, sau này anh đừng để vết thương vô nước nha.”

“Cảm ơn, tôi về đây.” Kiệt đứng dậy, cầm lấy áo vest của mình đang vắt trên thành ghế sofa.

“Anh có lái xe được không?” Về mặt Lâm vẫn còn có chút lo lắng.

“Chỉ bị thương tay trái thôi, không đến nỗi”

“Mà sao anh lại xuất hiện ở khu nhà tôi vậy?” Lâm thắc mắc.

Kiệt im lặng không trả lời mà thật ra là anh không biết phải trả lời cô ra sao, không lẽ anh nói vì lo cho cô nên đã đi theo cô suốt đoạn đường về, vì có tình cảm với cô mà anh không muốn nhìn thấy cô bị thương. Ánh mắt anh dừng ở đôi mắt cô một lúc rồi anh quay người bỏ đi ra cửa. Lâm cảm nhận được trong đôi mắt anh dường như có điều gì đó muốn nói với cô.

.....

Sau hôm đó thì Lâm đã bớt ghét Kiệt hơn một chút, ít ra là cô không còn nghĩ Kiệt chống đối cô. Sau khi Tiểu Tuệ đi công tác về Lâm hẹn cô đi shopping.

“Theo mày kể thì sếp của mày cũng kì lạ thật nhỉ? Lúc thì đối với mày rất tốt, lúc thì như chống đối mày.”

“Tao cũng không hiểu lắm, nhưng mà chắc do tao là bạn gái của bạn anh ta nên anh ta không muốn tỏ ý thiên vị, sợ người khác nói nàỵ nọ.”

“Nhưng mà mày nói đâu có ai trong công ty biết mối quan hệ của mày với anh ta đâu.”

“Ừ nhỉ, mà thôi, kệ đi, nghĩ không ra thì bỏ qua, tập trung vào shopping thôi, tao muốn mua cho Thiên Tứ một chiếc áo sơ mi.” Nói xong Lâm rẽ vào một shop quần áo dành cho nam giới và đảo một vòng quanh tiệm.

Tiểu Tuệ cũng tranh thủ chọn cho bạn trai cô một cái, chọn một hồi cô nhìn quanh tìm Lâm, Lâm đang đứng ngắm nghía chiếc áo sơ mi. Cô đi tới hỏi: “Mày làm gì vậy, chọn xong chưa?”

“Tao đang suy nghĩ xem Thiên Tứ thích áo màu gì với lại mặc áo size gì?”

“Mày quen anh ta cũng được mấy tháng, việc anh ta thích màu gì và mặc áo size gì mày cũng không biết à, mày làm bạn gái người ta kiểu gì vậy?” Tiểu Tuệ có vẻ ngỡ ngàng.

“Không biết thì có gì ghê gớm đâu, để tao gọi hỏi anh ấy vậy.” Lâm lấy điện thoại ra.

“Thiệt không hiểu nổi mày, quen nhau nửa năm trời rồi cuộc là hiểu nhau được tới đâu.” Tiểu Tuệ lắc đầu.

Thiên Tứ đang đi với Tuấn Kiệt thì điện thoại vang lên. “Alo, Lâm Lâm, anh đang uống nước với Kiệt, chẳng phải em nói đi shopping với Tuệ sao?”

“Em vẫn đang đi đây, chỉ là em muốn mua một cái áo sơ mi cho anh, anh thích màu gì, xanh dương hay đỏ, mà anh mặc size gì vậy?”

“Màu gì cũng được, anh mặc size 40, tụi em shopping xong có định ăn gì không, cùng đi với tụi anh?”

“Ok, vậy hẹn anh 30 phút nữa ở trước cửa trung tâm thương mại gần công ty em nhé.” Lâm Lâm cúp máy.

.....

Một tiếng sau, hai cô gái, trên tay cầm rất nhiều túi đồ đi ra khỏi cửa trung tâm mua sắm, chiếc xe hơi màu đen bóng đã đậu ở phía bên đường cách đây 30 phút. Thiên Tứ nhấn nút mở cốp và nhanh chân bước xuống cầm lấy mấy túi đồ đặt vào trong.

“Phụ nữ đi shopping có khác, hẹn 30 phút mà cả tiếng mới ra, còn mua nhiều thế chắc gì đã mặc hết.” Kiệt hạ kiếng xe xuống, tay gác lên thành xe nói với giọng mỉa mai.

“Đàn ông chờ phụ nữ là chuyện bình thường, anh không có tí khí phách nào cả.” Lâm lườm.

Tiểu Tuệ ngó Kiệt, về mặt ngờ ngợ: “Hình như mình đã gặp anh ta ở đâu rồi thì phải, ở đâu nhỉ?”

“Mày đang nghĩ gì mà chú tâm thế, lên xe thôi Tiểu Tuệ.” Lâm và Tuệ ngồi vào băng ghế sau.

“Thế nào, hai cô gái xinh đẹp hôm nay muốn ăn món gì?” Thiên Tứ quay đầu ra phía sau nhìn hai cô gái và hỏi.

“Anh có gợi ý nào không?” Tiểu Tuệ nói.

“Nghe nói gần đây mới mở một quán sushi rất ngon, hay là đi dùng thử?” Thiên Tứ vừa quay xe vừa nói.

“Bạn gái của mày kén chọn, không ăn đồ sống được đâu.” Kiệt biết được việc này là do có lần đồng nghiệp rủ nhau ăn sushi nhưng Lâm đều từ chối vì không ăn được đồ sống, đúng lúc đó anh đi ngang nên nghe thấy và nhớ đến tận bây giờ.

“Anh nói ai kén chọn, mỗi người đều có những thứ mình không thể ăn hay không thể làm mà, anh có dám nói anh không có món nào ăn không được không?”

“Quả thật bụng thằng Kiệt tốt lắm, anh chưa thấy nó từ chối món nào bao giờ.” Tứ cười chen vào.

“Vậy là anh không biết chứ người anh em của anh không ăn được sò điệp.” Lâm vừa nói ra, Kiệt đã sững sốt nhìn cô qua gương chiếu hậu vì không biết sao cô ấy lại biết vụ này.

Lâm thấy Kiệt im lặng nên cô biết mình đã nói trúng tim đen của anh, cô cười đắc ý nói tiếp: “Anh bắt ngờ vì sao tôi biết đúng không...Lần trước lúc anh đi tiếp khách về, vô tình ăn trúng món cơm xào hải sản có sò điệp bên trong thế là khắp người đều nổi đầy mẩn ngứa. Còn dám nói tôi kén chọn, vậy thì anh cũng không kém gì đâu.”

“Mày thua rồi Kiệt à.” Thiên Tứ cũng cười phụ họa cho bạn gái mình.

“Tao không hơn thua với phụ nữ, mau lái xe đi đi, tao đói rồi.” Kiệt quay nhìn ra cửa sổ, không muốn bàn tiếp vấn đề này nhưng trong đầu anh cảm thấy rất kỳ lạ vì lần anh bị dị ứng đó lúc trở về công ty thì mọi người cũng đã tan làm, anh không nhớ từng nhìn thấy cô lúc đó.

Lần đó cô để quên chìa khóa nhà trên bàn làm việc, khi quay trở lại tìm thì nhìn thấy Kiệt trong phòng đang bôi thuốc lên cánh tay đang nổi mẩn ngứa, hôm sau khi hỏi mấy đồng nghiệp làm lâu năm thì mới biết anh ta bị dị ứng sò điệp, kể từ hôm đó, mấy lần đi tiếp khách hàng cùng với anh, đặc biệt là khi đến những nhà hàng hải sản, cô không biết vì sao luôn chú ý chọn những món không có sò điệp.

“Thế mọi người có nghĩ ra món gì không?”

“Đi ăn vịt quay Bắc kinh đi.” Lâm và Kiệt cùng đồng thanh.

Tứ với Tiểu Tuệ nhìn cả hai.

“Nếu ai cũng đồng ý thì vịt quay Bắc Kinh vậy, đầu đường bên cạnh có nhà hàng Song Hỷ nổi tiếng món này lắm.”

Trong suốt bữa ăn, Lâm Lâm ăn liên tục không ngừng, Thiên Tứ với Tiểu Tuệ cũng ăn chỉ có mỗi Kiệt là đụng đũa có một lần. Tiểu Tuệ đã quan sát Kiệt mãi từ lúc này đến giờ, cô khẳng định đã gặp anh ở đâu rồi và cũng thấy lạ khi anh ta là người đề nghị ăn món này nhưng đến khi gọi ra anh lại chỉ ăn qua loa, phải chăng anh biết món này là món mà Lâm Lâm thích ăn nhất, rồi Tuệ đảo mắt sang nhìn Thiên Tứ và dừng ánh nhìn vào Lâm, vẻ mặt cô đang rất hào hứng ăn: “Con nhỏ này, không biết nó có nhận ra, nó đang trong một tình huống khá là phức tạp, mình cũng không chắc nên không biết phải nói với nó sao, hy vọng là mình đoán sai về mối tình tay ba này.” Cô thở dài nghĩ thầm.

Về phần Kiệt, anh luôn cố tránh ánh nhìn của Tuệ vì anh không muốn cô phát hiện ra mình là người đem hôm đó ở bên cạnh Lâm lúc say rượu.

7. Chương 7: Cảm Giác

Công ty có một dự án mới, Kiệt phải bay gấp sang Singapore, tất nhiên thư ký của anh cũng phải đi theo.

“Mày thay tao chăm sóc Lâm nhé, cô ấy hậu đậu lắm.” Tứ giờ tay xoa đầu Lâm một cái.

“Em không cần anh ta chăm sóc, anh ta không gây chuyện với em là tốt lắm rồi.” Lâm lườm mắt sang hướng Kiệt.

Kiệt không trả lời, anh nhìn đồng hồ: “Tối giờ rồi, tao đi đây, chào mày.” Nói xong anh quay người bỏ đi, Lâm ôm tạm biệt Tứ rồi theo sau.

Tại một khách sạn ở Singapore, Lâm Lâm vừa tắm rửa xong thì chuông cửa reo lên. Cô đi ra nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa thì thấy Kiệt, cô mở cửa ra, gương mặt vẫn lạnh lùng của anh chợt thay đổi khi thấy Lâm khoác chiếc khăn tắm cộng với mái tóc thả dài vừa gội xong, khiến cô trông thật quyến rũ, Kiệt nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường.

“Tối nay có hẹn với bên đối tác, gặp gỡ trước với họ, mai sẽ đến công ty họ ký hợp đồng, cô cũng phải đi theo, 15 phút nữa cô xuống nhà hàng dưới sảnh.”

“Anh nhấn chuông cửa phòng tôi chỉ để nói vấn đề này thôi hả, anh có thể gọi điện thoại mà.” Lâm chau mày nhìn Kiệt.

“Tôi có gọi vào điện thoại di động và điện thoại phòng nhưng chủ nhân của nó không nghe máy...Tối nay gặp ở nhà hàng dưới sảnh.” Không đợi Lâm phản ứng, Kiệt đã quay về phòng, phòng anh nằm bên cạnh phòng cô.

Lâm quay trở lại vào trong, vừa cầm máy sấy cho tóc khô vừa kiểm tra điện thoại, đúng thật là có cuộc gọi nhờ của Kiệt, có thể lúc này cô đang tắm nên không nghe tiếng chuông reo, ngoài ra cũng có cuộc gọi của Tứ. Lâm gọi lại cho anh nói vài câu thì cô thay đồ để chuẩn bị đi xuống nhà hàng.

.....

Tại nhà hàng dưới sảnh, Lâm mặt một chiếc váy ngắn tay, trông rất trẻ trung, tay cầm tài liệu vừa bước vào đã nhìn thấy Kiệt đang ngồi với hai người đàn ông trung niên, cô đi tới, Kiệt đứng dậy kéo giới thiệu cô với hai người đối diện.

“Đây là cô Dương, thư ký của tôi, đây là ông Trương giám đốc công ty Hoa Nam và anh Trần trợ lý.”

Lâm Lâm giơ tay ra bắt tay với hai người họ. “Rất vui được gặp hai ông.”

“Cô Dương đây đúng là vừa giỏi vừa xinh đẹp mà.” Ông họ Trương bắt tay cô khá lâu chưa chịu buông, ánh mắt anh lại cứ nhìn chằm chằm vào ngực cô khiến cô có cảm giác vô cùng khó chịu.

Lâm Lâm miệng cười gượng, cố giũ tay lại, Kiệt kéo ghế cho cô ngồi xuống bên cạnh mình, suốt bữa ăn tên họ Trương đó vẫn luôn nhìn Lâm với ánh mắt kì lạ khiến cô cảm thấy không thoải mái. Sau khi ăn tối xong thì tên trợ lý của hắn ta lên tiếng: “Sẵn dịp hai người sang đây, sao chúng ta không đi chơi đâu đó nhỉ, hay chúng ta đi tìm chỗ nào đó uống rượu đi.”

.....

Một lúc sau, bốn người họ đã ngồi trong một quán bar ở trung tâm thành phố. Cả Kiệt và Lâm đều không thích đến những nơi ồn ào như vậy, nhưng cũng đành chịu theo tên đối tác.

“Cô Lâm ngồi đây nè.” Tên Giám đốc kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh mình, ông trợ lý gọi một chai rượu và rót ra ly của mọi người.

“Nào chúng ta cạn ly vì lần hợp tác sắp tới.”

Lâm chỉ uống một ngụm thì đặt ly xuống bàn. Tên giám đốc có vẻ để ý Lâm, từ lúc gặp cô đến giờ ông ta đều nhìn cô với ánh mắt như muốn nuốt chửng cô.

“Cô Dương, không nể mặt tôi tí nào sao.” Tay ông ta đặt lên vai cô

“Tôi không uống được rượu.” Lâm Lâm từ chối, người cô hơi nhích về phía Kiệt để tránh cánh tay của ông ta.

“Chẳng lẽ sắp tôi mời mà cô lại không nể mặt chứ.” Tên trợ lý có vẻ rất hiểu ý sắp mình. “Dù sao ngày mai chúng ta cũng trở thành đối tác.”

Nghe vậy Lâm Lâm cũng không muốn lần hợp tác này xảy ra vấn đề gì, trong kinh doanh đôi lúc cũng phải chiều lòng đối tác với cả việc uống một ly rượu cũng không gì là quá đáng nên cô đành cầm ly lên và uống cạn.

“Như vậy mới phải chứ, rót thêm nào.” Ông trợ lý tiếp tục rót rượu vào ly của cô.

Kiệt này giờ ngồi bên cạnh đã uống cạn hết ly của mình, nhìn thấy Lâm vậy anh cũng thấy khó chịu. Đến khi Lâm bị ông ta ép uống ly thứ 2, Kiệt mới gơ tay ra cản, cầm lấy ly của cô.

“Để tôi uống thay cô ấy.” Kiệt định uống thì ông ta cản lại.

“Quả là một giám đốc tốt nhỉ, rất lo cho nhân viên của mình...Nhưng mà, tôi cảm thấy không vui mấy, lần này chúng ta hợp tác, đáng lý phải cạn ly ăn mừng cùng nhau chứ, cô Dương như vậy có vẻ như không tôn trọng tôi lắm.” Ông ta cười đều.

Lâm đành cầm lại ly rượu, Kiệt nhìn cô, cô cười mỉm một cái tỏ ý không sao đâu và mời ông ta. “Vì sự hợp tác của chúng ta, tôi mời ông Trương một ly.”

Càng uống ông ta càng ngồi sát vào Lâm, cô cũng nhích càng lúc càng sát về phía Kiệt. Kiệt thấy vẻ mặt khó chịu của cô, anh biết là đã tới lúc ra tay rồi. Anh giả vờ làm đổ rượu vào người cô để cô có cớ đứng dậy.

“Sorry, cô mau vào nhà vệ sinh lau sạch đi.”

Nếu là bình thường, gặp tình huống này Lâm chắc sẽ mắng cho Kiệt một trận nhưng lần này cô thầm cảm ơn anh vì đã giúp cô thoát khỏi tay háo sắc này. Cô vào nhà vệ sinh lau khô xong thì bước ra hành lang, tên giám đốc ngã nghiêng ngã ngửa bước ra từ phòng vệ sinh nam, có vẻ hơi say, thấy Lâm Lâm, mắt ông ta sáng quắc lên.

“A, cô Dương Lâm Lâm.” Hắn gơ tay chạm vào váy của Lâm. “Vết rượu đã lau sạch chưa, để tôi xem nào.” Lâm tránh nhanh ra sau, ông ta lại nhào tới ép cô vào tường. “Chỉ cần cô làm tôi thấy vui, thì hợp đồng ngày mai sẽ không có vấn đề gì.”

Tuy rất muốn ký hợp đồng cho công ty nhưng mà Lâm không phải chuyện gì cũng nhượng bộ được, cô nhắm mắt, hai tay nắm chặt lại dùng sức đẩy ông ta ra, ông ta cũng cố sức chống lại cô.

“Tránh ra, đồ háo sắc.” Lâm xô xác với ông ta đến ngã trật cả chân. “Á...”

“Cô đừng tưởng mình thanh cao, mấy cô thư ký không ngủ với khách thì cũng ngủ với giám đốc...Cô...đừng nói với tôi là cô chưa bao giờ ngủ với tên giám đốc giả bộ quân tử kia của cô...” Hắn vừa nói hết câu thì đã bị một bàn tay kéo bật ngã nhào xuống đất.

Hắn hơi choáng tí, lắc đầu mấy cái rồi nhìn thấy Kiệt đang đứng chắn phía trước Lâm.

“Mày...mày không muốn hợp tác nữa phải không?”. Hắn quát lớn.

“Hợp tác với loại người như ông, chúng tôi cũng không muốn.” Nói xong Kiệt lấy áo vest ngoài của mình khoác lên người Lâm rồi đỡ cô dậy, nắm tay cô đi ra khỏi quán bar.

Đoạn đường này khó đón taxi, nên cả hai đành đi bộ một đoạn. Kiệt cho hai tay vào túi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng bước đi phía trước, Lâm vai khoác áo đi theo phía sau anh. Do lúc này giằng co với tên đó mà chân cô bị trật nên đi lại có chút khó khăn, cô bước chậm chậm và càng lúc càng xa Kiệt. Kiệt đi một lúc mới chợt phát hiện ra và quay nhìn cô, Lâm đang ngồi ở bồn hoa, vẻ mặt nhăn nhó nhìn xuống chân mình.

“Chân cô bị gì à?”

“Anh nhìn mà không thấy à?”

“Là do lúc này bị ngã à.” Lâm bấu môi nhìn Kiệt. Kiệt đi tới gần, cúi xuống nhìn vào chân của cô. “Chỉ sưng một chút thôi, chắc do cô đi giày cao gót nên mới đi không được, chờ tôi một lát.” Anh chạy đi, một lúc sau thì quay lại với típ kem trị bong gân.

“Tháo giày ra đi.”

“Anh làm gì vậy?” Lâm ngơ ngác.

“Cô định đi cà nhắc như vậy đến chỗ đón xe sao, đi như cô đến khuya cũng chưa tới, tôi không muốn cùng cô qua đêm bên ngoài. Với lại trật chân mà không xử lý liền sẽ vô cùng nguy hiểm. Kem này tốt lắm, mấy lần tôi chơi thể thao bị thương, thoa cái này rất công hiệu.”

Anh chợt ngồi xuống tháo giày ra khỏi chân cô, cô khá bất ngờ trước hành động này của anh, đặt chân Lâm lên đùi mình, Kiệt thoa ít kem lên chỗ sưng, xoa bóp một lát. Chính giây phút anh chạm vào mình, trong người Lâm bỗng xuất hiện một luồng điện chạy dọc từ chân lên tim cô. Cô cố kìm nén cảm xúc lại để Kiệt tiếp tục xoa bóp ỉnh: “Thế nào thấy đỡ hơn chưa.”

“Có vẻ hiệu quả đấy...”

“Đứng lên đi thử coi.” Kiệt đỡ cô đứng dậy nhưng Lâm đi cũng không vững lắm.

Kiệt xoay người về phía Lâm: “Lên đi, tôi công cô đến chỗ đón xe, đi giày cao gót nữa thì không khỏi được.”

Lâm có chút chùng chừ, Kiệt nhìn cô: “Cô đừng hiểu lầm, tôi đã hứa với thằng Tứ sẽ chăm sóc cô, nếu nó biết cô bị như vậy mà tôi bỏ mặt thì nó sẽ không tha cho tôi đâu. Cho nên cô không cần ngại.”

Lâm đành một tay cầm giày một tay choàng ôm cổ của Kiệt, để cho anh công mình.

Đi được một lúc, Lâm lên tiếng: “Không ký được hợp đồng anh sẽ không bị sao chứ...Ý tôi là, cấp trên có làm gì anh không, công ty có thiệt hại gì không?” Giọng cô có chút áy náy.

Kiệt chợt dừng lại nhưng không quay nhìn cô, lạnh lùng đáp: “Chuyện đó không cần cô bận tâm, tôi tự lo được...”

“Cám ơn anh nhé.” Lâm nhẹ nhàng nói.

“Bất cứ ai thấy tên háo sắc như vậy cũng ra tay giúp đỡ, cô không cần để tâm.”

“Tôi cũng cảm ơn anh vì đã giúp tôi giải vây lúc uống rượu, tôi không uống được nhiều, dễ bị say, mà mỗi lần tỉnh dậy thì lại không nhớ chuyện gì hết.”

“Tôi biết.” Kiệt nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó.

“Anh biết...Sao anh biết?”

“Nhìn mặt cô ngốc vậy thì chuyện đó không có gì bất ngờ.”

“Này, Lý Tuấn Kiệt, anh đừng được nước lấn tới nha. Không thêm nói chuyện với anh nữa...Xì.”

Kiệt tiếp tục đi, cả hai cứ thế mà im lặng. Hơi ẩm từ lưng anh truyền đến cô, cô chợt cảm thấy, cảm giác, cảnh tượng này sao mà quen thuộc, dường như trước đây cô đã từng trải qua, vô thức tay cô đang ôm cổ anh bồn xiết chặt, đầu cô dựa hẳn vào lưng anh. Hành động này của Lâm khiến Kiệt cảm thấy bất ngờ nhưng cũng cảm thấy có chút hạnh phúc đang dâng lên trong lòng.

Sau khi đón được xe taxi, do uống rượu nên cô mệt và thiếp đi lúc nào không hay, đầu gục lên vai của Kiệt, xe dừng lại ở trước khách sạn, anh gọi cô nhưng cô vẫn mơ màng không tỉnh. Kiệt đành công cô lên phòng, đặt lên giường, lấy áo khoác ra, kéo chăn giúp cô.

Nhìn người con gái mà mình yêu thầm đang ngủ với vẻ mặt đáng yêu như vậy, Kiệt bất giác không kiềm chế được, tay anh nhẹ nhàng vuốt lọn tóc đang che trên trán của cô sang một bên rồi di chuyển dần xuống, chạm nhẹ vào má cô. Nhưng rồi anh giật mình tỉnh lại ngay, rút tay mình lại thầm nghĩ: “Em đã thuộc về Thiên Tứ, anh không bao giờ có được em.” Anh đứng dậy và trở về phòng mình.

.....

Hôm sau, Lâm thức dậy khá muộn, gần trưa, cô cảm thấy chân hình như đã bớt rất nhiều. “Kem trị đó quả thật rất hiệu quả.” Cô bước xuống giường đi đi lại lại, thấy khá ổn, cô gọi điện thoại cho Kiệt định hỏi anh việc ký hợp đồng đó bây giờ phải tính làm sao, nhưng điện thoại anh không liên lạc được. Cô thay đồ sang gô cửa phòng Kiệt, nhấn chuông mãi, không thấy anh ra.

“Anh ta đi đâu rồi không biết...Giờ mình làm gì đây, hay đi Spa...Dù sao cũng không liên lạc được anh ta, mình làm vậy đâu gọi là trốn việc nhỉ.” Lâm cười thầm.

Lâm đi Spa xong cũng quá 12 giờ rồi vẫn không thấy Kiệt gọi, cô bắt đầu có chút lo lắng, gọi điện cho anh ta lần nữa, lần này có tiếng đổ chuông.

“Alô, anh đang ở đâu vậy?” Giọng cô có chút bực bội.

“Câu này tôi hỏi cô mới đúng, cô đang ở chỗ nào?”

“Sáng tìm anh mãi không được nên tôi đi spa, định hỏi chuyện ký hợp đồng ra sao rồi...có cách nào không?”

“Cô mau đến phòng tôi đi...”

Lên lầu, cô nhấn chuông phòng Kiệt, anh ra mở cửa, trên tay cầm xấp tài liệu, mắt không nhìn Lâm.

“Vào đi, 2 tiếng nữa là phải đến công ty Hoa Nam báo cáo kế hoạch hợp tác, lần này phải ký hợp đồng cho được.”

“Công ty Hoa Nam, sao vậy, chẳng phải hôm qua tên Giám đốc đó nói là không bàn bạc nữa à.” Lâm đi vào phòng.

“Không có thời gian giải thích với cô, mau chuẩn bị đi.”

.....

Buổi thuyết trình diễn ra nhưng trong số những người ngồi nghe lại không có hai tên hôm qua, Lâm lấy làm lạ nhưng vẫn cố gắng phối hợp với Kiệt. Kết thúc, hợp đồng cũng đã được ký, bắt tay chào đối tác, Kiệt và Lâm đi ra khỏi cổng công ty. Sắc mặt Lâm khá kém, bởi vì từ sáng tới giờ cô chưa có gì vào bụng.

“Hình như anh nên nói cho tôi biết chuyện này là sao?” Đứng chờ xe taxi, Lâm lên tiếng hỏi.

“Tên giám đốc hôm qua mình gặp là con trai của Tổng giám đốc, hẳn là một thiếu gia phá tiền, hợp tác lần này là hẳn chủ động xin ba mình cho hẳn cơ hội, nhưng ông Tổng luôn không hài lòng với cách làm việc của con mình, nên sáng hôm nay, tôi đã đến gặp ông Tổng để trực tiếp bàn về hợp đồng, ông ấy nghe xong có hứng thú, nên quyết định cho chúng ta cơ hội.”

“Thì ra anh nghĩ được nhiều vậy sao không nói, làm tôi cứ thấy áy náy, tôi là thư ký của anh mà, ít ra anh phải báo tôi một tiếng chứ.” Lâm có chút hờn dỗi.

“Tôi thấy cô không có vẻ gì là áy náy, cô còn đi Spa nữa cơ mà. Mà cho dù có nói cho cô biết thì làm được gì, tôi cũng không chắc ba hẳn ta có chịu cho cơ hội không...” Kiệt đang nói thì bỗng Lâm ngã vô người anh.

Anh giơ tay đỡ: “Cô sao vậy?” Đến giờ anh mới để ý sắc mặt của Lâm, hơi xanh xao và trên trán đầy mồ hôi.

“Tôi...đói...bụng...” Bụng cô kêu ọc ọc, vẻ mặt ngượng ngùng nhìn Kiệt.

Dẫn Lâm tới quán ăn, cô ăn liên tục, Kiệt thì chỉ ngồi khoanh tay nhìn cô không rời mắt: “Cô đói dữ vậy sao?”

Lâm ngẩng đầu lên lườm Kiệt một cái rồi tiếp tục ăn: “Hôm qua uống rượu, sáng ngủ dậy muộn, trưa thì không phải tại anh gọi tôi gấp thì tôi đâu ra nông nổi này.”

Kiệt không nói gì, chỉ giơ tay lấy tờ khăn giấy đưa về phía Lâm: “Cô ăn từ từ thôi, con gái gì mà ăn dính tùm lùm trên mặt, lau đi đừng để người xung quanh thấy, mất mặt tôi.”

Lâm giứt tờ khăn giấy, lè lưỡi với Kiệt rồi lau sạch miệng: “Anh không ăn à?”

Kiệt lắc đầu: “Ăn mau đi, còn về khách sạn thu dọn đồ.”

Tuy lời của Kiệt nghe trông có vẻ rất thô lỗ nhưng sao trong lòng Lâm lại cảm thấy có chút ấm áp lạ thường.

Kế bên nhà hàng hai người dùng bữa có một tiệm trang sức, trong lúc chờ taxi, Lâm dán mắt của mình vào chiếc vòng đang trưng bày sau tấm kính.

“Đẹp thật.” Cô nhìn xuống tấm bảng giá. “Cả tháng lương của mình. Đúng là có những thứ chỉ có thể ngắm nhưng không thể sở hữu.”

.....

Về tới sân bay, Thiên Tứ đã đứng ở cổng ra chờ, thấy Lâm và Kiệt đi ra, anh đi tới ôm cô: “Anh nhớ em quá.”

Kiệt nhìn sang chỗ khác vì không muốn thấy cảnh thân mật của cả hai. Buông Lâm ra, Tứ cầm lấy vali của cô, rồi nhìn Kiệt: “Mày về nhà luôn hả, tao đưa về.”

“Không cần đâu, tao muốn đến công ty, tao đón taxi được rồi, mày đưa cô ấy về đi.”

“Anh vừa xuống máy bay lại đến công ty liền sao.” Lâm hỏi.

Kiệt không trả lời, kéo va li của mình đi tới trước, Lâm cảm thấy Kiệt có chút gì đó không ổn. “Em mặc kệ nó đi, từ đó đến giờ nó mê làm việc còn hơn mê phụ nữ, chúng ta đi thôi.” Một tay kéo vali, một tay nắm lấy tay Lâm đi ra cổng. Lâm vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn theo phía sau lưng Kiệt.

Không biết tự bao giờ, cô bắt đầu chú ý đến mọi hành động, lời nói và cảm xúc của anh, thấy anh cứ lặng lẽ như thế, lòng cô có chút không yên. Thật ra Kiệt không đến công ty mà anh đi về nhà mình, anh chỉ muốn tránh nhìn thấy cảnh tượng đau lòng thôi.

Tối hôm đó, Lâm Lâm ngồi trên giường cứ nhìn vào bàn chân mình, cô nhớ đến cảnh tượng Kiệt đã chạm vào chân cô, nhớ gương mặt anh đang chăm chú xoa bóp giúp mình, chợt cô nhếch miệng cười. “Gì chứ, mày bị điên rồi à Dương Lâm Lâm, đừng vì một chút hành động đó của anh ta mà nghĩ lung tung.” Cô tự nói với bản thân.

8. Chương 8: Tiếng Gọi Con Tim 01

Vào một ngày chủ nhật đẹp trời, Lâm theo Tứ đi chơi biển với mấy nhân viên bên công ty của Tứ. Cô vốn dĩ muốn rủ Tiểu Tuệ đi cùng cho đỡ ngại nhưng cô ấy lại bận việc không đi được. Sáng sớm, Tứ lái xe chở cô đến bến tàu, đã có vài người đến trước, đang đứng chờ. Tứ nắm chặt tay Lâm bước về phía họ, ánh mắt họ nhìn Lâm dò xét, có người ngưỡng mộ cũng có người ganh tị.

“Cô ta cũng có chút nhan sắc, nhưng so với sếp của tụi mình thì không xứng mấy.” Một cô gái tên Hân Hân lên tiếng, trong công ty ai cũng biết cô ta vốn dĩ rất thích Tứ, cô nhìn Lâm với ánh mắt không thiện cảm mấy.

“Thôi, bà đừng có đứng đó mà mơ mộng nữa, sếp mình là hoa có chủ rồi, đừng có xen vào người ta.” Một người nam lên tiếng.

Mọi người dần đến đông đủ, khoảng 7,8 người, họ bắt đầu lên du thuyền ra khơi. Cả đám đi vào trong căn phòng nhỏ trên du thuyền, ánh mắt họ bất ngờ khi thấy đã có người ngồi bên trong, và người đó không ai khác chính là Lý Tuấn Kiệt, anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng với chiếc quần bò lửng, đang ngồi cạnh cửa sổ, hai tay đặt lên thành ghế, mắt nhìn ra ngoài biển, cảnh tượng này thu hút không ít nhân viên nữ của công ty Thiên Tứ.

“Sao anh ta lại ở đây?” Lâm ngỡ ngàng.

“Anh rủ nó mà, hôm nay nó cũng được nghỉ, với lại...” Tứ ghé sát tai Lâm “Anh muốn giới thiệu mấy cô gái cho nó, chứ nó cứ lo công việc, biết bao giờ mới tìm được ai.”

Mấy cô nữ nhìn thấy Kiệt như mèo thấy mỡ, chạy vội đến ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi liên tục, Lâm nhìn Kiệt chăm chú.

“Anh là bạn của sếp Tứ à, anh có bạn gái chưa, anh làm ở đâu...” Các cô gái tranh nhau chỗ ngồi kế bên Kiệt, hỏi không ngừng. Kiệt không hứng thú mấy với họ, anh quay nhìn chỗ khác và bắt gặp ánh mắt của Lâm.

“Chúng ta ngồi xuống rồi giới thiệu nhau làm quen.” Tứ đặt tay lên eo Lâm, đẩy cô ngồi xuống ghế đối diện với Kiệt.

Sau khi rót rượu nâng ly, mọi người bắt đầu trò chuyện, chơi bài...Bị mấy cô gái vây xung quanh một lúc, Kiệt kiếm cớ đi ra khỏi phòng, anh cầm một ly rượu trên tay và đi ra mũi thuyền. Tận hưởng gió biển làm tâm trạng anh thoải mái hơn một chút. Lâm ngồi một lúc cũng thấy mệt, cô ra ngoài hít thở không khí, nhìn thấy Kiệt đang ngồi ở đó, suy nghĩ một lát rồi cô đi tới ngồi xuống bên cạnh.

“Thế nào rồi, có chấm được cô nào không?”

“Từ khi nào mà cô lại quan tâm tới chuyện của tôi vậy.” Giọng anh vẫn lạnh lùng, đưa ly rượu lên uống một hớp nhưng vẫn không nhìn cô.

“Xì...Tôi chỉ là không muốn anh phụ ý tốt của Thiên Tứ thôi, anh ấy lo với tính cách tệ như anh không tìm được ai chăm sóc khi về già.” Lâm bĩu môi.

Kiệt nghe vậy quay nhìn Lâm, chợt Lâm thấy hơi ngượng, cô quay mặt hướng khác: “Người thô lỗ như anh, đến bây giờ vẫn không có bạn gái thì cũng không có gì lạ, tôi khuyên anh nên nhẹ nhàng với con gái một chút, như vậy người ta mới thích anh được.”

“Cô không phải đối tượng của tôi, tôi cần gì nhẹ nhàng với cô.” Câu nói này của Kiệt quả thật khiến Lâm bối rối, cô quay nhìn anh, cau có: “Tôi có nói anh phải nhẹ nhàng với tôi à, ý tôi nói là những người con gái khác kia.”

“Cô không phải con gái hả?”. Lâm nghe vậy cơn tức lại trời lên. “Anh...” Cô không kiềm được giờ tay định đánh anh, nhưng anh nhanh tay chụp lấy tay cô,

“Con gái gì thô lỗ vậy.”

“Thì sao.” Mắt hai người bỗng lại chạm nhau, tay Kiệt lại đang nắm cổ tay cô. Chợt trong lòng cả hai người có cái gì đó sôi sục cho đến khi Thiên đi ra và gọi thì họ mới chợt tỉnh. Lâm đứng dậy, đi tới chỗ Tứ.

“Hai người đang nói gì mà vui vậy?”

“Em chỉ nói anh ta mau có bạn gái đi, để không làm kỳ đà chúng ta thôi.” Lâm nói.

Cô cứ nghĩ đây chỉ là câu nói đùa nhưng mà Lâm không ngờ Kiệt lại phản ứng mạnh, anh đứng dậy, quay nhìn Tứ: “Là bạn gái của mày nói thế đó, nên lần sau, mày đừng lôi tao tham gia vào mấy cuộc vui gì của hai người.”

Nói xong, anh lạnh lùng đi ngang qua Lâm và đi vào bên trong, lòng cô thất lại khi nghe anh nói thế. Tất nhiên, Lâm không biết rằng, Kiệt phản ứng như vậy là vì anh cảm thấy nhói đau khi cô nói ra câu đó, nó xoáy vào vết thương trong tim anh, người con gái anh yêu lại là bạn gái của người bạn thân nhất của anh, hằng ngày phải nhìn họ thân mật, không có người nào có thể chịu đựng được dù họ có mạnh mẽ tới đâu.

“Mặc kệ nó đi, lúc nào cũng lảm lì, không hiểu được, chúng ta vào trong lấy đồ, sắp đến nơi rồi.”

.....

Mọi người đã tới khu du lịch nghỉ dưỡng của công ty Tứ, sau khi nhận phòng thì mạnh ai nấy về phòng mình sắp xếp đồ đạc, Lâm ở chung phòng với Hân Hân, Tứ với Kiệt chung một phòng, hai phòng có ban công sát nhau và đều hướng ra biển. Sắp xếp xong thì mọi người ăn trưa cùng nhau, Kiệt tới giờ vẫn không nhìn mặt của Lâm lần nào, Lâm không biết vì sao sự hờ hững, lạnh lùng của Kiệt lại khiến tâm trạng mình trở nên tồi tệ vậy, không nuốt nổi thức ăn trên bàn, cô lén nhìn anh suốt trong bữa ăn, ngoài hai người họ thì những người khác đều rất vui vẻ và hào hứng cho chuyến du lịch này.

“Ăn xong mọi người cứ chơi tự do, tối chúng ta tập trung lại có tiệc BBQ bên hồ bơi khách sạn.” Thiên Tứ nói xong thì đứng dậy nắm tay Lâm.” Ai muốn đi tắm biển cùng không?”

Có vài người đi spa, còn lại cùng nhau ra biển tắm. Về phần Kiệt, ban đầu anh không muốn đi nhưng Hân Hân cứ khoác tay bám riết kéo anh cho bằng được.

“Cái cô Hân Hân này, vừa thấy sếp Tứ không còn hy vọng thì chuyển hướng ngay, đúng là...” Mấy cô đồng nghiệp nữ thấy khó chịu khi cô ta cứ đeo bám theo Kiệt.

Về phần Kiệt, do bị Hân Hân và mấy cô khác vây quanh kéo đi, anh đành theo dù rằng anh cảm thấy bất đầu không kiềm chế nổi mỗi khi thấy người anh yêu thân mật với bạn thân của mình, cộng với câu nói lúc sáng của Lâm, anh càng không muốn đối mặt với cô.

Các anh nam chia nhau làm 2 đội, mỗi bên 2 người, Kiệt với Tứ đối đầu với nhau. Cả hai đều có những cú đánh mạnh khiến đối phương vất vả để chống đỡ, các cô gái bên ngoài cổ vũ rất nhiệt tình.

“Cô nghĩ anh Tứ thắng hay là anh Kiệt thắng.” Hân đứng sát lại bên Lâm.

“Ai thắng cũng không quan trọng, chơi vui thôi mà.” Lâm ngồi xuống ghế bên dưới một cây dù gần đó để quan sát trận đấu, Hân cũng ngồi xuống theo, nhưng ánh mắt của Lâm chỉ nhìn Kiệt: “Mình sao vậy nè, đầu óc mình, tư tưởng mình sao cứ nghĩ đến anh ta, nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng, nghĩ đến bóng dáng sau lưng của anh ta lúc sáng thì tim mình nhói lại. Tại sao nãy giờ anh ta lại tránh mình, cái thứ cảm giác gì đây, khó chịu quá.”

Mãi suy nghĩ, Lâm không chú ý thấy mọi người đang hét lên vì quả bóng đang bay về phía cô và Hân Hân. Đến khi cô hoàn hồn lại thì cô chỉ thấy được Kiệt nằm trước mặt mình, tay trái ôm lấy tay phải đang chảy máu do khi nãy cố sức chạy tới, nhảy ra đỡ bóng cho cô, tay vô tình quệt vào thành ghế bị thương, Tứ cũng định đỡ bóng nhưng do vị trí Kiệt đứng gần Lâm hơn nên anh nhanh hơn một bước.

Mọi người đều chạy tới, Tứ đỡ Kiệt đứng dậy, Lâm cũng phát hoảng nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt lo lắng.

“Mày không sao chứ?”

“Trầy xiu thôi, không gì đâu.”

“Anh Kiệt, anh đau cần vì em mà phải liệu mình vậy...Để em đưa anh về khách sạn rửa vết thương.” Hân Hân thấy Kiệt liệu mình đỡ trái bóng cứ tự nghĩ là vì mình, càng khiến cho cô thích Kiệt hơn, cô khoác một bên tay còn lại của Kiệt định đi theo anh.

Nhưng Kiệt đã gỡ tay cô ra khỏi tay mình: “Không cần đâu, cô ở chơi với mọi người đi...” Anh quay nhìn Tứ, dù Lâm đứng kế bên nhưng anh vẫn không liếc lấy một cái. “Tao về khách sạn nghỉ xiu, mọi người chơi tiếp đi.”

“Ok, mày rửa vết thương đi nhá.” Tứ và mọi người tiếp tục chơi, có người đề nghị chơi đấu nam nữ, Hân Hân cũng bị kéo ở lại tham gia. Lâm từ chối vì lý do say nắng và muốn trở về phòng nghỉ ngơi, cô bảo Thiên Tứ đừng lo lắng và tiếp tục ở chơi cùng đồng nghiệp.

Thật ra chỉ là Lâm lo lắng cho Kiệt nên mới tìm cơ chạy theo về khách sạn xem anh ra sao. Chừng chừ một lát, cô mới dám nhấn chuông cửa phòng anh, vài giây sau, cửa mở ra, Kiệt xuất hiện với tay cầm khăn, anh đang lau vết thương.

“Cô làm gì ở đây?” Giọng anh đầy vẻ khó chịu.

“Anh vì cứu tôi mà bị thương, tôi phải có trách nhiệm, tôi đã mượn ít băng gạc y tế và thuốc bôi của khách sạn, để tôi giúp anh.” Lâm định bước vào bên trong nhưng Kiệt cản lại, giật lấy đồ trên tay cô.

“Cám ơn, để tôi tự làm, cô trở lại chơi với họ đi.” Kiệt đóng cửa lại.

Lâm bần thần một lúc rồi thở thẩn đi về phòng mình: “Thiệt là bực mình, Lý Tuấn Kiệt...Cái con người gì mà lạnh lùng, bất lịch sự...người ta chỉ là quan tâm anh thôi mà, sao lại thô lỗ như vậy...tôi ghét anh...tôi không thềm quan tâm anh nữa...” Lâm đứng ngoài ban công phòng mình hét lớn, cô nghĩ tầng lầu này cao như vậy chắc không ai nghe thấy đâu nhưng cô quên bém mắt, phòng Kiệt và phòng cô ban công sát nhau.

“Làm chuyện xấu nên lén lút đừng có phô trương...” Giọng Kiệt vang lên kể bên khiến Lâm giật mình nhìn qua thì thấy anh đang nằm ngả người trên chiếc ghế bành và bây giờ đang nhìn cô, giây phút này cô chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống mà thôi. Mặt ửng đỏ vì ngượng, miệng cô lắp bắp.

“Tôi chỉ nói những gì tôi nghĩ thôi, rõ ràng tôi có ý giúp anh nhưng anh lại đối xử với tui lạnh lùng như vậy...Vội lại...” Mặt Lâm lại đỏ hơn. “Vội lại lúc trên thuyền tôi nói anh đừng làm kỳ đà thật ra chỉ lỡ lời thôi, chứ tôi không nghĩ như vậy đâu...”

“Cô không cần giải thích, tôi không quan tâm những gì cô nói.” Kiệt lấy miếng băng, dán lại vết thương, nó rách một đường khá dài, nhưng không sâu lắm.

“Tôi...tôi...Tôi không nói chuyện với anh nữa, đồ đáng ghét.” Cô tức tối quay vào bên trong.

9. Chương 9: Tiếng Gọi Con Tim 02

Hôm nay là tối thứ 7, khách sạn có tổ chức tiệc BBQ bên hồ, ở đầu hồ bơi có một sân khấu, bên dưới có một khoảng trống để mọi người khiêu vũ. Lâm mặc một chiếc váy ống hoa màu vàng, mái tóc xoã dài gọn sóng, gương trang điểm nhẹ nhưng cũng đủ làm cô trông khá quyến rũ. Những người khác cũng tập trung xuống hồ bơi, ai cũng diện và trang điểm thật đẹp, thấy Kiệt và Tứ xuất hiện họ vây quanh lại. Lâm cùng Tứ đi lấy chút thức ăn rồi ngồi xuống một chiếc bàn gần sân khấu, thấy Kiệt cầm đĩa thức ăn đi ngang, Tứ vẫy anh ngồi cùng. Lâm thấy thể cuối mặt xuống đĩa thức ăn, ăn liên tục. Kiệt ngồi xuống kế bên Tứ.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, Tứ mời Lâm nhảy một bài, những người khác cũng nhanh chóng hoà mình vào bản nhạc.

“Hôm nay em đẹp lắm, đẹp nhất ở đây rồi.”

“Cô Hân Hân ấy có vẻ thích bạn anh.” Chủ đề này khiến Lâm quan tâm hơn là mình có đẹp hay không.

Tứ nhìn theo hướng Lâm đang nhìn chăm chăm, thì thấy cô Hân Hân đang nhảy với một người khác nhưng mắt luôn hướng về Kiệt, anh chợt cười, dịu dàng nhìn Lâm: “Cô ấy cũng khá tốt, có hơi thẳng thẳng, nhưng có lẽ sẽ hợp với thằng Kiệt”.

Kiệt được mấy cô gái chủ động mời nhảy nhưng anh lạnh lùng từ chối, Hân Hân nhảy xong thì cứ sát đến bên Kiệt, ngồi chéo chân để lộ cặp đùi thon dài và trắng của mình, chân cô không ngừng cọ cọ vào chân anh, Kiệt thì không có chút phản ứng gì.

“Anh bạn của anh bộ có vấn đề với phụ nữ hay sao, Hân Hân trông cũng quyến rũ lắm, lại tỏ tình ý rõ ràng như thế, nhưng sao anh ta vẫn thờ ơ vậy.”

“Anh quen nó từ hồi đại học, tính đến giờ nó cũng có quen với hai cô gái, nhưng toàn là người ta chủ động với nó, cô đầu tiên khá nhất, được nửa năm lại chia tay người ta với lý do không còn cảm giác nữa, làm người ta khóc ròng mấy ngày, cô thứ hai còn tội hơn, không quá 1 tháng.”

“Ba mẹ anh ta không hỏi thúc anh ta à?”

“Nó là trẻ mồ côi, tự lấy học bổng rồi sang Mỹ học, tính ra nó cũng tài giỏi...” Nghe Tứ kể sơ về cuộc đời của Kiệt, Lâm chợt cảm thấy nặng lòng và nể phục Kiệt.

Bản nhạc kết thúc, Tứ và Lâm trở về bàn.

“Sao mày không ra nhảy?” Tứ hỏi.

“Tao không có hứng.” Kiệt uống một hớp rượu.

“Ồ, Giám đốc Vương.” Một người đàn ông trung niên đi tới chào Tứ, Tứ nhìn ra khách hàng của mình, đứng lên bắt tay, nói với Lâm chờ anh một lúc rồi đi theo ông ta sang bàn bên cạnh để chào hỏi vài đối tác khác.

Lâm biết anh phải xã giao với khách nên cũng không nói gì, ngồi lại cùng với Kiệt, không khí có vẻ yên ắng. Lâm nhìn nhìn Kiệt có vẻ như muốn nói gì đó rồi lại không dám nói.

“Cô muốn nói gì...bình thường miệng mồm dữ lắm mà, giờ lại giả bộ e dè.”

“Tôi có nghe Thiên Tứ nói về hoàn cảnh của anh, không ngờ nhìn bề ngoài anh vậy mà lại có hoàn cảnh...” Lâm chưa nói hết câu thì Kiệt đã chen vào.

“Không ngờ tôi là cô nhi chứ gì, cần gì mà ấp úng, tôi không thấy đó là điều đáng xấu hổ gì...”

“Xin lỗi, tôi chỉ là nghĩ gì nói đó, ý tôi là, tôi rất khâm phục anh.” Lâm mỉm cười. “Trước đây tôi luôn nghĩ anh là cậu ấm, thích sai khiến ra lệnh cho người khác.”

“Cô nghĩ gì tôi không quan tâm, cô nên lo cho thằng Tứ thì hơn, coi bộ tối nay nó không thoát được rồi.” Lâm nhìn theo hướng Kiệt nhìn thì thấy Tứ đang trong đám đông, có vẻ uống khá nhiều.

.....

Sáng sớm, Tứ do hôm qua uống cùng với khách hàng khá khuya, giờ chắc cũng không thể dậy nổi nên cô thức dậy mà không gọi điện cho anh, thay quần áo và một mình đi ra ngoài biển để lặn ngắm san hô, khi chuẩn bị leo lên thuyền thì nhìn thấy Kiệt đã ngồi trên đó.

“Anh đi đâu mà sớm vậy?”

“Tôi vừa ngắm mặt trời mọc, giờ đang tính đi lặn.”

“Tôi cũng đang tính đi.” Lâm nhìn Kiệt, cô không biết anh có tránh mặt cô mà đi xuống thuyền lại không, nhưng anh vẫn ngồi yên. Lâm leo hẳn lên thuyền.

“Thằng Tứ hôm qua uống khá nhiều, nó vẫn còn ngủ say.”

“Tôi biết, tôi cũng không gọi cho anh, cứ để anh ngủ.”

Chiếc thuyền đưa Kiệt và Lâm đi ra giữa biển, nơi nước biển trong veo và có nhiều san hô, cả hai đeo dụng cụ lặn và xuống nước, nhưng họ không bơi chung mỗi người tự bơi ngắm san hô, được một lúc thì Kiệt trôi lên, leo trở lại thuyền, cởi đồ lặn ra, nhìn quanh tìm Lâm.

“Cô ta vẫn chưa quay lại à?” Chủ thuyền lắc đầu với anh, anh cảm thấy như có điều bất ổn, quay người nhìn xung quanh tìm.

“Dương Lâm Lâm, cô ở đâu...Lâm Lâm.” Anh ngó tứ phía thấy xa xa có dáng người đang trôi lên thụp xuống mặt nước, tay vẫy vẫy. “Cứu tôi ...Tôi...bị...chuột...rút...”

Kiệt vội vàng nhảy xuống, bơi về phía Lâm, gần tới nơi thì cô đã chìm xuống mặt nước, anh bơi tới, thụp đầu xuống nước, nhìn thấy Lâm đang lơ lửng, hai mắt đã nhắm lại, anh giơ tay nắm lấy tay cô kéo về phía mình, bình dưỡng khí của cô hình như đã bị hư không dùng được nên Kiệt đành tự mình giúp cô, môi anh chạm vào môi cô và thổi không khí vào, hai mắt Lâm từ từ mở ra và khuôn mặt Kiệt xuất hiện trước mặt cô, môi họ dính vào nhau một lúc.

Tuy vụ hôn xảy ra dưới nước là do tình thế nguy hiểm nhưng mà cảm giác hai bờ môi chạm vào nhau cũng rất rõ rệt, tim họ cũng đập loạn lên, cả người nóng ran. Lâm cũng đã thở lại được bình thường, nhưng không biết vì sao, môi cả hai người vẫn không rời nhau, một tay Kiệt ôm eo, một tay ôm đầu của cô, tay cô không hiểu vì sao cũng chủ động ôm lấy người anh, đôi mắt họ dần nhắm lại chìm đắm trong giây phút này. Đến khi nghe thấy tiếng động cơ của thuyền họ mới mở mắt và rời môi nhau ra, ông chủ thuyền đã lái thuyền đến gần để kéo họ lên.

Lâm cởi đồ lặn ra, ông ta khoác hai chiếc khăn bông lớn lên vai họ: “Hai người không sao chứ?”

“Không...sao” Lâm Lâm đứng dậy, nhưng chân cô chợt đau, làm cô ngã về phía trước.

Kiệt ôm lấy cô. “Đau thì đừng cố gượng, ngồi xuống đây đi.” Mặt Lâm chợt nóng ran, anh đỡ cô đến ngồi ở mạn thuyền, rồi ngồi xuống giơ tay chạm vào chân Lâm, Lâm chợt thấy ngỡ ngàng, cảm giác lần trước anh xoa bóp chân cô khi ở Singapore lại tràn về.

Lâm để yên cho Kiệt xoa bóp một lúc. “Cử động được chưa?” Lâm cử động chân mình thấy có vẻ ổn hơn.

“Hình như được rồi, cảm ơn anh.” Lâm cười nhẹ, rồi chợt Lâm phát hiện trên lưng, ở vị trí gần cổ của Kiệt có vết bớt, trước giờ anh toàn mặc áo sơ mi, không để lộ vùng đó, lần này đi biển, mới thấy anh mặc áo

thun, nhưng nếu anh không cúi xuống thế này thì không thể nào nhìn thấy vết bớt đó. “Trên lưng anh, có vết bớt à?”

“À, không phải vết bớt, mà là vết sẹo, hồi nhỏ không cẩn thận bị phỏng thui.”

Lâm mơ hồ nhớ lại lần bị rấn cấn, người công cô từ trên núi xuống có một vết bớt trên lưng, từ trước giờ cô không thấy trên lưng Tứ có, cô cứ nghĩ là do mình bị rấn cấn mà hoa mắt nhìn nhầm, nhưng giờ trên lưng Kiệt có vết bớt đó, chẳng lẽ Kiệt mới là người công cô đi cả đoạn đường dài đó sao.

“Trước khi xuống nước phải khởi động kỹ chứ...Đúng là không nên để cô một mình, cô sẽ gây ra những chuyện rắc rối. Đây không phải là lần đầu.”

Đang suy nghĩ thì nghe Kiệt mĩa mai, cô nhìn Kiệt với ánh mắt hình viên đạn: “Đừng tưởng cứu tôi thì muốn nói gì thì nói, lần này anh có lợi rồi còn gì, hôn tôi lâu thế kia.” Nói xong cô biết mình lỡ lời, ánh mắt cả hai chạm nhau rất lâu rất lâu, họ cùng nhớ đến cảnh tượng lúc nãy, tim lại bắt đầu đập mạnh. Tiếng chuông điện thoại vang lên, ông chủ thuyền mang ra đưa cho Lâm, lúc nãy đi lặn cô đã gửi ở chỗ ông chủ thuyền, hai người thu ánh mắt lại.

“Alo, em nghĩ anh còn mệt, không muốn đánh thức nên em ra biển lặn.” Đầu dây bên kia là Tứ, cô vừa trả lời điện thoại vừa để ý ánh mắt của Kiệt, cảm giác như cô không muốn anh nghe được, cũng không biết vì sao cô lại nghĩ như vậy. “Em cũng sắp về rồi.”

Thuyền cập bến, Kiệt bước xuống trước giờ tay ra đỡ Lâm xuống.

“Lúc về hỏi khách sạn có kem xoa bóp chân không, uống chút sữa nóng cho ấm” Đang nói thì Tứ từ xa chạy lại.

“Có chuyện gì vậy?”

“Bạn gái mày không cẩn thận bị chuột rút, mày chăm sóc cô ấy nha, tao về trước đây.” Kiệt đi ngang qua hai người và trở về khách sạn.

Hôm qua, ai cũng uống khá nhiều, đến lúc mọi người thức dậy thì cũng đến gần trưa, ăn trưa xong thì họ cũng chuẩn bị lên thuyền về.

Tối hôm đó, Lâm nằm trên giường, đầu cô lại hiện lên cảnh tượng lúc sáng. “Sao mỗi lần...anh ấy chạm vào mình, mình lại có một cảm giác kỳ lạ...” Lâm lắc đầu cố tránh những hình ảnh đó. “Không được, mình đã có Thiên Tứ, mình không thể nghĩ đến người đàn ông khác, anh ta lại là bạn thân của Tứ, mình không thể tệ như vậy được...” Lâm co người trong chăn, hai mắt nhắm nghiền lại cố đẩy những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu. Cô không biết rằng, đêm hôm đó, Kiệt cũng trần trọc, mất ngủ.

10. Chương 10: Ra Đi

Sáng hôm sau, khi Lâm Lâm tới công ty thì thấy mọi người đang đứng ở bảng thông báo, bàn tán gì đó, đi lại gần. “Có chuyện gì vậy, sao mọi người lại tụ tập ở đây?”

“Có chuyện rồi, cô đọc đi.” Họ tránh ra cho Lâm nhìn thấy tờ thông báo dán trên bảng, nội dung tóm gọn là Giám đốc Lý Tuấn Kiệt được điều đi về Hội sở ở Mỹ làm việc, sẽ có giám đốc mới đến thay vị trí của anh ấy. Hiệu lực ngay ngày hôm nay. Lâm đọc xong, sửng hết cả người, cô đi ra một góc lấy điện thoại ra gọi cho anh. Nhưng điện thoại không liên lạc được: “Không lẽ anh ta đã đi rồi, không lý nào lại nhanh như vậy, hôm qua còn...?” Cô lại nhấn nút gọi cho Tứ, Tứ nghe xong cũng bất ngờ, anh chưa bao giờ nghe Kiệt nhắc về vấn đề này trước đây.

Cả ngày Lâm không có tâm trí làm việc, cô cũng cố dò hỏi xung quanh xem có ai biết thêm tin tức gì về Kiệt không, nhưng mọi người cũng không ai biết lý do vì sao lại như vậy và cũng không biết hiện tại Kiệt đang ở đâu. Khoảng gần hết giờ làm, cô nhận được điện thoại của Tứ: “Thằng Kiệt nó vừa nhắn tin cho anh, nó đang ở Mỹ, nó sẽ liên lạc sau.”

Nghe Tứ nói tới đây, trong lòng Lâm cảm thấy vô cùng khó chịu, có một chút tức giận, cô không biết vì sao Kiệt lại không nói với cô một lời tạm biệt hay một lời nào về việc này, cô nghĩ hai người cũng không phải là hai kẻ xa lạ, ít ra cũng là bạn bè. “Cái thằng này thật tình, làm gì cũng không cho ai biết, chắc nó đã quen một mình rồi nên thế. Ông chủ mới của em thế nào...Lâm Lâm, em vẫn còn ở đó chứ...Lâm Lâm.”

“À, em vẫn nghe đây...Ông ta vừa tới trưa nay, mới gặp tụi em trong phòng họp.”

“Cũng sắp tan sở rồi, anh sang đón em đi ăn tối nha.”

“Tối nay em hẹn ăn cùng Tiểu Tuệ rồi, nó vừa đi công tác về.”

“Ok, anh tự tìm tiết mục vậy, có cần anh chở em đến chỗ hẹn không?”

“Không cần đâu, Tiểu Tuệ sẽ đến công ty đi cùng với em.”

.....

Nhìn vẻ mặt không chút sức sống của Lâm, đầu cúi xuống nhìn bát mỳ, tay cứ cầm đũa khuấy liên tục, nhưng lại không ăn. Tiểu Tuệ cảm nhận được điều gì đó: “Mày với Thiên Tứ cãi nhau à?” Lâm lắc đầu. “Hay là đến kỳ rồi?” Lâm cũng lắc đầu. “Công ty có chuyện, gây nhau với đồng nghiệp...”

Nói hết một đồng lý do cũng không trúng, Tiểu Tuệ thở dài nhìn Lâm: “Thôi rồi, điều tao lo sợ nhất cũng đã xảy ra.” Lâm ngược nhìn cô: “Ý mày là sao?”

“Vì tên Lý Tuấn Kiệt đúng không?” Lâm tròn mắt nhìn cô bạn mình. “Tao đã nhắc nhở mày rồi, giữa nam và nữ khi tiếp xúc quá nhiều sẽ xuất hiện những thứ tình cảm không kiểm chế được, lần trước đi ăn đã thấy hai người có vấn đề rồi, chuyện đầu đuôi thế nào, mày kể rõ tao nghe.”

Sau khi nghe Lâm nói xong mọi việc, Tuệ chợt nhớ ra: “Tao nhớ rồi, hèn gì thấy anh ta quen quen...”

“Mày nhớ ra gì?” Lâm ngơ ngác.

“Thì ra cái người mày ôm hôn lúc say rượu mấy tháng trước ở ngoài quán bar đó...Nhớ không?”

Thật ra, sự việc đêm hôm đó, Lâm chỉ nghe Tuệ kể lại thôi, chứ cô cũng không nhớ.

“Mày không lầm chứ?”

“Không sai được...Chắc chắn là anh ta...”

.....

Không ăn được gì, trở về nhà Lâm ngã người ra giường, hai mắt nhìn lên trần nhà, Tuệ nằm xuống bên cạnh. “Giờ mày tính sao đây, mày phải suy nghĩ kỹ coi mày thật sự yêu ai.”

“Mày đừng nói nữa, tao đang rầu lắm đây, tao không ngờ mọi việc lại phức tạp vậy. Tao chỉ có vấn đề không hiểu, nếu Kiệt là người tối hôm đó, đáng lý anh ta phải nhận ra tao chứ, đằng này anh ta chưa bao giờ nhắc gì tới việc đó.”

“Tao cũng không hiểu lắm, nhưng tao nghĩ vì mày là bạn gái của bạn thân anh ta, nên anh ta cũng không nhắc lại chuyện đó làm gì, đâu có phải chuyện hay ho gì.” Lâm lườm Tuệ. “Ý tao là, chuyện mày hôn anh ta ý...Mà thật ra cũng không phải một lần, chẳng phải hôm qua, tụi mày lại hôn nhau nữa sao.”

Tuệ càng nói càng làm Lâm như điên lên: “Mày có cần nhắc đi nhắc lại việc đó nhiều lần không...Tao yêu Tứ, nhưng mày lại luôn nói tao có tình cảm với Kiệt, khiến tao không biết phải làm sao...”

“Những gì mày cảm nhận, đâu cần tao nói, mày cứ dùng con tim mà suy nghĩ, ngay từ đầu tao đã thấy mày với Thiên Tứ tình cảm nhạt nhạt, yêu nhau mà không có mãnh liệt gì, còn với Tuấn Kiệt, chẳng phải tim mày luôn đập mạnh trước những cử chỉ của anh ta với mày sao.”

Lâm cảm thấy Tuệ nói có lý, ở bên cạnh Tứ, cô có một cảm giác bình yên nhưng không nồng nhiệt, mấy lần đi công tác, không gặp anh mấy ngày, cô cũng không thấy nhớ nhung, còn khi Kiệt xuất hiện, tất cả mọi ánh nhìn, suy nghĩ, cảm xúc dần dần đều tập trung vào anh ta, cả cái cảm giác tim đập mạnh khi anh chạm vào người cô nữa, ở Thiên Tứ dường như cảm giác này không có như vậy: “Giờ tao có cần thiết phải

suy nghĩ nữa không, anh ta cũng đã bỏ đi rồi...bỏ đi không một chút lưu luyến, bỏ đi không một lời từ biệt.” Nói tới đâu, hai mắt Lâm chợt thấy hơi cay cay.

“Sao mày biết anh ta không lưu luyến...Ngỡ đâu anh ta không muốn chen vào giữa mày và bạn anh ta nên anh ta bỏ đi thì sao, chẳng phải mới hôm qua không nghe gì, hôm nay đột ngột chuyển đi, tao cá 100%, anh ta tránh mày?”

“Mày nghĩ vậy thật à.” Tuệ gật đầu. “Nhưng nếu đã vậy thì tao còn lý do gì để tiếp tục suy nghĩ, tao còn không biết có thể gặp lại anh ta không, có lẽ việc này cũng tốt, để tao không suy nghĩ vẩn vơ, một lòng với Thiên Tứ. Không gặp anh ta nữa, có khi thứ cảm xúc không lý giải được đó cũng tan biến theo.”

“Hy vọng vậy...” Tuệ thở dài nhìn Lâm.

Sếp mới đến phụ trách phòng Lâm cũng không khó, công việc cũng không có gì đặc biệt, tuy nhiên nhiều lúc, cảm giác nhớ nhung Tuấn Kiệt khiến cô không kiềm được quay đầu nhìn vào chiếc ghế sau bàn làm việc trong căn phòng mà trước đây Kiệt đã ngồi làm việc. Hình ảnh mơ hồ về vết bớt cô nhìn thấy khi Kiệt công cô xuống núi, những lúc anh mặc áo sơ mi trắng, tập trung đọc hồ sơ rồi những kỉ niệm hai người từng trải qua, đêm cô bị cướp, đêm ở Singapore, rồi hôm đi chơi biển, nụ hôn vô tình ấy cứ ùa về, khiến lòng cô chợt nhói.

Cô biết, việc ở bên cạnh Thiên Tứ nhưng lại nhớ đến một người con trai khác quả thật là có lỗi, cô cũng đã cố gắng không nghĩ đến nhưng trên đời, có những thứ càng cố quên thì nó lại càng hiện rõ.

“Dạo này em làm sao vậy, sắc mặt kém lắm, em bị bệnh sao?” Tứ giơ tay chạm nhẹ vào má Lâm Lâm khi cả hai đang ngồi ăn cơm tối trong một nhà hàng.

Lâm Lâm lắc đầu, cười nhẹ nhìn Tứ: “Em không sao...Chỉ là gần đây trong công ty có nhiều việc phải suy nghĩ nên hơi mệt.”

“Vậy chúng ta không đi coi phim nữa, ăn xong anh đưa về.”

Tối dưới cổng chung cư Thế Kỷ, Tứ đậu xe lại, quay sang nhìn Lâm.

“Để anh đưa em lên nhà.”

Lâm tháo dây an toàn ra: “Không cần đâu, em tự lên nhà được, tắm rửa xong, em sẽ đi ngủ, hôm nay hơi mệt.”

“Vậy em nghỉ ngơi sớm đi nhé” Tứ chồm người tới định hôn vào môi Lâm, nhưng giây phút ấy Lâm không hiểu sao mình lại né nụ hôn ấy, cô nghiêng đầu hôn vào má Tứ, rồi mở cửa bước xuống xe. “Chạy xe cẩn thận nhé.” Lâm cười nhẹ rồi quay đi.

.....

Ở Mỹ, Tuấn Kiệt cố gắng vùi đầu vào công việc để không có thời gian nghĩ tới Lâm Lâm. Sau những chuyện xảy ra ở bãi biển, anh chọn cách ra đi đột ngột vì anh phát hiện bản thân nếu như cứ tiếp tục nhìn thấy cô, có lẽ anh sẽ không còn kiềm chế được tình cảm nữa. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, nếu Lâm Lâm không phải bạn gái bạn thân anh thì có lẽ anh sẽ đấu tranh giành lấy cô rồi, không cần phải bỏ đi như một thằng đàn ông hèn nhát như hôm nay. Tối cái ngày mà họ từ đảo trở về, anh đã trần trọc rất lâu, suy nghĩ rất nhiều và quyết định xin chuyển công tác ngay lập tức.

Có một chuyện Lâm không hề biết, là hôm đó, Kiệt trước khi lên máy bay đã đứng dưới Chung cư của Lâm một lúc lâu, nhìn vào ô cửa sổ căn hộ của cô, đến tận sáng, khi nhìn thấy cô bước xuống lầu và vào xe của Tứ cùng nhau đi làm, anh mới lái xe đi đến sân bay: “Em sẽ hạnh phúc khi ở bên người ấy mà không phải anh. Tạm biệt em, tình yêu đơn phương của anh...Dương Lâm Lâm.”

11. Chương 11: Trở Lại

Hai tháng sau, tại nhà của Thiên Tứ, những người bạn quen biết đều có mặt đông đủ.

“Hôm nay là sinh nhật anh ta à?” Tiểu Tuệ hỏi Lâm khi cô đi vào trong bếp lấy nước ngọt và bia ọi người.

“Không phải, nhưng tao cũng không biết hôm nay ngày gì mà anh ta lại mời đông đủ mọi người vậy?” Lâm Lâm cũng cảm thấy kì lạ.

Tất cả mọi người đều tập trung ở phòng khách, Tứ nhìn đồng hồ: “Còn chờ một người nữa thôi rồi chúng ta sẽ nhập tiệc.”

“Ai nữa, không phải đã đông đủ rồi sao, mà anh có chuyện gì bí mật vậy, cả em cũng không biết?” Lâm ngồi xuống ghế, Tứ gơ tay khoác vai cô rất tình cảm. “Em cứ chờ một lát thì biết.”

Chuông cửa reo lên, Tứ nhanh chân chạy ra mở cửa, Kiệt bước vào nhà khiến Lâm và Tiểu Tuệ giật cả mình.

“Người anh em, tao tưởng mày thất hứa chứ.” Tứ nắm tay vào người Kiệt.

Kiệt nhìn qua vai Tứ, thấy Lâm và Tuệ đang đứng nhìn về phía mình.

“Anh Kiệt...” Bỗng có một cô gái chạy từ đằng sau tới khoác tay Kiệt.

Lâm và Tuệ cùng tròn xoe mắt ngạc nhiên: “Tiểu Mẫn, lâu quá không gặp rồi.” Tứ hỏi thấy cô ta xuất hiện, vẻ mặt phấn khích.

Cô ta cứ khoác chặt tay Kiệt cười cười nói nói, Tuệ hiểu ý, nắm lấy tay Lâm để giúp cô kiềm chế cơn sóng đang trở lên trong lòng. “Anh ta đã có bạn gái rồi sao?” Cô trầm nghĩ.

Tứ đóng cửa lại, Tiểu Mẫn kéo Kiệt đến trước mặt Lâm Lâm: “Cô ấy là Lâm Lâm đúng không?” Kiệt gật đầu, cô cười rất phấn khích. “Chào chị, em là tiểu Mẫn, thanh mai trúc mã của anh Kiệt.” Vừa nói cô vừa ngã đầu vào người Kiệt.

Lâm cười chào lại nhưng trong lòng vô cùng khó chịu, cô phải kiềm chế lắm mới không bỏ đi: “Chào em.”

Lâm quan sát Kiệt, hai tháng không gặp anh, anh gầy đi nhiều, vẻ lạnh lùng vẫn hiện rõ trên gương mặt nhưng cũng rất thu hút. Kiệt nhìn phớt qua cô rồi ngồi xuống ghế.

“Anh Kiệt, cô ấy dễ thương đấy?” Cô gái kê sát miệng thì thầm vào tai Kiệt.

“Em đừng lớn tiếng...” Kiệt quay qua nhìn cô ra hiệu.

Ánh mắt cô vẫn không rời anh, cứ mỗi lần tiểu Mẫn có hành động gần gũi với Kiệt, tim cô lại nhói một lần, chợt Tứ nắm tay cô đứng dậy.

“Tốt rồi, đông đủ mọi người, tôi có thể bắt đầu thông báo lý do bữa tiệc hôm nay.” Anh nắm tay Lâm đi đến trước mặt đám đông rồi xoay người bất ngờ quỳ xuống dưới chân cô, mọi người bàng hoàng há hốc mồm. Lấy một hộp nhỏ từ trong túi áo mở ra. “Làm vợ anh nhé Dương Lâm Lâm, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, sẽ khiến em thật hạnh phúc.” Chiếc nhẫn mở ra trước mắt Lâm.

Mọi người xung quanh bắt đầu hò hét cổ vũ: “Đồng ý đi, đồng ý đi...”

Lâm sững sờ, ánh mắt cô không hiểu vì sao lại nhìn sang Kiệt, anh vẫn tỏ ra bình thản, nhưng không ai thấy được, hai tay đang đút vào túi quần của anh đang nắm chặt, anh đang kiềm chế cái thứ cảm xúc không rõ ràng trào dâng trong người.

“Anh đứng lên rồi nói, mọi người nhìn như vậy kỳ lắm.” Lâm ngượng ngùng.

“Em đồng ý thì anh đứng lên...Em mà từ chối thì anh mất mặt lắm đó.” Thiên Tứ nói.

“Đồng ý đi, đồng ý đi...” Mọi người lại hò reo, vỗ tay.

Áp lực từ mọi người xung quanh, cộng với vẻ mặt rất nghiêm túc của Tứ, nếu cô từ chối, thì Tứ sẽ cảm thấy rất ngượng trước mặt cấp dưới lắm và điều quan trọng hơn là sự xuất hiện của tiểu Mẫn khiến đầu óc

cô không tỉnh táo. Lâm không biết làm gì khác đành trả lời: “Được rồi, em sẽ nhận chiếc nhẫn này và suy nghĩ, anh đứng lên đi.”

Tứ vui mừng đứng dậy ôm chầm lấy cô. Tiếng vỗ tay vang lên rất lớn, trong đám đông hiện rõ nhất 2 người là không cảm thấy vui vì việc này. Thứ nhất, tất nhiên là Kiệt, anh không nhìn họ nữa mà ngo ra cửa sổ.

Thứ hai, là Tiểu Tuệ, cô cũng đơ người trước tình cảnh như vậy, cô đã quan sát thấy nét mặt Kiệt hiện rõ sự đau buồn, rõ ràng anh có tình cảm với Lâm Lâm. Và Lâm Lâm cũng chưa chuẩn bị sẵn tâm lý về chuyện này, không ngờ nó lại xảy ra đúng lúc Kiệt trở lại.

Mọi người bắt đầu uống bia và ăn đồ ăn. “Hết bia rồi, em xuống lầu mua.” Lâm nói.

“Anh đi cùng em?” Tứ đang chơi bài cùng mọi người thì dừng tay.

“Không cần đâu, anh tiếp đồng nghiệp đi.” Lâm cầm lấy bóp tiền rồi đi ra cửa.

Tiểu Tuệ đứng dậy nhưng không phải đi cùng Lâm mà hướng về phía Kiệt: “Anh Kiệt rảnh vậy đi theo giúp Lâm Lâm cầm túi bia đi, bạn ấy không cầm nổi nhiều vậy đâu.”

“Đúng rồi, mày đi giúp cô ấy hộ tao.” Tứ ngẩng đầu lên nhìn Kiệt nói.

Không thể từ chối, Kiệt theo Lâm đi mua thêm bia, từ lúc gặp lại, anh luôn giữ khoảng cách với cô, cả lúc này, cũng người đi trước kẻ đi sau. Khi tính tiền xong, anh đã xách hai túi bia đi nhanh ra cửa hàng. Lâm Lâm không chịu đựng nổi nữa phải lên tiếng.

“Anh gấp lắm sao?”

“Tôi chỉ định đi nhanh mang về ọi người.” Anh vẫn bước đi không quay đầu lại nhìn cô.

Lâm Lâm nhìn dáng vẻ Kiệt từ phía sau, thứ cảm giác kỳ lạ trong lòng cô lại trở dậy mạnh mẽ, cô nhanh chân đi đến bên cạnh Kiệt.

“Anh không có gì muốn nói với tôi sao?” Giọng cô có chút hờn dỗi.

Kiệt không nhìn cô và chỉ lên tiếng đáp: “Đã lâu không gặp rồi, trông cô vẫn tốt.”

“Có vẻ anh tốt hơn...Cô gái tiểu Mẫn đó rất dễ thương, thì ra mẫu người của anh là vậy.”

Kiệt tiếp tục đi, không đáp lại.

“Anh đã biết trước hôm nay Thiên Tứ sẽ cầu hôn tôi phải không, nên anh mới trở lại.” Giọng Lâm hơi nghẹn ngào.

Kiệt im lặng một lúc, lên tiếng: “Không, nó chỉ gọi cho tôi nói có việc rất quan trọng, cần tôi về.” Quả thật anh không biết sẽ xảy ra chuyện này, nếu biết trước thì anh đã không về để chứng kiến cảnh tượng có thể khiến lòng anh tan nát đến như vậy.

“Có một chuyện từ lâu rồi, tôi không nhớ rõ vì hôm đó tôi uống sau, nhưng tiểu Tuệ đã nhắc tôi, có phải anh đã biết tôi từ lâu rồi không, chuyện xảy ra trước cửa một khách sạn vào nửa năm trước, tại sao anh lại không nói gì về việc đó.”

Kiệt biết rồi cuối cùng sự thật này cũng bị phơi bày nhưng anh không muốn thừa nhận: “Tôi không nhớ rõ lắm, mấy chuyện đã qua lâu rồi, tôi không để trong đầu.”

Câu nói thờ ơ của Kiệt khiến Lâm Lâm đau xót, nhưng rồi cô lấy hết can đảm lên tiếng: “Anh nghĩ tôi có nên đồng ý lấy Thiên Tứ hay không?”

Câu nói này khiến tim Kiệt đau nhói: “Sao cô lại hỏi tôi, chẳng phải cô đã đồng ý rồi sao?”

“Lúc này do có nhiều người, tôi không muốn anh ấy ngượng nên mới đồng ý sẽ suy nghĩ. Tôi...muốn biết suy nghĩ của anh về việc này.” Lâm nín thở để chờ câu trả lời từ Kiệt.

“Chuyện này là việc riêng của hai người, tôi không có ý kiến...Đi mau thôi, mọi người đang chờ.” Rồi anh nhanh chân đi trước vượt xa Lâm, anh không muốn tiếp tục một mình với cô thế này, hai tháng qua anh

đã cố gắng kiềm chế bản thân mình, lần này nếu Tứ không nài nỉ anh về, anh cũng không muốn quay lại chỗ đau thương này và không muốn gặp lại cô.

Lâm Lâm hét lớn: “Lý Tuấn Kiệt, anh đứng lại cho tôi.” Lâm chạy tới chặn trước mặt Kiệt, đá mạnh vào chân anh.

“Á, cô...làm gì vậy?” Kiệt buông hai túi bia xuống đất, tay ôm chân. “Đau lắm đó.” Lâm không nói gì chỉ nhìn thẳng vào mắt Kiệt, hai mắt cô long lanh, ở khóe mắt chợt xuất hiện giọt nước, rồi từ từ trào ra lăn dài trên má. Kiệt nhìn cô cảm thấy đau xót.

“Hai tháng qua, anh bỏ đi không nói lời nào, lúc trở về anh chỉ nói được có thể thôi sao.” Lâm chợt hạ giọng, trong giọng nói của cô có chút hờn giận. Kiệt chỉ đứng lặng yên nhìn cô. “Hai tháng qua tôi phải luôn tự động viên bản thân, cố trở lại là một cô gái vui vẻ thường ngày, nhưng tôi...” Cô vừa nói vừa thút thít, lấy tay gạt nước mắt trên mặt.

Tim Kiệt như thắt lại, anh rất muốn giơ tay lên lau đi những giọt nước mắt đó nhưng rồi anh vẫn không thể làm, chỉ vừa nãy thôi, người bạn thân nhất của anh đã cầu hôn cô gái mà anh yêu nhất, và giờ đây, cô gái này lại khóc trước mặt anh, anh phải làm sao đây, giang tay ôm cô ấy, giành cô ấy từ tay bạn mình sao trong đúng ngày hôm nay sao.

“Tôi đi hơi gấp, không kịp chào ai, công việc bận quá nên cũng không liên lạc mọi người, lần này thằng Tứ nó gọi qua nói là có chuyện quan trọng, nói tôi không về nó sẽ không thể cho tôi, sẵn công ty cũng có việc ở đây nên tôi mới sắp xếp thời gian, vài ngày nữa tôi lại bay đi Mỹ rồi...” Kiệt dừng một lúc nhìn Lâm rồi nói tiếp. “Tóm lại, chúc mừng hai người nhé, khi nào chọn được ngày thì thông báo cho tôi biết, tôi nhất định sẽ về tham dự...”

Về mặt tỏ vẻ cố hờ hững của Kiệt khiến Lâm vô cùng tức giận: “Tôi cũng không biết vì sao mình lại khóc, lại nói với anh những lời này nữa, đúng thật là ngốc...Tôi sẽ không suy nghĩ gì nữa...Cám ơn lời chúc phúc của anh, chúng tôi nhất định sẽ gửi thiệp cho anh, mà không, nhất định sẽ mời anh và cô tiểu Mẫn gì đó làm rể phụ và dâu phụ. Lúc đó nhớ trở về, với lại khi nào anh làm đám cưới nhớ đừng quên tôi với Tứ.” Lâm quay mặt đi lấy tay lau sạch những giọt nước mắt. “Về thôi, mọi người đang chờ.”

Lấy hết can đảm hỏi Kiệt những câu hỏi tế nhị này, tuy nó không trực tiếp thể hiện là cô có tình cảm với anh, nhưng người nào nghe cũng sẽ đoán ra được những gì cô muốn nói, nhưng phản ứng của Kiệt như vậy khiến cô không còn chút can đảm nào, không còn chút cố gắng nào.

12. Chương 12: Tình Cảm Thật Sự 01

Sau khi ăn chơi no nê, mọi người đã về gần hết, chỉ còn lại Kiệt, tiểu Mẫn, Lâm và Tuệ.

“Có cần anh đưa em về không?” Kiệt quay sang hỏi tiểu Mẫn.

“Không cần đâu, bạn trai em tới rồi, em xin phép về trước.” Cô đứng dậy chào mọi người rồi đi ra cửa.

Lâm Lâm và Tuệ đứng sững người nhìn nhau khi nghe cô ta nói câu ấy.

“Em ấy có bạn trai rồi à, ai lại chịu được em ấy nhỉ.” Tứ cười hơi bất ngờ.

“Cuối năm nay là nó đám cưới rồi, tên đó trông cũng là người giỏi chịu đựng.” Kiệt nói xong đứng dậy. “Tao cũng về đây, chào nhé.”

Anh không nhìn Lâm, không chào Lâm mà đi một mạch ra cửa.

“Cô ấy...” Lâm ngơ ngác.

“Á, em gái lớn lên cùng cô nhi việc với thằng Kiệt, anh cũng gặp lúc ở bên Mỹ, tính khí khá là khác người, thay bạn trai như thay áo...không ngờ giờ lại sắp lấy chồng, không biết là anh chàng nhà nào đây mà có thể khiến con chim không chân như em ấy chịu dừng lại.”

Tứ lái xe đưa Lâm và Tuệ về nhà. Biết trong lòng Lâm nhất định sẽ rất rối bời nên Tuệ ở lại tâm sự cùng cô. Lâm kể cho Tuệ nghe những gì cô và Kiệt đã nói lúc đi mua thêm bia, Tuệ nghe xong chỉ biết thở dài: “Vấn đề càng lúc càng rối, mà không mau giải quyết thì hậu quả về sau khó lường đây.”

“Mày làm như tao không biết vậy, nếu có cách giải quyết tao đã làm ngay rồi.” Lâm nhìn chằm chằm vào hộp đựng chiếc nhẫn cầu hôn của Tứ, vẻ mặt rầu rĩ.

“Lúc mày đồng ý với Tứ tao thấy gương mặt của Kiệt rất là buồn, anh ta quay nhìn chỗ khác, dường như không muốn chứng kiến cảnh tượng đó... Lần này tao không chỉ chắc 100% mà chắc 1000%, anh ta có tình cảm với mày, chỉ là vì mày là bạn gái của bạn thân anh ta nên anh ta không muốn tranh giành thôi.”

“Mày cứ chắc với chắc... Vậy giờ mày nói tao nghe, tao phải làm sao, lúc này chỉ vì quá đông người nên tao bị áp lực, với lại...”

“Với lại cơn ghen tuông của mày với cô gái tên tiểu Mẫn chứ gì, lần này lại là ghen nhầm, gây ra hậu quả lớn vậy. Mày gặp lại anh ta, mày không còn kiểm soát được bản thân rồi.”

“Từ lúc quen nhau đến giờ, tao quả thật chưa bao giờ từng nghĩ đến việc kết hôn với Thiên Tứ, gần đây tao còn tránh những cử chỉ thân mật của anh ta, tao nghĩ anh ấy cảm nhận được có vấn đề xảy ra giữa hai đứa tao nên mới cầu hôn gấp như vậy.”

“Mày cũng lạ, quen bạn trai mà không nghĩ đến việc kết hôn nhưng vẫn cứ day dưa tới giờ. Mày không kết thúc sớm, không sớm thắng thắng với tình cảm thật trong lòng mày thì cả ba người đều sẽ bị tổn thương, lúc đó muốn cứu cũng không được.”

Lâm không phải là một cô gái hay khóc, trước giờ cô chỉ khóc khi mất những gì thân thiết với mình, còn lại từ thất nghiệp, bị đuổi việc, hay mấy lần chia tay khác, cô cũng chưa bao giờ rơi lệ. Thế nhưng sau hai tháng không gặp Kiệt, đến khi gặp lại, tất cả những gì cô cố kiềm chế bấy lâu lại trào ra, cô cảm thấy mình thật yếu đuối, yếu đuối vì một người đàn ông vốn dĩ không thắng thắng với tình cảm của mình, không cố gắng đấu tranh vì cô. Nhưng cô không biết được rằng, Kiệt đã phải đau khổ thế nào trong suốt thời gian qua.

Về phần Kiệt, anh cũng không biết mình có thể làm gì, khi anh đang đứng giữa hai thứ tình cảm, một là tình bạn mấy năm của anh và Tứ, vì là trẻ mồ côi nên khi quen được Tứ ở bên Mỹ, được mẹ Tứ xem như con trai, ngày nào cũng sang ăn ké, tình bạn này có ai hiểu được, một bên là người con gái lần đầu tiên anh thật lòng yêu.

.....

Lâm tránh mặt hai ngày nay, để cô có thể suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ ở đây không phải là nghĩ xem có nên đồng ý với lời cầu hôn này hay không, mà là cô không biết phải nói rõ với Tứ như thế nào. Nhưng dù sao vấn đề này cũng không thể kéo dài được lâu, cô chủ động hẹn Tứ ra.

Suốt một lúc lâu, Lâm không nói lời nào, Tứ biết là có chuyện gì đó.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh phải không?” Tứ đành lên tiếng trước.

Lâm lấy hộp đựng nhẫn ra đặt lên bàn và đẩy về phía anh.

“Em nghĩ em không thể nhận chiếc nhẫn này của anh, em xin lỗi.” Mặt Lâm tỏ ý ray rứt.

“Tại sao? Nếu e muốn có thời gian để suy nghĩ thì anh sẽ chờ, anh không ép em phải trả lời ngay đâu.” Tứ căng thẳng.

“Em thấy mình không xứng đáng với anh, em xin lỗi.” Lâm cúi mặt xuống tránh nhìn thẳng vào Tứ.

Tứ cầm lấy hộp nhẫn, suy nghĩ một lát: “Em đã yêu người khác rồi phải không?”

“Em không muốn nói dối anh.” Lâm biết là Tứ cũng cảm nhận được sự thay đổi trong thái độ của cô thời gian gần đây.

“Người đó anh có biết không? Hai người bắt đầu từ khi nào?” Giọng Tứ trầm xuống.

Lúc này Lâm mới ngẩng đầu lên nhìn Tứ: “Tụi em chưa bao giờ bắt đầu, chỉ do mình em yêu đơn phương thôi, anh ta không ngó ngang gì đến em.” Lâm tránh trả lời câu hỏi kia của Tứ vì cô không nghĩ mình có thể nói cho Tứ biết người cô yêu là Lý Tuấn Kiệt.

Tứ cầm hộp nhẫn, mặt tối sầm lại, nhưng vẫn cố gượng cười với cô: “Chắc em yêu anh ta lắm...Có thể nói anh biết, anh thua anh ta ở điểm nào không?”

“Anh không có điểm nào thua anh ta, anh là một người bạn trai lãng mạn, chu đáo. Khi em bị bệnh, anh luôn ở bên cạnh chăm sóc, vào ngày mà chúng ta quen nhau hàng tháng, anh đều cùng em ăn mừng kỷ niệm, đưa đón em đi làm hàng ngày, vì em mà hạn chế đi chơi cùng bạn bè để giành thời gian cho em nhiều hơn...”

Lâm dừng một chốc rồi tiếp tục nói. “Những gì anh làm cho em, em đều nhớ, em cũng rất cảm động nhưng...chỉ là...chỉ là...Khi ở bên cạnh anh ấy, em luôn có một thứ cảm xúc không lý giải được.” Lâm cũng không biết giải thích sao cho Tứ hiểu. “Em thật lòng cảm ơn anh đã dành tình cảm và quan tâm em suốt thời gian qua. Em xin lỗi, là em có lỗi với anh.”

Tứ kéo ghế đứng dậy: “Không sao, em không cần xin lỗi anh, trong tình yêu, không có chuyện ai đúng ai sai, ai có lỗi. Anh sẽ không làm em khó xử nữa...Về thôi, anh đưa em về.”

Suốt cả đường đi, cả hai đều không nói lời nào với nhau, xe dừng lại dưới nhà Lâm, chung cư Thế Kỷ.

“Cám ơn anh.” Lâm mở cửa bước xuống xe.

Tứ định gọi cô nhưng rồi lại không, anh cảm thấy cô vì yêu đơn phương một người mà từ chối anh thì hình bóng người đó đã thật sự khắc sâu trong tim cô rồi, là nam tử hán nâng lên được, bỏ xuống được, nín kìm có hạnh phúc không? Nhìn bóng dáng cô xa dần xa dần rồi khuất đằng sau cánh cổng chung cư, anh gục đầu vào vô lăng một lúc rồi mới lái xe đi.

Lâm lên lầu gọi điện thoại ngay cho Tuệ, kể cô nghe mọi chuyện xảy ra. Tuệ rất cảm thông và ủng hộ cô.

13. Chương 13: Tình Cảm Thật Sự 02

Tứ gọi hẹn Kiệt ra một quán bar.

“Sao mày lại gọi cho tao gấp vậy, có chuyện gì sao?” Kiệt đến và nhìn thấy Tứ đang uống một hơi hết chai bia, anh ngồi xuống bên cạnh.

“Nếu là anh em tốt thì uống với tao nào...” Tứ đưa chai bia lên cạn với Kiệt, Kiệt cảm giác có chuyện gì đó không ổn nhưng không gặng hỏi nhiều, nếu muốn kể tự khắc Tứ sẽ nói.

“Khi nào mày về Mỹ?”

“Trưa mai.”

Uống được mấy chai thì Tứ bắt đầu kể: “Lâm Lâm trả lại tao chiếc nhẫn rồi.”

Kiệt nghe xong cũng kinh ngạc: “Tại sao?” Tự nhiên trong đầu anh chợt nghĩ không phải vì anh mà Lâm từ chối Tứ chứ.

“Cô ấy nói đã yêu người khác rồi.” Tim Kiệt như ngừng đập. “Tao hỏi cô ấy người đó là ai nhưng cô ấy không nói, mày là cấp trên của Lâm trước đây, mày có biết hắn ta là ai không?”

“Tao...” Kiệt lúng túng.

“Mà thôi, giờ có biết thì cũng không làm được gì, chẳng lẽ đi đánh hắn ta. Cạn ly nào, hôm nay mày nhất định phải không say không về với tao đó.”

Kiệt không thể chắc chắn người Lâm nhắc đến có phải là anh không, anh cảm thấy vừa bối rối vừa có lỗi với Tứ. Đúng lúc, Tiểu Tuệ cùng bạn trai đi vào bên trong quán bar, cô tròn xoe mắt khi nhìn thấy Tứ và Kiệt.

“Sao vậy, người quen à?” Bạn trai cô hỏi.

“Ừ, bạn của Lâm Lâm...”

“Em có cần qua chào hỏi không?”

“Không cần đâu, không làm phiền họ.” Tuệ không đi lại chào hỏi vì lúc này cô đã nghe Lâm Lâm nói về việc trả chiếc nhẫn, cô nghĩ tình huống này mà gặp cả hai người đó thì khá là ngượng.

Cô cùng bạn trai ngồi xuống bàn cách xa hai người đó. Tứ say đến nỗi đi không vững, anh đứng dậy chuẩn bị ra cửa thì ngã nhào vào người của một tên thanh niên đang đi cùng một đám bạn, bọn chúng tóc tai nhuộm đỏ, nhuộm vàng, còn xăm đầy mình, dường như không phải dân hiền lành.

“Này thằng kia, mắt mày mù à...” Tên đó quát.

Tứ đang mất bình tĩnh nên khi nghe hấn quát, anh giơ nắm tay dấm vào mặt tên đó, cả hai xảy ra xô xát, Kiệt đang thanh toán tiền, thấy vậy chạy tới can ngăn nhưng cũng bị cuốn vào, hai người đánh với 5 người. Một tên trong đó, cầm chai bia, hướng về phía Tứ, Kiệt bay tới đỡ thì bị đánh vào đầu chảy máu. Bạn trai Tuệ thấy vậy cũng xông vào can giúp.

Một lúc sau cảnh sát đến, tất cả được đưa vào bệnh viện kiểm tra. Lâm nghe được điện thoại báo tin của Tuệ thì lập tức tới bệnh viện, cô từ cửa chạy vào, nhìn xung quanh tìm, thấy Tuệ đang đứng chờ mọi người cấp cứu.

“Sao rồi, anh ấy sao rồi?” Lâm hốt hoảng.

“Đang cấp cứu trong đó.” Tuệ cũng lo lắng.

Một lúc sau, rèm cửa phòng cấp cứu mở ra, Kiệt đang ngồi trên giường, đầu băng bó, tay chân có chút vết thương không nặng lắm. Lâm chạy ngay đến bên anh, vẻ mặt lo lắng.

“Anh không sao chứ?” Hai tay cô nắm lấy tay anh, mắt cô đảo nhìn khắp người anh.

Kiệt ngạc nhiên khi thấy Lâm: “Sao cô lại ở đây?”

“Tuệ gọi cho em nói anh bị đánh vào đầu chảy máu rất nhiều...Sao rồi, anh không sao chứ?” Cô giơ tay chạm nhẹ vào mặt Kiệt, quan sát vết thương đã băng bó trên đầu anh.

“Bạn trai cô không sao đâu, chúng tôi đã giúp băng bó vết thương lại rồi.” Ông bác sỹ nói rồi đi ra ngoài.

Lời nói của ông bác sỹ khiến cả hai ngượng ngùng, nhưng rồi sắc mặt của Kiệt đột ngột chuyển sang căng thẳng khi thấy Tứ cũng đã cấp cứu xong, đang đứng đằng sau và chứng kiến mọi việc, nghe hết những gì Lâm Lâm nói. Lâm quay nhìn theo ánh mắt của Kiệt, thấy Tứ đang nhìn cả hai với ánh mắt phẫn nộ.

“Anh không sao chứ?” Lâm cũng nhìn Tứ lo lắng, có vẻ anh không bị thương nặng.

Tứ không trả lời. Băng bó vết thương xong thì cảnh sát đến lấy lời khai, hai bên chấp nhận hòa giải nên họ chỉ bị cảnh cáo và đền tiền cho những tổn thất của quán bar. Ký vào tờ đơn của cảnh sát xong, Tứ bỏ đi ngay ra cửa không nói với Kiệt và Lâm lời nào. Cả hai đuổi theo.

“Thiên Tứ, mày nghe tao nói.” Kiệt chụp lấy tay Tứ kéo lại.

Tứ dừng lại quay nhìn hai người họ với ánh mắt tức giận: “Tao cũng rất muốn nghe xem mày định nói gì với tao, tao không ngờ, người cướp bạn gái tao lại là bạn thân nhất của tao.” Tứ chụp lấy cổ áo của Kiệt.

“Không phải lỗi của anh ấy, anh ấy không biết gì cả?” Lâm chen vào can, vẻ mặt cũng rất hối lỗi nhưng việc cô đứng về phía Kiệt thế này càng khiến cho Tứ tức giận hơn.

“Nó không biết, làm sao mà nó lại không biết, anh đã sai khi nhờ nó chăm sóc em những lúc anh không bên cạnh...” Tứ trừng mắt với Lâm rồi liếc sang Kiệt. “Mày đã thừa cơ hội để cướp bạn gái của bạn thân...Tao không ngờ mày là hạng người này...Tao tin lắm mày rồi.” Tứ bị kích động không còn biết mình đang nói gì.

“Tao xin lỗi, tao không nghĩ mọi việc lại như thế này...Mày muốn làm gì tao cũng được...Không phải lỗi của cô ấy...” Kiệt nhìn thẳng vào mắt Tứ.

Tứ nghe xong tức giận nắm một cú mạnh vào một bên má Kiệt khiến anh mất thăng bằng ngã xuống đất, ở khóe miệng có vết máu chảy ra. Lâm ngồi phịch xuống đỡ Kiệt, nhìn Tứ: “Anh ấy đang bị thương, sao anh lại có thể, lỗi là của em...Anh ấy không liên quan.”

“Hai người các người, được lắm...Tao đã tin lắm mày, Lý Tuấn Kiệt, chúng ta từ nay không còn là anh em...Cú nắm này là mày nợ tao.” Tứ quay người bỏ đi.

Cả Lâm và Kiệt đều không biết phải làm gì, tiểu Tuệ và bạn trai này giờ cũng đứng từ xa quan sát nhưng không muốn quấy rầy họ, đành quay đi. Lâm đỡ Kiệt đứng dậy.

“Chúng ta vô bệnh viện coi vết thương nhé.”

“Không sao đâu, vết thương nhỏ mà, tôi về nhà xử lý được.”

“Em đưa anh về...Em có chuyện muốn nói với anh.”

Kiệt nhìn ánh mắt cương quyết của Lâm đành gật đầu, Lâm bắt taxi đưa Kiệt về nhà anh. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà Kiệt, là một căn hộ chung cư cao cấp, khá rộng, trong nhà trang trí cũng rất đơn giản, ngăn nắp.

“Anh đã chuyển công tác sang Mỹ, anh không định bán căn hộ này à”

“Không, tôi giữ lại để có dịp về có chỗ ở không cần ra khách sạn.”

Anh ngồi xuống ghế.

“Hộp y tế để đâu?” Lâm ngó quanh.

“Ở ngăn thứ 2 của tủ dưới tivi.” Kiệt nói chuyện cũng cảm thấy đau vì vết thương ở ngay khóe miệng.

Lâm mở tủ lấy hộp y tế rồi đi lại ngồi xuống bên cạnh Kiệt, cô lấy ít bông gòn chấm vào nước sạch lau sơ vết thương trước, mặt Lâm phải kề gần sát mặt Kiệt mới thấy rõ vết thương, mùi hương trên người cô, làn da mịn màng gần sát anh cộng với vẻ mặt tập trung, chu đáo khi lau vết thương của cô khiến lòng anh xao động, Kiệt nắm chặt nắm tay để kiềm lại.

Do khoảng cách của cả hai gần nhau nên lúc cô ngược đầu lên nhìn anh, mặt họ chỉ cách nhau khoảng 1,2 cm. Hai ánh mắt chạm nhau, tim họ lại đập loạn nhịp, họ bất động một lúc rồi chợt tỉnh, tách nhau ra xa.

Xử lý vết thương xong, Lâm định dán băng cá nhân nhưng tìm mãi trong hộp không thấy: “Nhà anh không còn băng cá nhân à?”

“Băng cá nhân hả, hôm qua tôi vừa dùng, hình như là để trong ngăn kéo trong phòng ngủ, để tôi đi lấy.” Kiệt định đứng dậy thì Lâm đã cản lại và bảo cứ để cô.

Cô đi vào phòng ngủ của anh và cúi xuống mở ngăn bàn bên cạnh giường, lấy hộp đựng băng cá nhân và rồi cô phát hiện ra trong ngăn bàn còn có một chiếc hộp màu đen, trông rất quen. Tò mò, cô cầm hộp đen lên và mở ra, bên trong nó là chiếc vòng đeo tay, chính là cái mà lần cô và anh đi công tác bên Singapore, cô rất thích nhưng vì giá khá mắc nên cô không mua. “Chẳng lẽ là chiếc vòng đó, nhưng sao anh ta lại có nó.”

Chờ lâu không thấy Lâm đi ra, sợ cô tìm không thấy, Kiệt đi vào tìm, thấy cô đứng bất động bên cạnh giường, anh đi tới vỗ vào vai cô.

“Cô không tìm thấy à?”

Lâm quay nhìn Kiệt, anh thấy trên tay cô đang cầm chiếc hộp đen đã mở ra.

“Sao anh lại có nó? Nó có phải là chiếc vòng lúc ở Singapore không?”

“À, ừ, tôi mua lâu rồi, định tặng ột người bạn nhưng không có dịp nên cất vào tủ, cô không lấy ra thì tôi không nhớ đến nó luôn rồi.” Kiệt cầm lấy hộp đen từ tay Lâm rồi cất vào chỗ cũ.

Cả hai đi ra lại phòng khách. “Xong rồi.” Lâm nói khi vừa dán miếng băng keo cá nhân lên mặt Kiệt. “Anh nên cẩn thận vết thương.” Cô sắp xếp lại hộp y tế, đứng dậy cất nó lại trong tủ.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô.” Anh cười nhẹ gật đầu.

“Vây anh nghĩ ngơi đi, tôi về đây.” Lâm đứng dậy, khi đi được vài bước thì cô quay đầu nhìn Kiệt. “Thật ra, tôi muốn nói rõ với anh, chuyện tôi từ chối Thiên Tứ là vì gần đây tôi phát hiện trong lòng tôi đã có hình bóng người khác, tôi không muốn mình lúc ở cạnh anh ấy nhưng lại không toàn tâm toàn ý yêu anh ấy. Chia tay là cách tốt nhất để tôi có thể bình tâm lại, suy nghĩ kỹ về tình cảm của mình...” Lâm không nhìn thẳng vào mắt Kiệt.

“Tứ là bạn thân của tôi, tôi không muốn làm bất cứ chuyện gì gây tổn thương với nó.”

“Tôi cũng không muốn làm tổn thương anh ấy...” Lâm quay đầu ra cửa.

“Dù thế nào tôi cũng chúc cô hạnh phúc.”

“Cám ơn, tôi cũng mong anh hạnh phúc.” Lâm không quay lại nhìn anh mà đóng sập cửa lại.

.....

Lâm cảm thấy mệt mỏi vì những việc đã xảy ra nên cô xin nghỉ phép vài ngày về quê để thăm gia đình. Thấy con gái mình từ ngày trở về không còn cười cười nói nói như trước, vẻ mặt luôn thoáng vẻ buồn bã, bà Dương mới lên tiếng hỏi.

“Con gái, có chuyện gì xảy ra với con vậy?” Giọng bà đầy lo lắng.

“Ý mẹ là sao?” Lâm vừa tắm xong đi vào phòng, ngồi xuống giường.

“Từ lúc con về mẹ luôn thấy con có những lúc thờ thẩn như người mất hồn, có chuyện gì xảy ra sao?”

Lâm nhìn vào mẹ cô: “Con và Thiên Tứ chia tay rồi.”

Bà Dương giờ tay cầm lấy khăn bông lau khô tóc cho con mình: “Tuy mẹ rất vui khi thấy con quen thẳng Tứ nhưng chuyện tình cảm con không cần phải gượng ép mình, tất cả phải tùy vào duyên phận.” Bà không hỏi lý do, chỉ nhẹ nhàng lau tóc cho cô.

Những lời nói của mẹ chạm vào lòng cô, cô ôm lấy mẹ mình, hai mắt ươn ướt: “Cám ơn mẹ.”

Kể từ hôm đó, cả ba không còn gặp lại nhau nữa, họ vui đầu vào công việc để quên đi những kí ức buồn.

14. Chương 14: Số Phận Đã An Bài

Một năm sau.

Tứ cùng đối tác vừa bàn xong công việc ở một nhà hàng đang chuẩn bị về thì tình cờ gặp tiểu Mẫn ở cửa ra vào, cô đi cùng với một người đàn ông.

“Lâu quá không gặp anh, để em giới thiệu, đây là chồng em, còn đây là anh Tứ.” Mẫn giới thiệu hai người với nhau, họ bắt tay rồi chồng cô đi lấy xe trước để hai người có thể nói chuyện.

“Thật ngại quá, hôm em đám cưới anh phải đi công tác không tham dự được.”

“Anh bận công tác hay là muốn tránh mặt anh Kiệt...”

Thiên Tứ cười nhẹ, anh biết tiểu Mẫn cũng đã biết chuyện xảy ra giữa anh và Kiệt. “Em biết em không nên xen vào chuyện của hai anh nhưng có một việc em phải kể với anh.”

Lúc Kiệt đến Mỹ, anh đã tâm sự với tiểu Mẫn vài lần nên cô kể cho Tứ nghe những gì mình biết, về lý do tại sao Kiệt phải chuyển công tác đột ngột và những cố gắng của anh khi không muốn xen vào giữa tình cảm của Tứ và Lâm: “Tình cảm là không thể đánh giá ai đúng ai sai, chỉ có thể nói có duyên phận hay không.”

Sau cuộc nói chuyện với tiểu Mẫn, Tứ mới biết được một năm nay Kiệt và Lâm cũng không liên lạc với nhau, và từ trước đến giờ Kiệt cũng không có ý cướp Lâm Lâm từ tay anh.

.....

Một thời gian sau kể từ lúc gặp tiểu Mẫn, Thiên Tứ có việc phải đi công tác Mỹ, tình cờ anh gặp lại Kiệt trong một bữa tiệc của đối tác.

“Đạo này công việc mày thế nào?” Tứ nói khi Kiệt ngồi xuống bên cạnh.

“Vẫn tốt, còn mày, sao lại sang đây, có dự án gì à?”

Cả hai cứ thế mà nói chuyện về công việc, họ không nhắc gì đến Lâm Lâm và cả sự việc xảy ra một năm trước. Nhưng trong lòng cả hai đều biết, mọi chuyện đều đã qua rồi.

.....

Nửa năm sau.

Kiệt được cử quay về để tham dự kỉ niệm 10 năm thành lập Chi nhánh, trong lúc anh đi cùng với lãnh đạo cấp cao từ Hội sở về thì đi ngang qua phòng làm việc trước đây, bắt gặp Lâm Lâm, cô đang ngồi chăm chú làm việc, bây giờ nghe nói cô không còn làm trợ lý nữa mà được thăng chức làm nhân viên cao cấp. Lâm mãi mê làm việc nên không nhìn thấy Kiệt, ánh mắt anh không hề rời khỏi cô, chợt có một anh chàng đi tới chỗ Lâm, chống tay xuống bàn, nghiêng người nói chuyện với cô trông rất thân thiết. “Cô ấy đã có bạn trai rồi sao?” Tim anh chợt có chút nhói.

Đến tối cùng ngày, tất cả các nhân viên đều tập trung ở hội trường để ăn mừng kỷ niệm 10 năm thành lập Chi nhánh, Lâm Lâm cũng có tham dự, cô diện một chiếc đầm đen, dài qua gối, cổ tim ôm sát trông rất quyến rũ. Lâm cùng một số đồng nghiệp trong phòng đứng gần sân khấu, đang chờ khai mạc buổi tiệc.

Khi nghe MC sướng tên Kiệt lên đại diện phát biểu chào mừng kỷ niệm thành lập, tay đang cầm ly rượu trái cây của Lâm chợt run run, khiến nước trong ly gợn sóng và trong lòng cô cũng có một con sóng đang gợn.

Kiệt bước lên bục để phát biểu, vẫn cái khí chất đó, lạnh lùng nhưng đầy thu hút trong bộ vest đen, sắc mặt hồng hào, anh trông mập hơn một chút: “Anh ấy có lẽ sống rất tốt” Lâm cười với vẻ mãn nguyện.

Mấy cô đồng nghiệp cũ trước đây ở Chi nhánh cũng bàn tán nhiều về Kiệt.

“Gần hai năm không gặp, anh ấy ngày càng phong độ nhỉ, không biết đã lấy vợ chưa.”

“Tay anh ta có đeo nhẫn kia, mấy cô đừng hoang tưởng nữa.”

Lúc này Lâm mới để ý nhìn vào bàn tay của Kiệt, quả thật ngón áp út của anh có một chiếc nhẫn bạch kim: “Anh ấy đã lấy vợ rồi sao?” Cô cảm thấy tim mình như ngừng đập một lúc, tay cô vô thức giơ lên đặt ở vị trí con tim trên ngực mình.

Hội trường đồng loạt vỗ tay khi Kiệt phát biểu xong, mọi người bắt đầu bữa tiệc buffet. Lâm đang đứng chỗ bàn để gấp thức ăn vào đĩa, nhưng do chuyện chiếc nhẫn mà cả người cô cứ bồn bồn, trong đầu cô cứ rối tung lên, cô đứng ngẩn ngơ một hồi lâu.

“Đã lâu không gặp, em nên ăn nhiều vào, trông em có vẻ ốm đi một chút...” Giọng nói của Kiệt vang lên bên tai làm Lâm xém rơi cả đĩa thức ăn xuống đất, may mắn Kiệt nhanh tay chụp lại. Giây phút tay anh chạm vào tay cô, cái thứ cảm giác khó hiểu hai năm về trước chợt ùa về.

“Anh làm ơn đừng xuất hiện bất thành linh như thế...thật biết hù người.”

“Anh không cố ý.” Anh nhìn cô cười, cô thì lén liếc nhìn vào chiếc nhẫn đeo trên tay anh.

Có mấy vị lãnh đạo Chi nhánh cầm ly rượu đi về phía hai người: “Vừa về đã tìm trợ lý cũ nói chuyện rồi à, thiệt là thương cấp dưới mà.”

“Trước đây tôi cũng nhờ vào cô Dương nhiều mà, cô ấy làm khá được việc.” Kiệt vừa cười vừa chồm lấy một ly rượu trên bàn và cạn với họ.

Họ bắt đầu uống rượu và nói chuyện nhưng cũng chỉ toàn chuyện xã giao, Lâm Lâm thấy mình không liên quan gì nên lên đi ra một góc ngồi, nhưng cô vẫn thỉnh thoảng lên nhìn về phía Kiệt vài lần và chủ yếu là nhìn vào chiếc nhẫn trên tay anh. Trong đầu cô hiện ra rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, nhưng cô biết, cô không còn lý do gì để hỏi anh nữa, anh đã đám cưới thì duyên phận của cô và anh cũng coi như kết thúc.

Dù hai năm nay không ngày nào cô không nhớ tới anh, không ngừng mơ đến một ngày có thể gặp lại anh, giờ thì mọi chuyện đã chính thức kết thúc rồi. “Không biết cô gái nào là người anh ấy chọn...Dù sao cũng không còn liên quan đến mình nữa rồi...Đương Lâm Lâm, mày nên quên anh ta đi, kết thúc thật rồi, thực sự kết thúc rồi.” Cô uống cạn ly rượu đang cầm trên tay.

“Bà làm gì mà uống ghê vậy, chẳng phải bình thường bà không thích uống mấy thứ này sao.” Anh chàng hồi sáng Kiệt bắt gặp đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô đầy lo lắng.

Một lúc sau, Kiệt nói chuyện với họ xong thì quay đi tìm Lâm, thấy cô đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ và thân thiết với anh chàng lúc sáng anh thấy.

“Bà nè, Sếp Lý đó sao mà đẹp trai quá à, đúng mẫu tui khoái á.” Anh chàng đó vừa nói vừa liếc nhìn về phía Kiệt.

“Ông đúng là mê trai mà, chớ phải ông có bạn trai làm người mẫu gì rồi sao? Không nên gặp ai cũng yêu như thế.” Lâm lấy thêm một ly rượu từ người bồi bàn vừa đi ngang.

“Thì có, nhưng mê cái đẹp là không có sai, chớ lẽ bà không thấy anh ta rất thu hút sao?”

“Cái vòng tay đẹp quá, sao tui không thấy bà đeo bao giờ, mới mua à?”

Lâm nhìn vào vòng tay, đó là chiếc vòng mà vào cái ngày cô ở nhà Kiệt, phát hiện nó trong ngăn bàn. Hôm Kiệt bay đi Mỹ, anh cho người mang đến tặng cho cô kèm lời nhắn: “Chiếc vòng tay này để ở chỗ tôi cũng không có ý nghĩa gì, thấy cô hợp với nó, nên tôi tặng cho cô coi như quà tạm biệt, nếu cô không thích thì có thể tặng người khác hoặc vứt nó đi cũng được.” Cũng đã hai năm rồi, cô vẫn giữ nó đến bây giờ cũng vẫn còn giữ không nỡ vứt đi, nhưng cũng không dám đeo thường vì sợ mất.

“Cho tui mượn xem cái.” Lâm tháo ra, anh ta đeo vào tay mình ngó tới ngó lui. “Đẹp thật đó, bà mua ở đâu vậy, cho tui được không?”

“Không được.” Lâm chột lớn tiếng.

“Không thì thôi, tự nhiên lớn tiếng vậy bà nội.”

Kiệt đi tới gần họ, nhìn thấy Kiệt, anh chàng đó đứng phắc dậy, chụp lấy tay anh bắt lia lịa.

“Sếp Lý, tôi là Ngô Thiện làm ở bộ phận kinh doanh, tôi đã nghe nói rất nhiều về tài năng của anh.” Anh ta nói liên hồi, tay thì vẫn nắm chặt Kiệt.

Thông qua điệu bộ của anh chàng, Kiệt nhìn ra anh ta thích đàn ông, như vậy chắc rằng anh ta không phải bạn trai của Lâm, anh thở phào nhẹ nhõm. Kiệt rút tay lại, nhìn Lâm, bỗng tiếng nhạc vang lên trên sân khấu, MC nói trong micro, mời Kiệt nhảy một bản mở màn: “Nhảy với tôi một bài nhé, hôm nay tôi không dắt theo bạn nhảy.” Anh giơ tay ra trước mặt Lâm Lâm và mỉm cười.

“Không thể, hôm nay bạn nhảy của tôi là anh ấy.” Lâm đứng dậy khoác tay Thiện, có ý muốn Kiệt làm tưởng hai người là một đôi.

“Vậy tôi mượn bạn nhảy của anh một lát nhé.” Không đợi hai người phản ứng, Kiệt kéo tay Lâm đi về phía sân nhảy, ánh đèn nhanh chóng tập trung vào hai người họ.

“Anh làm vậy là sao, tôi đã nói không muốn mà.” Mặt Lâm tỏ vẻ khó chịu.

“Chẳng lẽ em không thể giúp anh sao, không có bạn nhảy thì anh mất mặt lắm.” Tay anh đặt lên eo cô khiến cô cảm thấy như có dòng điện chạy khắp người.

“Nhưng sao phải là tôi, còn nhiều cô gái khác mà, tôi còn phải nhảy với bạn tôi.” Lâm ý nhắc đến Thiện.

“Anh nghĩ anh ta không có thời gian với em, với lại em cũng đâu phải đối tượng của anh ta.” Kiệt cười mỉm nhìn về hướng Thiện.

Lâm quay đầu nhìn theo thì thấy Thiện đang đứng với một anh chàng đẹp trai, vẻ mặt rất hí hửng. “Cái tên này, đúng là...” Lâm biết không thể mượn Thiện làm cái cớ giúp mình được rồi.

“Nhưng tại sao anh lại...”

“Lại...sao?”

Lâm định nói tại sao anh không dẫn theo vợ tới đây nhưng cô lại thôi vì không muốn Kiệt nhìn ra được mình đang ghen với cô gái đó: “Không có gì.”

“Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau...Em sống có tốt không?”

“Cũng không tệ, anh thì chắc là sống rất tốt rồi nhỉ.” Giọng cô có chút mỉa mai.

“Sao em lại nghĩ anh sống rất tốt.” Kiệt thắc mắc.

“Thì nhìn sắc mặt của anh là biết anh có cuộc sống rất hạnh phúc rồi.” Lâm không hiểu vì sao, rõ ràng hai năm trước, họ đã nói rõ mọi chuyện nhưng đến bây giờ, gặp lại anh, biết được có lẽ anh đã kết hôn và có một gia đình hạnh phúc cô cảm thấy không vui, cô ích kỷ quá chăng. Yêu một người không phải mong người đó hạnh phúc sao, nhưng giờ cô lại không vui như vậy.

Hai năm nay, không liên lạc với anh, không biết chút thông tin gì về anh nhưng cô vẫn không thể quên được, từng có nhiều đối tượng tiếp cận cô, cô cũng không hề dao động, hình bóng anh trong tim cô quá lớn, cô cũng không biết mình có thể mở lòng với ai được nữa không.

Cả hai không nói gì nữa, tiếp tục nhảy cho đến hết bài, khi tiếng nhạc dừng lại thì Lâm mới thở bình thường được.

“Tôi mệt rồi, tôi về trước đây.” Lâm buông Kiệt ra, quay đi.

Cô đi về phía Ngô Thiện đang ngồi: “Chúng ta về thôi, tôi mệt rồi.”

“Về sớm vậy?”

“Thế ông có về không, không thì tôi về trước.” Giọng âm khó chịu.

“Này, anh có chuyện muốn nói.” Kiệt đi kéo tay cô lại.

“Chúng ta hình như không còn chuyện gì để nói với nhau nữa thì phải.” Giọng Lâm đầy chua chát.

“À, trả vòng đeo tay lại cho bà nè, không thì lát tôi lỡ đánh rơi đâu đó thì bà giết tôi mất.”

Thiện tháo chiếc vòng ra đưa về phía Lâm, Lâm vội vàng chụp lấy dấu trong nắm tay vì không muốn Kiệt thấy nhưng anh đã kịp nhận ra nó.

Lâm ngượng ngùng đi nhanh ra ngoài, Thiện chớp lấy đồ đạc của Lâm để trên bàn rồi đi theo. Kiệt suy nghĩ một chốc thì chạy đuổi theo. Ra đến cửa, Lâm Lâm đang mở cửa xe taxi chuẩn bị bước vào, anh chạy tới chặn lại.

“Anh làm gì vậy?” Lâm quát.

“Ngô Thiện, tôi có chuyện muốn nói với Lâm Lâm, tôi sẽ đưa cô ấy về, anh cứ về đi.” Kiệt nói với Thiện rồi đóng sập cửa lại.

“Ok, vậy tui về trước nha Lâm Lâm, nhớ ngày mai kể tui nghe nha.” Thiện nháy mắt với cô rồi bảo tài xế chạy đi.

“Này...Ngô Thiện...Thiệt tình...” Lâm gọi với theo nhưng chiếc xe đã chạy mất. “Cái tên này, thấy trai đẹp nói là nghe răm rắp.” Cô lầu bầu.

“Hai người này làm sao thế nhỉ, thật kỳ lạ.” Thiện chợt ngó sang ghế kế bên thì thấy áo khoác, bóp và điện thoại của Lâm. “Ý, Lâm Lâm để quên rồi, làm sao đây....Thôi, cũng chạy xa rồi, mai mang đến công ty cho cô ấy vậy.”

15. Chương 15: Lời Kết Cho Một Tình Yêu

Lâm đang đứng cùng Kiệt trước cửa khách sạn, nơi tổ chức tiệc.

“Xe anh để đằng kia, chúng ta đi thôi.”

“Tôi không có gì để nói với anh, tôi tự bắt taxi về...Ồi...Bóp tiền, điện thoại...” Nói tới đây thì Lâm sực nhớ ra tất cả đồ đạc cô đã để trong xe của Thiện trừ cái vòng tay đang nằm gọn trong nắm tay cô.

“Cả ông trời cũng muốn em ngồi xe anh rồi.” Kiệt cười, từ lúc gặp lại anh đến giờ, anh đã nhìn cô cười rất nhiều lần, trước đây anh không tránh mặt cô thì cũng nhìn cô một cách lạnh lùng sao ngày hôm nay anh lại khác, phải chăng con người đã có tình yêu thì sẽ trở nên vui vẻ. Nghĩ thôi thì Lâm cũng đã khó chịu lắm rồi.

Lâm cũng tính nhượng bộ lên xe anh nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn cô lại bức bối: “Lý Tuấn Kiệt sao anh cứ phải dày vò tôi như thế chứ, rồi đi rồi thì còn quay lại làm gì, đám cưới rồi sao lại còn tìm tôi, đã vậy bây giờ còn kéo tôi lên xe anh, anh muốn gì cơ.” Lâm nghĩ trong đầu.

“Tôi thà đi bộ cũng không ngồi xe anh.” Lườm Kiệt một cái rồi đi ngang qua người anh ta.

“Sao em lại ngang bướng như vậy...” Kiệt kéo tay cô lại. “Trời tối như thế, em lại ăn mặt hờ hạng như vậy, đừng đi lang thang, nguy hiểm lắm.” Lâm vẫn không thèm nghe, cô chạy băng ngang qua đường, bỗng có chiếc xe bê của gấp hướng về phía cô, Kiệt nhanh tay kéo cô vào bên đường.

Mặt hai người gần sát nhau, tay Kiệt ôm chặt lấy eo Lâm, người họ dính sát vào nhau, tim họ đập mạnh.

“Em có sao không? “ Về mặt Kiệt lo lắng nhìn khắp người cô. “Có bị quệt trúng chỗ nào không?”

“Không sao, không cần anh quan tâm.” Lâm né người ra xa Kiệt.

Trời bỗng đổ mưa: “Chúng ta vào xe anh thôi.”

“Tôi không muốn đi cùng anh.”

“Mưa thế này sẽ bị cảm lạnh mất, đi mau đi.” Kiệt nắm lấy tay cô kéo đi, Lâm tức tối vùng mình khỏi Kiệt.

“Anh không cần lo cho tôi, cứ mặc kệ tôi như hai năm nay anh đã làm.” Giọng cô nghẹn ngào, quay mặt đi chỗ khác vì cô không muốn Kiệt nhìn thấy vẻ mặt đang muốn khóc của mình.

“Em đừng trẻ con như thế, vào kia tránh mưa trước đi, em muốn làm người khác lo lắng mới chịu được sao.” Kiệt giận dữ kéo cô xoay mặt đối diện với mình. “Cứ hờn dỗi thế này thì ai chịu được.”

“Tôi là thế đấy, tôi không bắt và cũng không cần anh chịu đựng tôi...Tôi đã không còn biết phải tin vào gì rồi, lời nói, hành động, cảm giác...tất cả đều giả dối.” Cô quát lớn.

Mưa đã bắt đầu lớn dần, nước mưa chảy dài trên khuôn mặt của hai người họ.

“Lâm Lâm...” Nhìn thấy cô rơi lệ lòng Kiệt rất đau xót.

“Từ nay anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, đồ đáng ghét, tôi ghét anh, ghét...anh...” Lâm bị kích động, tay đánh liên hồi vào người Kiệt, anh thấy cô đã mất bình tĩnh, anh giữ tay cô lại, chồm tới đặt môi mình vào môi cô, để mặc cho nước mưa rơi xối xả vào người.

Lâm chống cự đẩy Kiệt ra nhưng sức đàn ông làm sao cô chống lại được, cộng với những cảm xúc đang dâng trào theo nụ hôn chạy khắp người, khiến cô mềm nhũn, tay cũng bắt đầu thả lỏng không chống cự nữa, môi cô đáp lại nụ hôn của Kiệt.

Một lúc, Kiệt cảm thấy Lâm dường như đã bình tĩnh trở lại, anh mới buông cô ra, cả hai giờ đây ướt sũng, hai tay anh đặt lên má cô, rồi anh nói giọng nhẹ nhàng. “Em bình tĩnh lại chưa.” Lâm gật đầu. “Chúng ta đi vào xe tránh mưa nhé.” Tay anh nắm lấy tay cô cùng chạy về phía xe anh.

Trong xe, Lâm khoanh tay trước ngực vì lạnh, Kiệt người cũng ướn sùng nên không thể cởi áo, khoác cho cô. Anh giơ hai tay cầm lấy tay cô, xoa xoa, thổi hơi ấm vào giữa hai lòng bàn tay. Lâm nhìn anh, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

“Ấm hơn chưa?” Giọng anh trầm ấm.

Không chỉ tay cô ấm mà mặt cô cũng nóng dần lên, cô chỉ biết gật đầu, cảm thấy mình thật sự quá nhu nhược. Kiệt giơ tay xoa đầu cô, anh nhuếch miệng cười: “Được rồi, ngày thường gặp anh miệng mồm dữ lắm, hôm nay lại hiền lành thế kia, không giống em chút nào.”

.....

Kiệt đưa Lâm đến trước cửa một căn hộ.

“Đây là đâu?”

“Nhà anh?”

“Sao lại phải về nhà anh?”

“Em muốn chúng ta ướn nhẹp như vậy đi 1 quãng đường xa về nhà em rồi bị cảm à, vào nhà anh thay đồ rồi anh đưa em về...”

“Mà anh đổi nhà rồi sao?”

“Ừ, cũng lâu rồi.”

Kiệt mở cửa xong quay nhìn Lâm, cô có ý như không muốn vào. “Sao, em sợ anh sẽ làm gì em à.” Anh tỉnh ghịch trên trục cô, đảo mắt nhìn cô từ đầu đến chân.

Lâm ngượng ngùng giơ hai tay che người, vì quần áo đã ướn hết nên chiếc váy cô đang mặc vốn đã ôm sát người nay còn dính sát hơn. Cô đi xuyên qua Kiệt để vào bên trong nhà, Kiệt nhoẽn miệng cười rồi đóng cửa lại.

Rồi anh đi vào phòng lấy khăn bông và chiếc áo sơ mi của mình cho Lâm.

“Ất xì...”

“Em nên vào tắm nước nóng rồi thay đồ ướn ra đi, không thì cảm lạnh, phòng tắm dành cho khách bên kia.” Lâm e dè, không hiểu sao tự nhiên giờ ở một mình với Kiệt trong một căn nhà lại làm người cô nóng ran như vậy. “Anh không có dòm lên đầu mà lo... Quả thật hôm nay trông em rất gợi cảm nhưng anh không phải kẻ thừa nước đục thả câu đâu, anh thích tự nguyện hơn... Đi mau đi cô bé ngốc.” Kiệt xoa đầu Lâm. Kiệt cũng đi vào phòng tắm trong phòng mình.

Khi Lâm từ phòng tắm bên ngoài bước ra, Kiệt cũng đã tắm xong đang ngồi xem tivi ở ghế sofa. Cô ngượng ngùng trong chiếc áo sơ mi của anh, nó khá dài và to, trông cô cứ như bơi trong nó. Nghe tiếng động phía sau, Kiệt quay nhìn, ánh mắt anh dừng trên người cô một lúc.

“Này, anh làm gì mà nhìn dữ vậy, quay chỗ khác đi.” Lâm đỏ mặt.

“Anh cũng là đàn ông bình thường mà, nếu anh không nhìn em thì em nên coi lại thân hình mình thì hơn, anh nhìn em chứng tỏ em cũng có chút sức hút của phụ nữ đó.” Kiệt đứng dậy đi tới tủ cạnh tivi, lấy máy sấy tóc rồi ra hiệu cho Lâm Lâm ngồi xuống sofa. “Sấy khô tóc đi.”

“Để em tự làm...” Giật máy sấy trên tay Kiệt, Lâm ra một góc đứng. Từ lúc bước vô, cô chỉ lo ngượng ngùng nên chưa nhìn kỹ.

Căn hộ mới của anh khá lớn, thuộc hàng cao cấp hơn căn hộ trước đây, Lâm vừa sấy tóc vừa quan sát: “Thiết kế thiết đặc biệt, lại khá sạch sẽ, chắc vợ anh ấy đảm đang lắm, nhưng sao không thấy có hình hai vợ chồng nhỉ, chỗ này lại có thể nhìn xuống đường, cảnh đẹp thật”. Cô mơ màng nhìn cảnh đêm bên dưới đường.

“Nghĩ gì mà ngây người ra vậy? Em sấy như thế đến sáng cũng không khô tóc, để anh làm.” Kiệt cầm lấy máy sấy, giơ tay lên xoa đầu Lâm.

Lâm cuối đầu, tim cô đập liên hồi, giây phút này đầu óc cô trống rỗng, không nghĩ ngợi bất cứ điều gì, rất thoải mái. “Xin lỗi người phụ nữ tôi không biết mặt, hãy để tôi một lần tận hưởng giây phút bên cạnh anh ấy.” Lâm nghĩ đến người vợ mà cùng đeo nhẫn với Kiệt.

Khung cảnh lãng mạn này bị phá hỏng bởi tiếng reo của bụng cô. “Cả ngày hôm nay em không ăn được gì.” Cô biện minh.

“Em ngồi nghỉ tí đi, anh đi làm đồ ăn cho em.”

Lâm ngồi trên ghế gần kệ bếp quan sát anh làm mì ý, động tác của anh rất thuần thực, nước sốt rưới lên mì ý có thịt bò băm và một ít hành tây sắc nhỏ, sau khi rưới lên mì, anh còn chiên thêm trứng và xúc xích đặt lên trên, trông rất là hấp dẫn.

“Em không nghĩ anh lại biết nấu ăn.” Cô chống cằm nhìn anh có chút ngạc nhiên.

“Có nhiều điều của anh mà em chưa biết lắm, xong rồi đó, chúng ta ăn thôi.”

Sau khi ăn xong: “Nữ chủ nhân căn nhà khi nào trở về, em ở đây có vẻ không tiện. Em nên đi về rồi.” Cô đứng dậy.

“Nữ chủ nhân là ai, em nói gì anh không hiểu.”

“Anh đã đám cưới rồi, nữ chủ nhân là vợ anh chứ ai.” Lâm vừa nói vừa nhìn vào chiếc nhẫn trên tay anh.

Kiệt nhìn theo ánh mắt của Lâm, biết là cô đang có hiểu lầm với chiếc nhẫn anh đeo, anh đột nhiên cười lớn.

“Có gì đáng cười...Em đi thay đồ rồi về đây.” Cô bực bội bỏ vào trong phòng, đang định đóng cửa lại thì Kiệt đã bước vào, anh đóng cửa, dựa lưng vào, hai tay chấp phía trước ngực nhìn Lâm.

“Vì lý do đó mà lúc nãy em giận không chịu lên xe anh à. Em ghen đúng không?” Kiệt cười lớn.

Lâm ngượng ngùng: “Ghen gì mà ghen, ai thèm ghen, anh mau ra cho tôi thay đồ, lát vợ anh mà về thấy thì khó xử lắm.”

“Ừ, đúng là khó xử thiệt, cô nam quả nữ cùng ở trong một căn phòng, à không phải nói là cô gái ăn mặc không chỉnh tề ở trong một căn phòng cùng với chồng người ta, cái này gọi là ngoại tình nhỉ.” Anh lại cười mỉa mai.

Lâm tức giận lên, đẩy anh ra ngoài, nhưng Kiệt đã nắm lấy hai tay cô. “Anh biết em còn nhớ tới anh, cái vòng tay kia em vẫn không vứt bỏ nó.” Kiệt hướng mắt về chiếc vòng tay đang nằm trên bộ đồ lúc nãy Lâm mặc đang được đặt trên giường.

“Nếu thế thì sao...Tôi không muốn làm kẻ thứ ba đâu, anh đừng phá tôi nữa.” Mắt Lâm chột rưng rưng.

Kiệt biết mình không thể đùa được nữa, anh cúi đầu nhẹ hôn lên môi cô. “Anh chưa kết hôn...”

“Vậy chiếc nhẫn...” Lâm tròn xoe mắt nhìn anh.

“Nếu không đeo như vậy thì bao năm qua, anh đã phải mệt mỏi từ chối nhiều cô gái rồi. Không có thời gian để về tìm em đâu...Vợ tương lai của anh.”

Trong lòng Lâm chợt dâng trào một cảm xúc mãnh liệt, cô không tưởng tượng được việc Kiệt đeo nhẫn là vì lý do đó: “Ai là vợ của anh chứ? Anh đừng có nhận bừa.” Lâm giựt tay ra khỏi tay Kiệt quay đi, nhưng mặt cô dần dần nở nụ cười.

Kiệt nhẹ nhàng ôm lấy Lâm từ phía sau.

“Hai năm nay anh đã cố kiềm chế bản thân không về tìm em, cứ nghĩ thời gian sẽ giúp anh quên được em nhưng để quên một người thật khó, lần này anh về anh sẽ ôm em thật chặt, không bao giờ buông tay.”

“Anh bỏ đi hai năm, giờ trở về nói những lời này, anh nghĩ em phải đáp lại anh như thế nào.” Nước mắt chảy dài trên mặt cô.

Kiệt cảm nhận được người Lâm run lên, anh ôm chặt cô hơn: “Hãy cho chúng ta một cơ hội để bắt đầu...”

Lâm lấy tay quệt đi nước mắt, rồi cô quay người nhìn Kiệt: “Em không dễ dàng chấp nhận anh đâu...” Cô bĩu môi.

“VẬY CHỨ EM MUỐN THỂ NÀO?” Kiệt nở nụ cười đầy mê hoặc.

“NÀY ĐỪNG DỪNG ÁNH MẮT VỚI NỤ CƯỜI ĐÓ QUYẾN RŨ EM, LẤY CÁI GƯƠNG MẶT LẠNH LÙNG TRƯỚC ĐÂY CỦA ANH RA DỪNG ĐI CÓ VẼ ĐƯỢC HƠN ĐÓ.”

“Anh không có ý định quyết rũ em, người muốn quyến rũ người khác hình như là em thì phải?” Anh vừa nói vừa nhìn xuống vòng một của Lâm.

Lâm cúi đầu nhìn thì thấy 1 chiếc cúc áo đã xóc ra: “Á...anh đúng là đồ háo sắc.” Lâm ngượng ngùng gài ngay nút áo lại, mặt đỏ bừng bừng.

Kiệt cảm thấy vẻ mặt của Lâm lúc này rất là đáng yêu, anh không kiềm chế được đã bồng cô trên tay.

“Anh đang làm gì vậy?” Lâm hét toáng.

“Hai năm kiềm chế cũng đủ khiến anh mệt mỏi rồi, anh yêu em Lâm Lâm.” Kiệt cúi xuống hôn lên trán cô, rồi tới mũi cô và đôi môi họ gặp nhau, Lâm từ từ nhắm mắt lại, giờ phút này cô không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn tận hưởng giây phút ở bên anh. Đặt cô nằm trên giường, anh lại tiếp tục hôn cô, tay anh lần mò gỡ từng nút áo.

“Nếu em không muốn, em có thể nói anh biết, anh sẽ không ép buộc em.” Kiệt nhìn cô trìu mến.

Lâm cười nhẹ rồi dùng tay kéo anh về phía mình, họ tiếp tục quấn lấy nhau.

Người đến trước, kẻ đến sau, không ai có thể biết chắc được, ai mới đúng là một nửa thực sự của mình. Chỉ có thể dùng con tim mà cảm nhận cái cảm xúc không lý giải được đó là dành cho ai. Yêu là không có phải trái, đúng sai, chỉ có duyên hay phận hay không mà thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thu-cam-xuc-khong-ly-giai-duo>